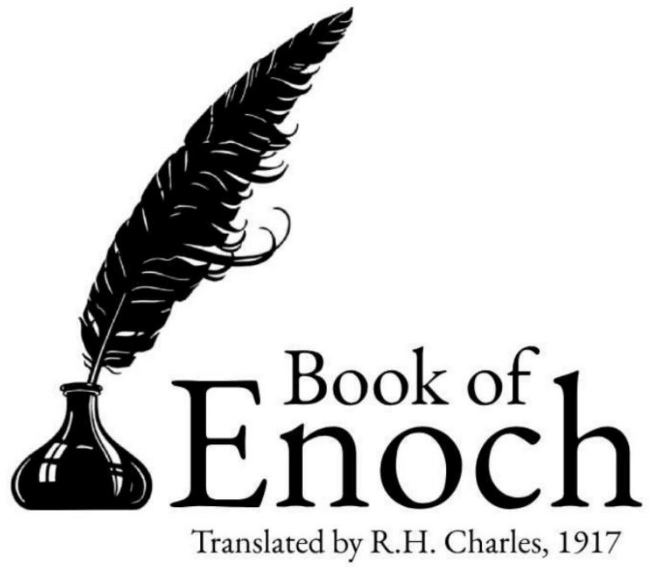

Китоби Ҳанӯх

БОБИ 1

1. Суханони баракати Ҳанӯх, ки бо он баргузидагону одилонро баракат дод, ки дар рӯзи мусибат зиндагӣ хоҳанд кард, вақте ки ҳамаи бадкорон ва беимонон аз байн бурда мешаванд.
2. Ва ӯ масали худро оварда, гуфт: «Ҳанӯх, марди одил, ки чашмонаш аз ҷониби Худо кушода шуда буд, рӯъёи Қуддусро дар осмон дид, ки фариштагон ба ман нишон доданд, ва ман аз онҳо ҳама чизро шунидам ва аз онҳо чунон ки дидам, фаҳмидам, аммо на барои ин насл, балки барои насли дур, ки дар оянда хоҳад буд».
3. Дар бораи интихобшудагон гуфтам ва масали Худро дар бораи онҳо баён кардам: Муқаддаси Бузург аз макони Худ берун хоҳад омад,
4. Ва Худои абадӣ бар замин, ҳатто бар кӯҳи Сино, қадам хоҳад гузошт, ва аз ӯрдугоҳи Худ пайдо хоҳад шуд, ва бо қуввати қудрати Худ аз осмони осмон пайдо хоҳад шуд.
5. Ва ҳама аз тарс азоб хоҳанд кашид, ва посбонон ларзиданд, ва тарсу ларзи азим онҳоро то ақсои замин фаро хоҳад гирифт.
6. Ва кӯҳҳои баланд ба ларза хоҳанд омад, ва теппаҳои баланд паст хоҳанд шуд, ва мисли мум дар назди аланга гудохта хоҳанд шуд,
7. Ва замин пурра пора-пора хоҳад шуд, ва ҳар чизе ки бар рӯи замин аст, нобуд хоҳад шуд, ва бар ҳамаи одамон доварӣ хоҳад шуд.
8. Аммо бо одилон сулҳ барқарор хоҳад кард, ва баргузидагонро муҳофизат хоҳад кард, ва раҳм бар онҳо хоҳад буд. Ва ҳама аз они Худо хоҳанд буд, ва онҳо муваффақ хоҳанд шуд, ва ҳама баракат хоҳанд ёфт. Ва Ӯ ба ҳамаи онҳо кӯмак хоҳад кард, ва нур бар онҳо зоҳир хоҳад шуд, ва Ӯ бо онҳо сулҳ хоҳад барқарор кард.
9. Ва инак, Ӯ бо даҳҳо ҳазор муқаддасони Худ меояд, то ки бар ҳама доварӣ кунад ва ҳамаи беимононро нобуд кунад ва тамоми башарро аз ҳамаи аъмоли беимонии худ, ки беимонон содир кардаанд, ва аз ҳамаи суханони сахте, ки гунаҳкорони беимон бар зидди Ӯ гуфтаанд, маҳкум кунад.

БОБИ 2

1. Ба ҳама чизҳое, ки дар осмон рӯй медиҳанд, нигоҳ кунед, ки чӣ гуна онҳо мадори худро тағйир намедиҳанд ва ба нурҳое, ки дар осмон ҳастанд, нигоҳ кунед, ки чӣ гуна ҳама дар вақти худ бармехезанд ва ба тартиб медароянд ва аз тартиби муқарраршудаи худ саркашӣ намекунанд.
2. Ба замин нигоҳ кунед ва ба он чизе, ки дар он аз аввал то охир рӯй медиҳад, диққат диҳед, онҳо чӣ қадар устуворанд, чӣ гуна ҳеҷ як аз чизҳои рӯи замин тағйир намеёбад, балки ҳама корҳои Худо ба шумо зоҳир мешаванд.
3. Ба тобистон ва зимистон нигоҳ кун, ки чӣ гуна тамоми замин аз об пур аст ва абрҳо, шабнам ва борон бар он меборад.

БОБИ 3

Мушоҳида кунед ва бубинед, ки чӣ тавр дар зимистон ҳамаи дарахтон гӯё пажмурда ва баргҳои худро рехтаанд, ба истисноӣ чордаҳ дарахт, ки баргҳои худро гум намекунанд, балки баргҳои кӯҳнаро аз ду то се сол то пайдо шудани нав нигоҳ медоранд.

БОБИ 4

Ва боз, ба рӯзҳои тобистон нигоҳ кунед, ки чӣ гуна офтоб дар болои замин, бар зидди он қарор дорад. Ва шумо аз гармии офтоб соя ва паноҳгоҳ меҷӯед ва замин низ аз гармии афзоянда месӯзад, бинобар ин шумо наметавонед аз гармии он бар замин ё бар санг қадам гузоред.

БОБИ 5

1. Бубинед, ки чӣ тавр дарахтон худро бо баргҳои сабз мепӯшонанд ва мева медиҳанд; бинобар ин, шумо ба ҳамаи корҳои Ӯ диққат медиҳед ва мефаҳмед, ки чӣ гуна Ӯ, ки то абад зинда аст, онҳоро чунин офаридааст.
2. Ва ҳамаи корҳои Ӯ аз сол ба сол то абад идома меёбанд ва ҳамаи вазифаҳое, ки онҳо барои Ӯ анҷом медиҳанд, ва вазифаҳои онҳо тағйир намеёбанд, балки мувофиқи он ки Худо муқаррар кардааст, анҷом дода мешаванд.
3. Ва бубинед, ки чӣ тавр баҳр ва дарёҳо низ ба ҳамин тарз вазифаҳои худро иҷро мекунанд ва аз амрҳои Ӯ тағйир намедиҳанд.
4. Аммо шумо устувор набудед ва аҳкоми Худовандро иҷро накардед, балки аз Ӯ рӯй гардондед ва бо даҳони нопоки худ суханони мағрурона ва сахт бар зидди бузургии Ӯ гуфтед. Эй сангдилони дил, оромӣ нахоҳед ёфт.
5. Пас, шумо рӯзҳои худро лаънат хоҳед кард, ва солҳои умри шумо нобуд хоҳад шуд, ва солҳои харобии шумо ба лаънати абадӣ зиёд хоҳанд шуд, ва шумо раҳм нахоҳед ёфт.

6. Дар он рӯзҳо шумо номҳои худро барои ҳамаи одилон лаънати абадӣ хоҳед кард, ва ҳамаи лаънаткунандагон бо шумо лаънат хоҳанд кард, ва ҳамаи гунаҳкорон ва беимонон бо шумо лаънат хоҳанд кард, ва барои шумо беимонон лаънат хоҳад буд. Ва ҳамаи... шод хоҳанд шуд, ва бахшиши гуноҳҳо, ва ҳар гуна раҳмат ва сулҳу осоиштагӣ ва сабр хоҳад буд: барои онҳо наҷот хоҳад буд, нури нек. Ва барои ҳамаи шумо, гунаҳкорон, наҷот нахоҳад буд, балки лаънат бар шумо хоҳад буд.
7. Аммо барои баргузидагон нур, шодӣ ва сулҳ хоҳад буд, ва онҳо заминро мерос хоҳанд гирифт.
8 Ва он гоҳ ба баргузидагон ҳикмат ато хоҳад шуд, ва ҳама зинда хоҳанд монд ва дигар гуноҳ нахоҳанд кард, на аз рӯи беитоатӣ ва на аз рӯи мағрурӣ; аммо хирадмандон фурӯтан хоҳанд буд.
9 Ва онҳо дигар гуноҳ нахоҳанд кард, ва дар тамоми айёми умри худ гуноҳ нахоҳанд кард, ва аз хашму ғазаби илоҳӣ нахоҳанд мурд, балки шумораи рӯзҳои умри худро пурра хоҳанд кард. Ва умри онҳо дар сулҳ афзун хоҳад шуд, ва солҳои шодмонии онҳо дар шодмонии абадӣ ва сулҳ афзун хоҳад шуд, дар тамоми айёми умри онҳо.

БОБИ 6

1. Ва вақте ки фарзандони одам зиёд шуданд, дар он рӯзҳо духтарони зебо ва зебо ба дунё омаданд.
2. Ва фариштагон, фарзандони осмон, онҳоро дида, ба онҳо ҳавас карданд ва ба якдигар гуфтанд: «Биёед, аз байни фарзандони одам занҳоеро интихоб кунем ва барои худ фарзандоне ба дунё орем».
3. Ва Семҷаза, ки пешвои онҳо буд, ба онҳо гуфт: «Метарсам, ки шумо ба ин кор розӣ нахоҳед шуд ва танҳо ман бояд ҷазои гуноҳи бузургро пардохт кунам».
4. Ва ҳама ба ӯ ҷавоб дода гуфтанд: «Биёед ҳама савганд ёд кунем ва бо лаънатҳои якдигар худро водор созем, ки ин нақшаро тарк накунем, балки ин корро кунем».
5. Сипас ҳама бо ҳам савганд ёд карданд ва бо дашномҳои якдигар пойбанд шуданд.
6. Ва онҳо дар маҷмӯъ дусад нафар буданд; ки дар замони Ёред ба қуллаи кӯҳи Ҳермӯн фуруд омаданд ва онро кӯҳи Ҳермӯн номиданд, зеро онҳо савганд ёд карда, бо дашномҳои якдигар худро баста буданд.
7. Ва инҳоянд номҳои пешвоёни онҳо: Семиазаз, пешвои онҳо, Аракиба, Рамекел, Кокабиел, Тамил, Рамиэл, Данел, Эзекэл, Баракиҷал, Асаэл, Армарос, Анъалон, Батаре, Самсапеэл, Сатарел, Турел, Ҷомҷаел, Сариэл.
8. Инҳо сардорони даҳҳо нафари онҳо ҳастанд.

БОБИ 7

1. Ва ҳамаи дигарон бо онҳо барои худ зан гирифтанд ва ҳар яке барои худ якеро интихоб карданд ва бо онҳо ба алоқаи ҷинсӣ даромадан ва худро бо онҳо олуда кардан гирифтанд, ва ба онҳо ҷодугарӣ ва ҷодугарӣ ва буридани решаҳоро таълим доданд ва онҳоро бо растаниҳо ошно карданд.
2. Ва онҳо ҳомиладор шуданд ва азимҷуссаҳои бузургеро зоиданд, ки қадаш се ҳазор танга буд.
3. Ки тамоми ба даст овардаҳои одамонро фурӯ бурд. Ва вақте ки одамон дигар наметавонистанд онҳоро таъмин кунанд,
4. Бузургон бар зидди онҳо баромаданд ва инсониятро фурӯ бурданд.
5. Ва онҳо ба гуноҳ кардан бар зидди паррандагон, ҳайвонот, хазандагон ва моҳӣ шурӯъ карданд ва гӯшти якдигарро хӯрданд ва хуни онҳоро нӯшиданд.
6. Он гоҳ замин бар зидди бадкорон айбдор кард.

БОБИ 8

1. Ва Азозил ба одамон сохтани шамшерҳо, кордҳо, сипарҳо ва синабандҳоро омӯзонд ва ба онҳо металлҳои заминӣ ва санъати коркарди онҳо, дастбандҳо ва ороишҳо, истифодаи сурма ва зебо кардани пилкҳо ва ҳар навъ сангҳои гаронбаҳо ва ҳар гуна рангҳоро омӯзонд.
2. Ва бединии зиёде ба миён омад ва онҳо зино карданд, ва гумроҳ шуданд ва дар ҳама роҳҳои худ фосид шуданд. Семяза ҷоду ва решаканкуниро таълим дод, Армарос ҷодуро ҳал кард, Баракиҷал астрологияро таълим дод, Кокабел бурҷҳоро таълим дод, Эзеккекл дониши абрҳоро, Аракиел нишонаҳои заминро, Шамсиел нишонаҳои офтобро ва Сариел масири моҳро таълим дод. Ва ҳангоме ки одамон мурданд, онҳо фарёд заданд ва фарёди онҳо ба осмон расид...

БОБИ 9

1. Ва он гоҳ Микоил, Уриел, Рафаэл ва Ҷабраил аз осмон ба поён нигаристанд ва диданд, ки хуни зиёде бар замин рехта мешавад ва ҳама гуна беқонунӣ бар замин содир мешавад.
2. Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: «Замини бесокин овози фарёди онҳоро то дарвозаҳои осмон мехонад».
3. Ва акнун, эй муқаддасони осмон, ҷонҳои одамӣ ба шумо даъво мекунанд ва мегӯянд: «Даъвои моро ба ҳузури Худои Таоло биёред».
4. Ва онҳо ба Парвардигори абад гуфтанд: «Эй Парвардигори худоён, Худои худоён, Подшоҳи подшоҳон ва Худои абад, тахти ҷалоли Ту барои ҳамаи наслҳои абадӣ қоим аст, ва номи Ту муқаддас ва пурҷалол ва муборак барои ҳамаи абадҳост!»
5. Ту ҳама чизро офаридаӣ ва бар ҳама чиз қудрат дорӣ; ва ҳама чиз дар назари Ту бараҳна ва ошкор аст, ва Ту ҳама чизро мебинӣ, ва ҳеҷ чиз наметавонад худро аз Ту пинҳон кунад.
6. Ту мебинӣ, ки Азозил чӣ кор кардааст, ки тамоми ноҳаққиро бар замин таълим додааст ва асрори абадиро, ки дар осмон нигоҳ дошта шуда буданд ва мардум саъй мекарданд, ки онҳоро омӯзанд, ошкор кардааст.
7. Ва Семжаза, ки ба ӯ қудрат додаӣ, ки бар шариконаш ҳукмронӣ кунад.
8. Ва онҳо назди духтарони одам дар рӯи замин рафта, бо занон хобидаанд, ва худро палид кардаанд ва ҳар гуна гуноҳҳоро ба онҳо ошкор кардаанд.
9. Ва занон азимҷуссаҳо таваллуд кардаанд, ва тамоми замин аз ин рӯ пур аз хун ва беадолатӣ шудааст.

10. Ва акнун, инак, ҷонҳои мурдагон гиря мекунанд ва назди дарвозаҳои осмон меоянд, ва нолаҳои онҳо баланд шудаанд, ва онҳо наметавонанд аз сабаби корҳои бадие, ки бар рӯи замин анҷом дода мешаванд, қатъ шаванд.
11. Ва Ту ҳама чизро пеш аз он ки рӯй диҳад, медонӣ, ва Ту ин чизҳоро мебинӣ ва онҳоро таҳаммул мекунӣ, ва ба мо намегӯӣ, ки бо онҳо дар ин бора чӣ кор кунем».

БОБИ 10

1. Он гоҳ Худои Таоло, Муқаддас ва Бузург гуфт ва Уриелро назди писари Ламак фиристод ва ба ӯ гуфт:
2. Ба назди Нӯҳ равед ва ба номи ман ба ӯ бигӯед: «Пинҳон шав!» ва ба ӯ оқибати наздикшавандаро ошкор кунед: ки тамоми замин нобуд хоҳад шуд ва тӯфони шадид ба тамоми замин меояд ва ҳама чизеро, ки дар он аст, нобуд мекунад.
3. Ва акнун ба ӯ дастур деҳ, ки фирор кунад ва наслаш барои тамоми наслҳои ҷаҳон нигоҳ дошта шавад».
4. Ва боз Худованд ба Рафаэл гуфт: «Дасту пои Азазелро бандед ва ӯро ба торикӣ партоед ва дар биёбон, ки дар Дудаэл аст, сӯрох кунед ва ӯро ба он ҷо партоед».
5. Ва сангҳои ноҳамвор ва ноҳамворро бар ӯ бигузоред ва ӯро бо торикӣ пӯшонед ва бигзоред, ки дар он ҷо то абад бимонад ва рӯяшро пӯшонед, то нурро набинад.
6. Ва дар рӯзи қиёмати бузург ӯ ба оташ андохта мешавад ва заминеро, ки фариштагон фасод кардаанд, шифо мебахшад ва шифои заминро эълон мекунад, то ки онҳо балоеро шифо диҳанд ва ҳамаи фарзандони одам аз ҳама чизҳои махфие, ки Нозирон ошкор кардаанд ва ба писаронашон таълим додаанд, нобуд нашаванд.
8. Ва тамоми замин аз корҳое, ки Азозил таълим дода буд, фосид шудааст: ҳама гуноҳро ба ӯ нисбат диҳед.
9. Ва Худованд ба Ҷабраил гуфт: «Бар зидди бадкирдорон ва фосиқон ва бар зидди фарзандони зинокор равед ва фарзандони зинокор ва фарзандони посбононро аз байни одамон нобуд кунед ва онҳоро берун кунед; онҳоро ба муқобили якдигар фиристед, то якдигарро дар ҷанг нобуд кунанд, зеро онҳо рӯзҳои дароз нахоҳанд дошт».
10. Ва ҳеҷ дархосте, ки онҳо, яъне падаронашон аз ту мекунанд, барои падаронашон барои онҳо иҷобат нахоҳад шуд, зеро онҳо умед доранд, ки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошанд ва ҳар яки онҳо панҷсад сол зиндагӣ кунанд.
11. Ва Худованд ба Микоил гуфт: «Рав, Семжаза ва шарикони ӯро, ки бо занон пайваст шудаанд, бандед, то худро бо онҳо дар тамоми нопокиҳои худ олуда кардаанд».
12. Ва вақте ки писаронашон якдигарро куштанд ва нобудии азизони худро диданд, онҳоро дар водиҳои замин то ҳафтод насл маҳкам бастанд, то рӯзи доварӣ ва анҷоми онҳо, то он даме ки доварӣ то абад ва абадӣ анҷом ёбад.
13. Дар он рӯзҳо онҳо ба вартаи оташ ва ба азобу шиканҷа ва зиндоне бурда мешаванд, ки дар он ҷо абадан маҳбус хоҳанд буд.
14. Ва ҳар кӣ аз он вақт инҷониб маҳкум ва нобуд карда шавад, то охири насл бо онҳо баста хоҳад шуд.
15. Ва ҳамаи рӯҳҳои бадкирдорон ва фарзандони Посбононро нобуд кун, зеро онҳо ба инсоният зулм кардаанд.
16. Ҳама бадиро аз рӯи замин нест кунед ва бигзор ҳар кори бад хотима ёбад; ва бигзор ниҳоли адолат ва ростӣ пайдо шавад, ва он баракат хоҳад буд; корҳои адолат ва ростӣ то абад дар ростӣ ва шодӣ шинонда хоҳанд шуд.
17 Ва он гоҳ ҳамаи одилон раҳо хоҳанд шуд, ва то он даме ки ҳазорҳо фарзанд ба дунё оранд, зинда хоҳанд монд, ва тамоми айёми ҷавонӣ ва пирии худро дар сулҳ ба анҷом хоҳанд расонд.
18 Ва он гоҳ тамоми замин бо адолат кишт карда мешавад, ва ҳама дарахтон шинонда мешаванд ва пур аз баракат хоҳанд буд.
19. Ва ҳамаи дарахтони дилкаш бар он шинонда мешаванд ва онҳо токҳоро дар он мешинонанд; ва токҳое, ки онҳо дар он мешинонанд, шароби фаровон хоҳанд дод, ва ҳар тухмие, ки бар он кошта мешавад, ҳар як андозаи он ҳазор ва ҳар андозаи зайтун даҳ фишурда равған хоҳад дод.
20. Ва заминро аз ҳар зулм ва аз ҳар беадолатӣ ва аз ҳар гуноҳ ва аз ҳар бединӣ тоза кун, ва ҳар нопокиеро, ки бар замин ба амал меояд, аз рӯи замин нест кун.
21. Ва ҳамаи фарзандони одам одил хоҳанд шуд ва ҳамаи халқҳо Маро парастиш хоҳанд кард ва Маро ситоиш хоҳанд кард ва ҳама Маро ибодат хоҳанд кард. Ва замин аз ҳар гуна ифлосӣ ва аз ҳар гуна гуноҳ ва аз ҳар гуна ҷазо ва аз ҳар гуна азоб пок хоҳад шуд ва Ман онҳоро дигар ҳеҷ гоҳ аз насл ба насл ва то абад бар он нахоҳам фиристод.

БОБИ 11

1. Ва дар он рӯзҳо ман анборҳои баракатро, ки дар осмон ҳастанд, мекушоям, то ки онҳоро бар замин бар кор ва заҳмати фарзандони одам фиристам.
2. Ва ҳақиқат ва сулҳ дар тамоми рӯзҳои ҷаҳон ва дар тамоми наслҳои инсонӣ бо ҳам пайванд хоҳанд дошт.

БОБИ 12

1. Пеш аз ин чизҳо Ҳанӯх пинҳон буд, ва ҳеҷ яке аз фарзандони одам намедонист, ки ӯ дар куҷо пинҳон шудааст ва дар куҷо иқомат дорад ва бо ӯ чӣ шудааст.
2. Ва фаъолиятҳои ӯ бо Нозирон алоқаманд буданд ва рӯзҳои ӯ бо муқаддасон буданд.
3. Ва ман, Ҳанӯх, Худованди бузург ва Подшоҳи абадиятро баракат медодам ва инак, посбонон маро Ҳанӯх-котиб номиданд ва ба ман гуфтанд:
4. «Эй Ҳанӯх, эй котиби адолат, бирав ва ба посбонони осмон эълон кун, ки осмони баландро, макони муқаддаси абадиро тарк кардаанд ва худро бо занон олуда кардаанд ва мисли фарзандони замин рафтор кардаанд ва барои худ зан гирифтаанд: «Шумо дар рӯи замин харобии бузурге кардаед.
5. Ва шумо осоиштагӣ ва бахшиши гуноҳ нахоҳед дошт; ва азбаски онҳо аз фарзандони худ лаззат мебаранд,

6. Онҳо куштори наздиконашонро хоҳанд дид ва аз нобудии фарзандонашон мотам хоҳанд гирифт ва то абад дуо хоҳанд кард, аммо шумо ба раҳмат ва сулҳ ноил нахоҳед шуд».

БОБИ 13

1. Ва Ҳанӯх рафта гуфт: «Эй Азозил, ту осоиштагӣ нахоҳӣ дошт; ҳукми сахте бар ту содир шудааст, ки туро ба занҷир андозад.
2. Ва ба сабаби беадолатӣ, ки таълим додаӣ ва ба сабаби ҳамаи корҳои бединӣ ва беадолатӣ ва гуноҳе, ки ба одамон нишон додаӣ, ба ту сабр ва хоҳиш дода намешавад».
3. Пас ман рафтам ва бо ҳамаи онҳо якҷоя сухан гуфтам, ва ҳама тарсиданд, ва тарсу ларза онҳоро фаро гирифт.
4. Ва онҳо аз ман хоҳиш карданд, ки барои онҳо дархосте тартиб диҳам, то онҳо бахшиш ёбанд ва дархости онҳоро дар ҳузури Худованди осмон бихонам.
5. Зеро аз он вақт инҷониб онҳо наметавонистанд бо Ӯ сӯҳбат кунанд ва аз гуноҳҳое, ки барои онҳо маҳкум шуда буданд, шарм дошта, чашмони худро ба осмон боло кунанд.
6. Сипас ман дархости онҳо ва дуои онҳоро дар бораи рӯҳҳо ва амалҳои онҳо алоҳида ва дар бораи дархостҳои онҳо дар бораи бахшиш ва дарозии рӯзҳо навиштам.
7. Ва ман рафтам ва дар оби Дон, дар сарзамини Дон, дар ҷануби ғарби Ҳермӯн нишастам; то даме ки хоб рафтам, дуои онҳоро хондам.
8. Ва инак, хобе ба ман омад ва рӯъёҳо ба ман афтоданд ва ман рӯъёҳои ҷазоро дидам ва овозе ба ман гуфт, ки онро ба писарони осмон бигӯям ва онҳоро сарзаниш кунам.
9. Ва вақте ки бедор шудам, назди онҳо омадам ва ҳама дар Абелсҷайл, ки байни Лубнон ва Сенессер аст, бо чеҳраҳои пӯшида нишаста буданд ва гиря мекарданд.
10. Ва ман ҳамаи рӯъёҳоеро, ки дар хоб дида будам, пеши онҳо нақл кардам ва суханони адолатро гуфтанро сар кардам ва Нозирони осмониро сарзаниш кардам.

БОБИ 14

1. Китоби суханони адолат ва сарзаниши Нозирони абадӣ мувофиқи фармони Худои Муқаддас дар он рӯъё.
2. Ман дар хобам дидам, ки ҳоло бо забони гӯштӣ ва бо нафаси даҳонам он чиро мегӯям: ки Худои Бузург ба одамон додааст, то бо он сӯҳбат кунанд ва бо дил фаҳманд.
3. Ҳамон тавре ки Ӯ қудрати дарки каломи ҳикматро офарида ва ба инсон додааст, маро низ офарида ва қудрати сарзаниш кардани Нозирон, фарзандони осмонро ба ман додааст.
4. Ман дархости шуморо навиштам ва дар рӯъёи ман чунин ба назар расид, ки дархости шумо дар тамоми рӯзҳои абадият ба шумо дода намешавад ва ин ҳукм ниҳоят бар шумо бароварда шудааст: бале, дархости шумо ба шумо дода намешавад.
5. Ва аз ин ба баъд ту то абад ба осмон нахоҳӣ баромад, ва дар занҷирҳои замин фармон барои тамоми рӯзҳои ҷаҳон баста шудааст.
6. Ва пеш аз ин шумо нобудии писарони маҳбуби худро дидаед ва аз онҳо лаззат нахоҳед бурд, балки онҳо дар пеши шумо аз шамшер хоҳанд афтод.
7. Ва дархости шумо аз номи онҳо ва ҳатто аз ҷониби худи шумо низ қабул карда намешавад: ҳарчанд шумо гиря мекунед ва дуо мекунед ва ҳамаи суханони дар навиштаҷоте, ки ман навиштаам, мавҷудбударо мегӯед.
8. Ва рӯъё ба ман чунин нишон дода шуд: Инак, дар рӯъё абрҳо маро даъват карданд ва туман маро даъват кард, ва ҳаракати ситорагон ва барқҳо маро тезониданд ва маро ба шитоб оварданд, ва бодҳо дар рӯъё маро ба парвоз оварданд ва маро ба боло бардоштанд ва маро ба осмон бурданд.
9. Ва ман даромадам, то он даме ки ба деворе наздик шудам, ки аз булӯр сохта шуда буд ва бо забонаҳои оташ иҳота шуда буд: ва он маро тарсондан гирифт.
10. Ва ман ба забонҳои оташ рафтам ва ба хонаи калоне, ки аз булӯр сохта шуда буд, наздик шудам: ва деворҳои хона мисли фарши чӯбӣ аз булӯр сохта шуда буданд ва таҳкурсии он аз булӯр буд.
11. Шифти он мисли роҳи ситорагон ва барқҳо буд, ва дар байни онҳо каррубиёни оташин буданд, ва осмони онҳо мисли об соф буд.
12. Оташи фурӯзон деворҳоро иҳота карда буд ва дарвозаҳои он аз оташ медурахшиданд.
13. Ва ман ба он хона даромадам, ва он мисли оташ гарм ва мисли ях сард буд; дар он ҷо лаззати зиндагӣ набуд; тарс маро фаро гирифт ва ларза маро фаро гирифт.
14. Ва аз тарс ва ларзиш, рӯям ба замин афтод.
15. Ва ман рӯъёе дидам, ва инак, хонаи дуюме буд, ки аз хонаи аввала бузургтар буд, ва тамоми дарвоза пеши ман кушода буд ва он аз алангаи оташ сохта шуда буд.
16. Ва аз ҳар ҷиҳат он чунон дар шукӯҳу шаҳомат ва миқёс бартарӣ дошт, ки ман наметавонам шукӯҳу миқёси онро барои шумо тасвир кунам.
17. Ва фарши он аз оташ буд, ва болои он барқҳо ва роҳи ситорагон буданд, ва сақфи он низ оташи фурӯзон буд.
18. Ва ман нигоҳ кардам ва дар он тахти баландеро дидам: намуди он мисли булӯр буд ва чархҳояш мисли офтоби дурахшон, ва дар он ҷо ваҳйи каррубиён буд.
19. Ва аз зери тахт ҷӯйборҳои оташи сӯзон меомаданд, то ман ба он нигоҳ карда натавонистам.
20. Ва Ҷалоли Бузург бар он нишаста буд, ва либоси Ӯ аз офтоб дурахшонтар ва аз барф сафедтар буд.
21. Ҳеҷ яке аз фариштагон ба сабаби бузургӣ ва ҷалол наметавонистанд ба он ҷо дароянд ва чеҳраи Ӯро бубинанд ва ҳеҷ башаре наметавонист Ӯро бубинад.
22. Оташи фурӯзон гирдогирди Ӯ буд, ва оташи бузурге пеши Ӯ истода буд, ва ҳеҷ кас дар гирду атроф наметавонист ба Ӯ наздик шавад: даҳ ҳазор маротиба даҳ ҳазор нафар пеши Ӯ истода буданд, вале Ӯ ба мушовир ниёз надошт.
23. Ва муқаддастарин касоне, ки ба Ӯ наздик буданд, шабона аз Ӯ нарафтанд ва на аз Ӯ дур шуданд.
24. Ва то он вақт ман рӯ ба замин саҷда карда, меларзидам; ва Худованд маро бо даҳони Худ даъват

карда, ба ман гуфт: «Эй Ҳанӯх, ин ҷо биё ва каломи маро бишнав».
25. Ва яке аз муқаддасон назди ман омад ва маро бедор кард ва маро бархоста, ба дар наздик шудан водор кард: ва ман рӯямро ба поён хам кардам.

БОБИ 15

1. Ва Ӯ ба ман ҷавоб дод ва гуфт, ва ман овози Ӯро шунидам: «Натарс, эй Ҳанӯх, эй марди одил ва котиби адолат; ба ин ҷо наздик шав ва овози маро бишнав.
2. Ва бирав, ба Посбонони осмон, ки туро барои шафоат кардан барои онҳо фиристодаанд, бигӯ: «Ту бояд барои мардум шафоат кунӣ», на барои ту одамон:
3. Чаро шумо осмони баланд, муқаддас ва абадиро тарк карда, бо занон ҳамхоба шуда, худро бо духтарони одамӣ олуда карда, барои худ зан гирифта, мисли фарзандони замин рафтор карда, азимҷуссаҳоро мисли писарони худ ба дунё овардаед?
4. Ва гарчанде ки шумо муқаддас ва рӯҳонӣ будед ва ҳаёти ҷовидонӣ доштед, худро бо хуни занон олуда кардед ва бо хуни ҷисм фарзандон ба дунё овардед ва мисли фарзандони одам, мисли онҳое ки мемиранд ва нобуд мешаванд, ба гӯшт ва хун шавқ доштед.
5. Аз ин рӯ, Ман ба онҳо занон додам, то ки онҳоро ҳомиладор кунанд ва аз онҳо фарзанд ба дунё оранд, то ки дар рӯи замин чизе ба онҳо камӣ накунад.
6. Аммо шумо қаблан рӯҳонӣ будед, ҳаёти абадӣ доштед ва барои ҳамаи наслҳои ҷаҳон намиранда будед.
7. Ва аз ин рӯ, ман барои шумо занонро таъин накардаам; зеро рӯҳониёни осмонӣ дар осмон манзили онҳост.
8. Ва акнун, бузургҷуссаҳое, ки аз арвоҳ ва ҷисм ба вуҷуд омадаанд, дар рӯи замин арвоҳи бад номида мешаванд ва дар рӯи замин манзили онҳо хоҳад буд.
9. Рӯҳҳои бад аз баданашон берун омадаанд; зеро онҳо аз одамон таваллуд шудаанд ва аз Посбонони муқаддас ибтидо ва пайдоиши аввалини онҳост; онҳо дар рӯи замин рӯҳҳои бад хоҳанд буд ва рӯҳҳои бад номида мешаванд.
10. Аммо арвоҳи осмонӣ дар осмон манзили онҳо хоҳанд буд, аммо арвоҳи заминӣ, ки дар замин таваллуд шудаанд, дар замин манзили онҳо хоҳанд буд.
11. Ва арвоҳи бузургҷуссаҳо дар рӯи замин азоб медиҳанд, зулм мекунанд, хароб мекунанд, ҳамла мекунанд, ҷанг мекунанд ва харобӣ мекунанд ва мушкилот эҷод мекунанд: онҳо хӯрок намехӯранд, аммо гуруснагӣ ва ташнагӣ мекашанд ва боиси хафагӣ мешаванд. Ва ин арвоҳ бар зидди фарзандони одам ва бар зидди занон қиём хоҳанд кард, зеро онҳо аз онҳо берун омадаанд.

БОБИ 16

1. Аз рӯзҳои куштор, нобудӣ ва марги бузургҷуссаҳо, ки аз ҷонҳои ҷисми онҳо арвоҳ берун омада, бе он ки ба доварӣ дучор шаванд, нобуд хоҳанд кард - ҳамин тавр онҳо то рӯзи анҷом, доварии бузурге, ки дар он замон анҷом хоҳад ёфт, бар Нозирон ва беимонон, бале, пурра нобуд хоҳанд шуд.
2. Ва акнун дар бораи Нозироне, ки шуморо барои шафоат кардан барои онҳо фиристодаанд ва қаблан дар осмон буданд, ба онҳо бигӯед:
3. «Шумо дар осмон будед, аммо ҳанӯз ҳамаи асрор ба шумо ошкор нашуда буд ва шумо чизҳои ночизро медонистед ва инҳоро бо сахтии дилҳои худ ба занон ошкор кардед ва ба воситаи ин асрор занон ва мардон дар рӯи замин бадӣ мекунанд».
4. Пас, ба онҳо бигӯед: «Шумо осоиштагӣ надоред».

БОБИ 17

1. Ва маро гирифта, ба ҷое бурданд, ки дар он ҷо буданд, мисли оташи фурӯзон буданд ва вақте ки мехостанд, ба монанди одамон пайдо мешуданд.
2. Ва маро ба макони торикӣ ва ба кӯҳе бурданд, ки қуллааш ба осмон расид.
3. Ва ман маконҳои равшанфикрон ва ганҷҳои ситорагон ва раъду баркро дидам, ки дар он ҷо камон ва тирҳои оташин ва тирдон ва шамшери оташин ва ҳама баркҳо буданд.
4. Ва маро ба обҳои зинда ва ба оташи ғарб бурданд, ки ҳар ғуруби офтобро қабул мекунад.
5. Ва ман ба дарёи оташ расидам, ки дар он оташ мисли об ҷорист ва худро ба баҳри бузург дар самти ғарб мерезад.
6. Ман дарёҳои бузургро дидам ва ба дарёи бузург ва ба торикии бузург расидам ва ба ҷое рафтам, ки дар он ҷо ҳеҷ ҷисме роҳ намеравад.
7. Ман кӯҳҳои торикии зимистон ва ҷоеро дидам, ки аз он ҷо ҳама обҳои амиқ ҷорӣ мешаванд.
8. Ман даҳони ҳамаи дарёҳои замин ва даҳони вартаро дидам.

БОБИ 18

1. Ман ганҷҳои ҳамаи бодҳоро дидам: дидам, ки чӣ тавр Ӯ тамоми махлуқот ва пояҳои мустаҳками заминро бо онҳо таъмин кардааст.
2. Ва ман санги гӯшаи заминро дидам: чор бодро дидам, ки замин ва фалаки осмонро бардоштаанд.
3. Ва ман дидам, ки чӣ тавр бодҳо гунбазҳои осмонро дароз мекунанд ва дар байни осмон ва замин мавқеъ доранд: инҳо сутунҳои осмон ҳастанд.
4. Ман бодҳои осмонро дидам, ки гардиш мекунанд ва даври офтоб ва ҳамаи ситорагонро ба ғуруби худ меоранд.
5. Ман бодҳоро дар рӯи замин дидам, ки абрҳоро мебурданд: Ман роҳҳои фариштагонро дидам. Ман дар охири замин фалаки осмонро дар боло дидам.
6. Ва ман рафтам ва ҷоеро дидам, ки шабу рӯз месӯзад, ки дар он ҷо ҳафт кӯҳи сангҳои аҷибе ҳастанд, ки сетоаш ба самти шарқ ва сетоаш ба самти ҷануб.
7. Ва он ки дар самти шарқ буданд, яке аз санги ранга ва яке аз марворид ва яке аз ёқут ва он ки дар самти ҷануб аз санги сурх буданд.
8. Аммо тахти миёна ба осмон мисли тахти Худо, ки аз гаҷ сохта шуда буд, расида буд ва қуллаи тахт аз ёқути кабуд буд.

9. Ва ман оташи фурӯзонро дидам. Ва дар паси ин кӯҳҳо минтақае ҳаст, ки охири замини бузург аст: дар он ҷо осмонҳо пурра сохта шудаанд.
10. Ва ман вартаи амиқеро дидам, ки сутунҳои оташи осмонӣ доштанд, ва дар байни онҳо сутунҳои оташро дидам, ки аз ҷиҳати баландӣ ва умқ яксон буданд.
11. Ва аз он паси он варта ман ҷоеро дидам, ки на фалони осмон дар боло ва на замини мустаҳкам дар зери он буд; на об дар он буд ва на паррандагон, балки он ҷои хароб ва даҳшатнок буд.
12. Ман дар он ҷо ҳафт ситорарo мисли кӯҳҳои бузурги сӯзон дидам ва вақте ки ман дар бораи онҳо пурсидам, ба ман чунин менамуд:
13. Фаришта гуфт: «Ин макон охири осмон ва замин аст: ин зиндони ситорагон ва лашкари осмон шудааст».
14. Ва ситорагоне, ки бар оташ меғеланд, касоне ҳастанд, ки дар аввали тулӯи худ аз фармони Худованд саркашӣ кардаанд, зеро онҳо дар вақти муайяншуда набаромадаанд.
15. Ва Ӯ бар онҳо хашмгин шуд ва онҳоро то замоне, ки гуноҳашон тамом шавад, ҳатто барои даҳ ҳазор сол банд кард».

БОБИ 19

1. Ва Уриел ба ман гуфт: «Дар ин ҷо фариштагоне хоҳанд истод, ки худро бо занон пайваст кардаанд ва рӯҳҳои онҳо шаклҳои гуногунро гирифта, инсониятро палид мекунанд ва онҳоро гумроҳ мекунанд, то ба девҳо ҳамчун худоён қурбонӣ кунанд; онҳо то рӯзи доварии бузург, ки дар он доварӣ карда мешаванд, то он даме ки анҷом дода шаванд, дар ин ҷо хоҳанд монд».
2. Ва занони фариштагоне, ки гумроҳ шудаанд, низ сирена хоҳанд шуд».
3. Ва ман, Ҳанӯх, танҳо ин рӯъёро дидам, ки анҷоми ҳама чиз буд; ва ҳеҷ кас ончунон ки ман дидаам, нахоҳад дид.

БОБИ 20

1. Ва инҳо номҳои фариштагони муқаддасе ҳастанд, ки тамошо мекунанд.
2. Уриел, яке аз фариштагони муқаддас, ки бар ҷаҳон ва бар Тартар аст.
3. Рафаэл, яке аз фариштагони муқаддас, ки бар арвоҳи инсонҳо ҳукмронӣ мекунад.
4. Рагуэл, яке аз фариштагони муқаддас, ки аз ҷаҳони равшанфикрон интиқом мегирад.
5. Микоил, яке аз фариштагони муқаддас, яъне касе, ки бар беҳтарин қисмати инсоният ва бар бесарусомонӣ таъин шудааст.
6. Саракал, яке аз фариштагони муқаддас, ки бар арвоҳе, ки дар рӯҳ гуноҳ мекунанд, таъин шудааст.
7. Ҷабраил, яке аз фариштагони муқаддас, ки бар биҳишт ва морҳо ва каррубҳо ҳукмронӣ мекунад.
8. Ремиел, яке аз фариштагони муқаддас, ки Худо ӯро бар касоне, ки бармехезанд, таъин кардааст.

БОБИ 21

1. Ва ман ба ҷое рафтам, ки чизҳо бетартиб буданд.
2. Ва ман дар он ҷо чизи даҳшатноке дидам: ман на осмонро дар боло ва на замини мустаҳкамро, балки маконеро бетартиб ва даҳшатнок дидам.
3. Ва дар он ҷо ҳафт ситораи осмонро дидам, ки дар он ба ҳам пайваст буданд, мисли кӯҳҳои бузург ва бо оташ месӯхтанд.
4. Он гоҳ ман гуфтам: «Онҳо барои чӣ гуноҳ баста шудаанд ва барои чӣ ба ин ҷо партофта шудаанд?»
5. Он гоҳ Уриел, яке аз фариштагони муқаддас, ки бо ман буд ва сардори онҳо буд, гуфт: «Эй Ҳанӯх, чаро мепурсӣ ва чаро ба ҳақиқат ташна ҳастӣ?»
6. Инҳо аз ситорагони осмон ҳастанд, ки амри Худовандро вайрон кардаанд ва то даҳ ҳазор сол, яъне то ба охир расидани гуноҳҳои онҳо, дар ин ҷо баста шудаанд.
7. Ва аз он ҷо ман ба ҷои дигаре рафтам, ки аз ҷои аввала боз ҳам даҳшатноктар буд ва ман чизи даҳшатноке дидам: оташи бузурге дар он ҷо месӯхт ва медурахшид, ва он ҷо то варта шикофта шуда буд, ки пур аз сутунҳои бузурги оташ буд: ман на андоза ва на бузургии онро дида метавонистам ва на тахмин карда метавонистам.
8. Он гоҳ ман гуфтам: «Чӣ қадар даҳшатнок аст он ҷой ва чӣ қадар даҳшатнок аст!»
9. Он гоҳ Уриел, яке аз фариштагони муқаддас, ки бо ман буд, ба ман ҷавоб дод ва ба ман гуфт: «Эй Ҳанӯх, чаро ту чунин тарсу ҳарос дорӣ?» Ва ман ҷавоб додам: «Аз сабаби ин макони даҳшатнок ва аз сабаби тамошои дард».
10. Ва ӯ ба ман гуфт: «Ин ҷо зиндони фариштагон аст ва онҳо дар ин ҷо абадан зиндонӣ хоҳанд шуд».

БОБИ 22

1. Ва аз он ҷо ман ба ҷои дигаре рафтам, ва ӯ дар ғарб ба ман кӯҳи бузург ва баланд ва санги сахти дигареро нишон дод.
2. Ва дар он чор ҷойи холӣ буд, амиқ, васеъ ва хеле ҳамвор. Чӣ қадар ҳамворанд, ҷойҳои холӣ ва амиқ ва торик, ки ба онҳо нигоҳ кардан мумкин аст.
3. Он гоҳ Рафаэл, яке аз фариштагони муқаддас, ки бо ман буд, ҷавоб дод ва ба ман гуфт:
4. «Ин ҷойҳои холӣ маҳз барои ҳамин мақсад офарида шудаанд, то арвоҳи ҷонҳои мурдагон дар он ҷо ҷамъ шаванд, бале, то ки ҳамаи ҷонҳои фарзандони одам дар ин ҷо ҷамъ шаванд. Ва ин ҷойҳо барои қабули онҳо то рӯзи доварӣ ва то мӯҳлати муайяншуда то мӯҳлати муайяншуда, то он даме ки доварии бузург бар онҳо фаро расад, сохта шудаанд».
5. Ман рӯҳҳои фарзандони одамро дидам, ки мурда буданд ва овози онҳо ба осмон расид ва мувофиқ шуд.
6. Сипас ман аз фариштае, ки бо ман буд, пурсидам ва ба ӯ гуфтам: «Ин рӯҳ — овози ӯ ба кӣ мувофиқ аст?»
7. Ва ӯ ба ман ҷавоб дод: «Ин рӯҳест, ки аз Ҳобил берун омадааст, ки бародараш Қобил ӯро кушт ва ӯ даъвои худро бар зидди ӯ мекунад, то он даме ки наслаш аз рӯи замин нобуд шавад ва наслаш аз байни насли одамон нобуд шавад».
8. Сипас ман дар бораи он ва дар бораи ҳама ҷойҳои холӣ пурсидам: «Чаро яке аз дигаре ҷудо шуд?»

9. Ва ӯ ба ман ҷавоб дод ва ба ман гуфт: «Ин се чиз барои ҷудо кардани рӯҳҳои мурдагон сохта шудаанд. Ва чунин тақсим барои рӯҳҳои одилон сохта шудааст, ки дар он ҷо чашмаи оби дурахшон вуҷуд дорад».
10. Ва чунин барои гунаҳкорон вақте ки мемиранд ва дар замин гӯронида мешаванд ва дар тӯли умрашон доварӣ бар онҳо анҷом дода нашудааст, сохта шудааст.
11. Дар ин ҷо рӯҳҳои онҳо дар ин дарди бузург то рӯзи бузурги доварӣ ва ҷазо ва азобе, ки лаънаткунандагонро то абад ва ҷазо барои рӯҳҳои онҳост, ҷудо карда мешаванд. Дар он ҷо Ӯ онҳоро то абад бандад.
12. Ва чунин тақсимот барои рӯҳҳои онҳое, ки даъвои худро баён мекунанд, дар бораи нобудии онҳо ошкор мекунанд, вақте ки онҳо дар замони гунаҳкорон кушта шуданд.
13. Инҳо барои арвоҳи одамоне сохта шудаанд, ки одил набуданд, балки гунаҳкорон, ки комилан гуноҳкор буданд ва аз фосиқон, ки онҳо ҳамроҳ хоҳанд буд, аммо арвоҳи онҳо дар рӯзи қиёмат кушта нахоҳад шуд ва аз он ҷо барнахоҳанд шуд.
14. Он гоҳ ман Худованди ҷалолро муборак хондам ва гуфтам: «Муборак бод Худованди ман, Худованди адолат, ки то абад ҳукмронӣ мекунад».

БОБИ 23

1. Аз он ҷо ман ба ҷои дигаре, ки дар ғарби ақсои замин ҷойгир аст, рафтам.
2. Ва ман оташи фурӯзонеро дидам, ки беист медавид ва шабу рӯз аз масири худ намеистод, балки мунтазам медавид.
3. Ва ман пурсидам: «Ин чист, ки ором намегирад?»
4. Он гоҳ Рагуэл, яке аз фариштагони муқаддас, ки бо ман буд, ба ман ҷавоб дод ва ба ман гуфт: «Ин масири оташе, ки ту дидай, оташест дар ғарб, ки ҳамаи равшангарони осмонро таъқиб мекунад».

БОБИ 24

1. Ва аз он ҷо ман ба ҷои дигари замин рафтам, ва ӯ ба ман кӯҳи оташинеро нишон дод, ки шабу рӯз месӯзад.
2. Ва ман аз он берун рафтам ва ҳафт кӯҳи боҳашаматро дидам, ки ҳама аз якдигар фарқ мекарданд ва сангҳои он боҳашамат ва зебо буданд, дар маҷмӯъ бо намуди зебо ва беруни зебо: се ба самти шарқ, яке бар рӯи дигаре асос ёфтааст ва се ба самти ҷануб, яке бар рӯи дигаре, ва дараҳои амиқ ва ноҳамвор, ки ҳеҷ яке аз онҳо бо дигаре пайваст набуд.
3. Ва кӯҳи ҳафтум дар миёни инҳо буд ва аз ҷиҳати баландии онҳо бартарӣ дошт, ба курсии тахт монанд буд ва дарахтони хушбӯй атрофи тахтро иҳота карда буданд.
4. Ва дар миёни онҳо дарахте буд, ки ман ҳеҷ гоҳ онро набӯсида будам, ва дар байни онҳо ҳеҷ яке аз онҳо ва дигарон ба он монанд набуданд: он бӯи аз ҳар бӯй берун дошт, ва баргҳо, гулҳо ва чӯби он абадӣ пажмурда намешаванд; ва меваи он зебост ва меваи он ба хурмоҳои нахл монанд аст.
5. Сипас ман гуфтам: «Ин дарахт чӣ қадар зебо ва хушбӯй аст, баргҳояш зебо ва гулҳояш намуди зоҳирии хеле зебо доранд».
6. Сипас ҷавоб дод Микоил, яке аз фариштагони муқаддас ва мӯҳтарам, ки бо ман буд ва роҳбари онҳо буд.

БОБИ 25

1. Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй Ҳанӯх, чаро аз ман дар бораи бӯи дарахт мепурсӣ ва чаро мехоҳӣ ҳақиқатро фаҳмӣ?»
2. Сипас ман ба ӯ ҷавоб додам: «Ман мехоҳам дар бораи ҳама чиз, вале махсусан дар бораи ин дарахт, маълумот гирам».
3. Ва ӯ ҷавоб дод: «Ин кӯҳи баланде, ки ту дидай ва қуллааш мисли тахти Худост, тахти Ӯст, ки дар он ҷо Подшоҳи Бузург, Худованди Ҷалол, Подшоҳи абадӣ менишинад, вақте ки барои зиёрати замин бо некӣ фуруд меояд».
4. Ва ба ин дарахти хушбӯй ҳеҷ кас иҷозат дода намешавад, ки то рӯзи қиёмат, вақте ки Ӯ аз ҳама интиқом мегирад ва ҳама чизро ба іаври абадӣ ба анҷом мерасонад, ба он даст расонад. Сипас он ба одилон ва муқаддасон дода мешавад.
5. Меваи он барои интихобшудагон хӯрок хоҳад буд: он ба макони муқаддас, ба маъбади Худованд, Подшоҳи абадӣ, кӯчонида хоҳад шуд.
6 Он гоҳ онҳо бо шодӣ шод ва шод хоҳанд шуд, ва ба макони муқаддас хоҳанд даромад; ва бӯи он дар устухонҳояшон хоҳад буд, ва онҳо дар замин умри дароз хоҳанд дид, чунон ки падаронат зиндагӣ мекарданд; ва дар рӯзҳои онҳо андӯҳ ва вабо ва азоб ва офат ба онҳо нахоҳад расид».
7. Пас, Худои пурҷалолро, Подшоҳи абадиро, ки чунин чизҳоро барои одилон омода кардааст ва онҳоро офаридааст ва ваъда додааст, ки ба онҳо ато хоҳад кард, муборакбод гуфтам.

БОБИ 26

1. Ва ман аз он ҷо ба миёнаи замин рафтам ва ҷои муборакеро дидам, ки дар он дарахтон бо шохаҳои дарахти пора-порашуда мешукуфанд ва гул мекарданд.
2. Ва дар он ҷо ман кӯҳи муқаддасеро дидам, ва дар зери кӯҳ дар шарқ ҷӯйборе буд ва он ба самти ҷануб ҷорӣ мешуд.
3. Ва ман дар самти шарқ кӯҳи дигареро дидам, ки аз ин болотар буд ва дар байни онҳо як ҷарии амиқ ва танг буд: дар он ҷо низ дар зери кӯҳ ҷӯйборе ҷорӣ буд.
4. Ва дар ғарби он кӯҳи дигаре буд, ки аз кӯҳи аввала пасттар ва баландии начандон калон дошт ва дараи амиқ ва хушк дар байни онҳо буд; ва дараи амиқ ва хушки дигаре дар канори се кӯҳ буд.
5. Ва ҳамаи ҷӯйборҳо амиқ ва танг буданд, ки аз сангҳои сахт сохта шуда буданд ва дар онҳо дарахтон шинонда нашуда буданд.
6. Ва ман аз сангҳо ҳайрон шудам ва аз дара ҳайрон шудам, бале, ман хеле ҳайрон шудам.

БОБИ 27

1. Сипас ман гуфтам: «Барои чӣ ин сарзамини муборак, ки пур аз дарахтон аст ва ин водии малъун дар байни онҳост?»
2. Он гоҳ Уриел, яке аз фариштагони муқаддас, ки бо ман буд, ҷавоб дод ва гуфт: «Ин водии лаънатӣ барои онҳое аст, ки то абад лаънатӣ шудаанд: дар ин ҷо ҳамаи лаънатшудагон ҷамъ оварда мешаванд, ки бо лабони худ бар зидди Худованд суханони ношоиста мегӯянд ва дар бораи ҷалоли Ӯ суханони сахт мегӯянд. Дар ин ҷо онҳо ҷамъ оварда мешаванд ва дар ин ҷо ҷои доварии онҳо хоҳад буд».
3. Дар рӯзҳои охир, дар ҳузури одилон то абад, тамошои доварии одилона бар онҳо хоҳад буд: дар ин ҷо раҳимон Худованди ҷалол, Подшоҳи абадиро баракат хоҳанд дод.
4. Дар рӯзҳои доварӣ бар пешиниён, онҳо Ӯро барои раҳмате, ки мувофиқи он ба онҳо насиб кардааст, баракат хоҳанд дод.
5. Сипас ман Худованди Ҷалолро муборакбод гуфтам ва ҷалоли Ӯро баён кардам ва Ӯро бо шукӯҳ ситоиш кардам.

БОБИ 28

1. Ва аз он ҷо ман ба самти шарқ, ба миёни қаторкӯҳҳои биёбон рафтам ва биёбонеро дидам, ки он танҳо ва пур аз дарахтон ва растаниҳо буд.
2. Ва об аз боло фаввора зад.
3. Мисли ҷӯйбори фаровоне, ки ба самти шимолу ғарб ҷорӣ мешуд, боис шуд, ки абрҳо ва шабнам аз ҳар тараф боло раванд.

БОБИ 29

1. Ва аз он ҷо ман ба ҷои дигаре дар биёбон рафтам ва ба шарқи ин қаторкӯҳ наздик шудам.
2. Ва дар он ҷо ман дарахтони хушбӯйро дидам, ки бӯи хушбӯй ва мурро мебароварданд ва дарахтон низ ба дарахти бодом монанд буданд.

БОБИ 30

1. Ва аз инҳо дуртар, ман ба самти шарқ рафтам ва ҷои дигареро дидам, водие пур аз об.
2. Ва дар он ҷо дарахте буд, ки ранги дарахтони хушбӯй ба монанди мастика буд.
3. Ва дар канори он водиҳо ман дорчини хушбӯйро дидам. Ва аз инҳо дуртар ба самти шарқ рафтам.

БОБИ 31

1. Ва ман кӯҳҳои дигарро дидам ва дар байни онҳо дарахтзорҳо буданд ва аз онҳо нектаре мерехт, ки онро сарара ва галбанум меноманд.
2. Ва аз ин кӯҳҳо ман кӯҳи дигареро дар шарқи канори замин дидам, ки дар он дарахтони алое буданд ва ҳамаи дарахтон пур аз баргҳои гов буданд, ки мисли дарахтони бодом буданд.
3. Ва вақте ки онро месӯзонд, бӯи он аз ҳар бӯи хушбӯйтар буд.

БОБИ 32

1. Ва баъд аз ин бӯйҳои хушбӯй, вақте ки ман ба самти шимол аз болои кӯҳҳо нигоҳ кардам, ҳафт кӯҳро пур аз нарди хушбӯй ва дарахтони хушбӯй ва дорчин ва қаламфур дидам.
2. Ва аз он ҷо ман аз қуллаҳои ҳамаи ин кӯҳҳо, дуртар аз шарқи замин, гузаштам ва аз баҳри Эритрея гузаштам ва аз он дур рафтам ва аз фаришта Зотиел гузаштам.
3. Ва ман ба Боғи Адолат омадам ва дар паси он дарахтон дарахтони бузурги зиёдеро дидам, ки дар он ҷо мерӯянд ва хушбӯй, калон, хеле зебо ва пурҷалол буданд, ва дарахти ҳикматеро дидам, ки аз он мехӯранд ва ҳикмати бузургеро медонанд.
4. Он дарахт мисли арча баланд аст ва баргҳояш мисли дарахти кароб аст; ва меваҳояш мисли ғунчаҳои ток хеле зебо ҳастанд; ва бӯи дарахт ба дуриҳо мерасад.
5. Сипас ман гуфтам: «Дарахт чӣ қадар зебост ва намуди зоҳириаш чӣ қадар ҷолиб аст!»
6. Он гоҳ Рафаэл, фариштаи муқаддас, ки бо ман буд, ба ман ҷавоб дод ва гуфт: «Ин дарахти ҳикмат аст, ки падари пири ту ва модари пири ту, ки пеш аз ту буданд, аз он хӯрдаанд ва онҳо ҳикмат омӯхтанд ва чашмонашон кушода шуд ва онҳо донистанд, ки бараҳнаанд ва аз боғ ронда шуданд».

БОБИ 33

1. Ва аз он ҷо ман то ақсои замин рафтам ва дар он ҷо ҳайвонҳои бузургеро дидам, ки ҳар кадоме аз якдигар фарқ мекарданд; ва паррандагонро низ дидам, ки аз рӯи намуди зоҳирӣ, зебоӣ ва овоз фарқ мекарданд, яке аз дигаре фарқ мекард.
2. Ва дар шарқи он ҳайвонҳо ман канорҳои заминро дидам, ки осмон дар он қарор дорад ва дарвозаҳои осмон кушода мешаванд.
3. Ва ман дидам, ки чӣ тавр ситораҳои осмон берун меоянд ва дарвозаҳоеро, ки аз онҳо мебароянд, шумурдам ва ҳамаи баромадгоҳҳои онҳоро, аз ҳар як ситора алоҳида, мувофиқи шумора ва номҳо, масирҳо ва мавқеъҳо, вақтҳо ва моҳҳо, чунон ки Уриел, фариштаи муқаддас, ки бо ман буд, ба ман нишон дод, навиштам.
4. Ӯ ҳама чизро ба ман нишон дод ва онҳоро барои ман навишт: номҳои онҳоро, қонунҳо ва ҷамъиятҳои онҳоро низ барои ман навишт.

БОБИ 34

1. Ва аз он ҷо ман ба самти шимол то ақсои замин рафтам ва дар он ҷо як дастгоҳи бузург ва пурҷалолро дар ақсои тамоми замин дидам.
2. Ва дар ин ҷо ман се дарвозаи осмонро дидам, ки дар осмон кушода буданд: аз ҳар яки онҳо шамолҳои шимолӣ мегузаштанд: вақте ки онҳо мевазанд, сардӣ, жола, сармо, барф, шабнам ва борон меборад.

3. Ва аз як дарвоза барои некӣ дам мезананд, аммо вақте ки онҳо аз ду дарвозаи дигар дам мезананд, бо зулм ва азоб бар замин медаванд ва бо зулм дам мезананд.

БОБИ 35

1. Ва аз он ҷо ман ба самти ғарб то ақсои замин рафтам ва дар он ҷо се дарвозаи осмонро кушода дидам, чунон ки ман дар шарқ дида будам, ҳамон миқдор дарвозаҳо ва ҳамон миқдор баромадгоҳҳо.

БОБИ 36

1. Ва аз он ҷо ман ба ҷануб, то ақсои замин рафтам ва дар он ҷо се дарвозаи кушодаи осмонро дидам: ва аз он ҷо шабнам, борон ва бод меомаданд.
2. Ва аз он ҷо ман ба самти шарқ то канори осмон рафтам ва дар ин ҷо се дарвозаи шарқии осмон кушода ва дарвозаҳои хурдро дар болои онҳо дидам.
3. Ситораҳои осмон аз ҳар яке аз ин дарвозаҳои хурд мегузаранд ва дар масири нишондодашуда ба самти ғарб ҳаракат мекунанд.
4. Ва ҳар вақте ки ман медидам, ҳамеша Худованди Ҷалолро баракат медодам ва минбаъд низ Худованди Ҷалолро баракат медодам, ки мӯъҷизаҳои бузург ва пурҷалолро ба вуҷуд овардааст, то бузургии кори Худро ба фариштагон ва арвоҳ ва ба одамон нишон диҳад, то ки онҳо кори Ӯ ва тамоми офаридаҳои Ӯро ситоиш кунанд: то ки онҳо кори қудрати Ӯро бубинанд ва кори бузурги дастҳои Ӯро ситоиш кунанд ва Ӯро то абад баракат диҳанд.

БОБИ 37

1. Дуюм рӯъёе, ки ӯ дид, рӯъёи ҳикмат — ки Ҳанӯх писари Ёред, писари Маҳалалъил, писари Қайнон, писари Энӯс, писари Шет, писари Одам дид.
2. Ва ин оғози суханони ҳикматест, ки ман овози худро баланд кардам, то ба сокинони замин бигӯям: Эй мардони қадим, бишнавед ва эй онҳое, ки баъд аз он меоянд, суханони Қуддусро бубинед, ки ман дар пеши Худованди Рӯҳҳо хоҳам гуфт.
3. Беҳтар мебуд, ки онҳоро танҳо ба одамони қадим эълон кунем, аммо ҳатто аз онҳое, ки баъдтар меоянд, мо оғози ҳикматро пинҳон намедорем.
4. То имрӯз ҳеҷ гоҳ аз ҷониби Худованди Рӯҳҳо чунин ҳикмате дода нашудааст, ки ман мувофиқи фаҳмиши худ, мувофиқи ризоияти Худованди Рӯҳҳо, ки ба ман ҳаёти ҷовидонӣ ато кардааст, гирифтаам.
5. Акнун се масал ба ман нақл карда шуданд, ва ман овози худро баланд карда, онҳоро ба сокинони замин нақл кардам.

БОБИ 38

1. Масали аввал. Вақте ки ҷамъомади одилон пайдо мешаванд ва гунаҳкорон барои гуноҳҳояшон доварӣ карда мешаванд ва аз рӯи замин ронда мешаванд:
2. Ва вақте ки Одил дар пеши назари одилон пайдо шавад, ки корҳои баргузидагонаш ба Худованди арвоҳ вобаста аст, ва нур ба одилон ва баргузидагон, ки дар замин зиндагӣ мекунанд, зоҳир шавад, пас макони гунаҳкорон куҷост ва макони оромиши онҳое, ки Худованди арвоҳро инкор кардаанд, куҷост? Агар таваллуд намешуданд, барои онҳо хуб мебуд.
3. Вақте ки асрори одилон ошкор ва гунаҳкорон доварӣ карда шаванд, ва беимонон аз ҳузури одилон ва интихобшудагон ронда шаванд,
4. Аз он вақт инҷониб, онҳое, ки соҳиби замин ҳастанд, дигар қудратманд ва сарбаланд нахоҳанд буд: Ва онҳо наметавонанд чеҳраи муқаддасонро бубинанд, зеро Худованди Рӯҳҳо нури Худро бар чеҳраи муқаддасон, одилон ва интихобшудагон зоҳир кардааст.
5. Он гоҳ подшоҳон ва қудратмандон нобуд мешаванд ва ба дасти одилон ва муқаддасон супурда мешаванд.
6. Ва аз ин ба баъд ҳеҷ кас аз Худованди Рӯҳҳо барои худ раҳмат нахоҳад ҷуст, зеро умри онҳо ба охир расидааст.

БОБИ 39

1. Ва дар он рӯзҳо чунин хоҳад шуд, ки фарзандони баргузида ва муқаддас аз осмони баланд фуруд хоҳанд омад, ва насли онҳо бо фарзандони одам як хоҳанд шуд.
2. Ва дар он рӯзҳо Ҳанӯх китобҳои ғазаб ва хашм ва китобҳои ноороми ва ронда шуданро гирифт. Ва Худованди Рӯҳ мегӯяд: «Ва ба онҳо раҳм нахоҳад буд».
3. Ва дар он рӯзҳо тундбод маро аз замин бурд ва маро дар канори осмон гузошт.
4. Ва дар он ҷо ман рӯъёи дигареро дидам, манзилҳои муқаддасон ва оромгоҳҳои одилон.
5. Дар ин ҷо чашмони ман манзилҳои онҳоро бо фариштагони одил ва маконҳои оромии онҳоро бо муқаддасон дид. Ва онҳо барои фарзандони одам дуо карданд ва илтиҷо карданд ва дуо карданд, ва адолат мисли об пеши онҳо ҷорӣ шуд, ва раҳмат мисли шабнам бар замин: чунин аст дар миёни онҳо то абад.
6а. Ва дар он ҷо чашмони ман Интихобшудаеро, ки аз рӯи адолат ва имон аст, дид,
7а. Ва ман манзили ӯро дар зери болҳои Худованди Рӯҳҳо дидам.
6б. Ва адолат дар айёми ӯ ғолиб хоҳад омад, ва одилон ва интихобшудагон дар пеши Ӯ то абад бешумор хоҳанд буд.
7б. Ва ҳамаи одилон ва интихобшудагон дар пеши Ӯ мисли чароғҳои оташин қавӣ хоҳанд буд, ва даҳонашон пур аз баракат хоҳад буд, ва лабонашон номи Худованди арвоҳро ситоиш мекунад, ва адолат дар пеши Ӯ ҳаргиз аз байн нахоҳад рафт, ва росткорӣ дар пеши Ӯ ҳаргиз аз байн нахоҳад рафт.
8. Ман дар он ҷо мехостам, ки дар он ҷо зиндагӣ кунам, ва рӯҳам орзуи он манзилро дошт: Ва то ҳол дар он ҷо қисмати ман буд, зеро ин дар назди Худованди Рӯҳҳо дар бораи ман муқаррар шудааст.
9. Дар он рӯзҳо ман номи Худованди Рӯҳро бо баракат ва ситоиш ситоиш ва ситоиш мекардам, зеро Ӯ маро мувофиқи ризоияти Худованди Рӯҳҳо барои баракат ва ҷалол таъин кардааст.
10. Чашмони ман муддати тӯлонӣ ба он макон нигоҳ мекарданд ва ман Ӯро баракат додам ва Ӯро ситоиш

кардам ва гуфтам: «Ӯ муборак аст ва аз ибтидо ва то абад муборак бод».
11. Ва пеши Ӯ ҳеҷ қатъияте нест; Ӯ пеш аз офарида шудани ҷаҳон медонад, ки чӣ абадӣ аст ва чӣ аз насл ба насл хоҳад буд.
12. Онҳое, ки хоб намекунанд, Туро баракат медиҳанд: онҳо дар пеши ҷалоли Ту истода, баракат медиҳанд, ситоиш мекунанд ва ситоиш мекунанд ва мегӯянд: «Парвардигори арвоҳ муқаддас аст, муқаддас аст, муқаддас аст; Ӯ заминро аз арвоҳ пур мекунад».
13. Ва дар ин ҷо чашмони ман ҳамаи онҳоеро, ки хоб намекунанд, дид: онҳо дар пеши Ӯ истода, баракат медиҳанд ва мегӯянд: «Ту муборак бод ва номи Худованд то абад муборак бод».
14. Ва чеҳраи ман дигаргун шуд, зеро ман дигар наметавонистам бубинам.

БОБИ 40

1. Ва баъд аз он ман ҳазорҳо ва даҳ ҳазор бор даҳ ҳазорро дидам, мардуми зиёдеро дидам, ки аз ҳад зиёд ва бешумор буданд, ки дар пеши Худованди Рӯҳҳо истода буданд.
2. Ва дар чор тарафи Худованди Рӯҳҳо ман чор ҳузурро дидам, ки аз онҳое, ки хоб намекунанд, фарқ мекарданд ва номҳои онҳоро фаҳмидам: зеро фариштае, ки бо ман мерафт, номҳои онҳоро ба ман ошкор кард ва ҳама чизҳои пинҳонро ба ман нишон дод.
3. Ва ман овози он чор ҳузурро шунидам, ки онҳо дар назди Худованди ҷалол ситоиш мекарданд.
4. Овози аввал Худованди Рӯҳро то абад ситоиш мекунад.
5. Ва овози дуюмро шунидам, ки баргузидагон ва баргузидагонеро, ки ба Худованди Рӯҳҳо такя мекунанд, баракат медод.
6. Ва овози сеюме, ки ман шунидам, барои онҳое, ки дар замин зиндагӣ мекунанд ва ба номи Парвардигори арвоҳ дуо мекунанд, дуо ва шафоат мекунад.
7. Ва ман овози чорумро шунидам, ки шайтонҳоро дафъ мекард ва онҳоро манъ мекард, ки назди Худованди арвоҳ биёянд, то сокинони заминро айбдор кунанд.
8. Баъд аз ин ман аз фариштаи сулҳ, ки бо ман буд ва ҳама чизеро, ки пинҳон аст, ба ман нишон дод, пурсидам: «Ин чор ҳузур кистанд, ки ман дидаам ва суханони онҳоро шунидаам ва навиштаам?»
9. Ва ӯ ба ман гуфт: «Ин аввалин Микоил аст, раҳим ва пурсабр; ва дуюм, ки бар ҳамаи бемориҳо ва ҳамаи захмҳои фарзандони одам таъин шудааст, Рафаэл аст; ва сеюм, ки бар ҳамаи қудратҳо таъин шудааст, Ҷабраил аст; ва чорум, ки бар тавба ба умеди онҳое, ки ҳаёти ҷовидониро мерос мегиранд, таъин шудааст, номаш Фануил аст». Ва инҳо чор фариштаи Худованди Рӯҳҳо ва чор овозе ҳастанд, ки ман дар он рӯзҳо шунидам.

БОБИ 41

1. Ва баъд аз он ман тамоми асрори осмонро дидам ва чӣ гуна подшоҳӣ тақсим карда шуд ва чӣ гуна амалҳои одамон дар тарозу баркашида шуданд.
2. Ва дар он ҷо ман қасрҳои баргузидагон ва қасрҳои муқаддасонро дидам, ва чашмонам дар он ҷо ҳамаи гунаҳкоронро дидам, ки аз он ҷо ронда мешуданд, ки номи Худованди Рӯҳҳоро инкор мекарданд ва кашола карда мешуданд, ва онҳо аз сабаби ҷазое, ки аз Худованди Рӯҳҳо меояд, натавонистанд бимонанд.
3. Ва дар он ҷо чашмони ман асрори барқ ва раъду барқ ва асрори бодҳоро, ки чӣ гуна онҳо барои паҳн кардани замин тақсим мешаванд, ва асрори абрҳо ва шабнамро дидам, ва дар он ҷо дидам, ки онҳо аз куҷо ба он ҷо меравад ва аз куҷо замини хокӣ пур мешаванд.
4. Ва дар он ҷо ман ҳуҷраҳои пӯшидаеро дидам, ки аз онҳо бодҳо тақсим шудаанд, ҳуҷраи жола ва бодҳо, ҳуҷраи туман ва абрҳо, ва абрҳои он аз ибтидои ҷаҳон бар рӯи замин паҳн шудаанд.
5. Ва ман утоқҳои офтоб ва моҳро дидам, ки аз он ҷо меравад ва ба куҷо бармегарданд, ва бозгашти пурҷалоли онҳо, ва чӣ гуна яке аз дигаре бартарӣ дорад, ва мадори бузурги онҳо, ва чӣ гуна онҳо мадори худро тарк намекунанд ва ба мадори худ чизе илова намекунанд ва аз он чизе намегиранд ва мувофиқи савганде, ки бо он бо ҳам пайванданд, бо якдигар имон мебанданд.
6. Ва аввал офтоб берун меояд ва мувофиқи фармони Худованди Рӯҳҳо роҳи худро тай мекунад ва номи Ӯ то абад бузург аст.
7. Ва баъд аз он ман роҳи пинҳон ва намоёни моҳро дидам, ва ӯ дар он ҷо рӯзона ва шаб роҳи худро анҷом медиҳад - яке дар муқобили дигаре дар назди Худованди Рӯҳҳо истода аст. Ва онҳо шукргузорӣ ва ситоиш мекунанд ва истироҳат намекунанд; зеро ки онҳо оромии шукргузории онҳоро доранд.
8. Зеро офтоб зуд-зуд барои баракат ё лаънат тағйир меёбад, ва масири моҳ барои одилон нур ва барои гунаҳкорон торикӣ аст, ба номи Худованд, ки байни нур ва торикӣ ҷудоӣ андохт, ва рӯҳҳои одамонро тақсим кард, ва рӯҳҳои одилонро ба номи адолати Худ тақвият дод.
9. Зеро ҳеҷ фариштае монеъ намешавад ва ҳеҷ қудрате наметавонад монеъ шавад; зеро Ӯ барои ҳамаи онҳо довар таъин мекунад ва ҳамаи онҳоро дар пеши Худ доварӣ мекунад.

БОБИ 42

1. Ҳикмат ҷое барои сукунат наёфт; Пас, дар осмон барои ӯ манзил дода шуд.
2. Хирад берун рафт, то дар миёни банӣ-одам маскан гирад, ва маконе пайдо накард; Хирад ба макони худ баргашт ва дар миёни фариштагон нишаст.
3. Ва ноинсофӣ аз ҳуҷраҳояш берун омад, ва онҳоеро, ки намеҷуст, ёфт ва бо онҳо маскан гирифт, мисли борон дар биёбон ва шабнам дар замини ташна.

БОБИ 43

1. Ва ман барқҳои дигар ва ситорагони осмонро дидам, ва дидам, ки чӣ тавр Ӯ ҳамаи онҳоро бо номҳояшон ном мебурд ва онҳо ба Ӯ гӯш медоданд.
2. Ва ман дидам, ки чӣ гуна онҳо дар тарозуи одилона мувофиқи таносуби нури онҳо вазн карда мешаванд:

ман паҳнои фазоҳои онҳо ва рӯзи пайдоиши онҳоро дидам ва чӣ гуна гардиши онҳо барқро ба вуҷуд меорад: ва ман гардиши онҳоро мувофиқи шумораи фариштагон дидам ва чӣ гуна онҳо бо якдигар имон меоваранд.
3. Ва ман аз фариштае, ки бо ман буд ва он чиро, ки пинҳон буд, ба ман нишон дод, пурсидам: «Инҳо чистанд?»
4. Ва ӯ ба ман гуфт: «Парвардигори арвоҳ маънои рамзии онҳоро ба ту нишон дод: инҳо номҳои муқаддасоне ҳастанд, ки дар замин зиндагӣ мекунанд ва ба номи Парвардигори арвоҳ то абад имон меоранд».

БОБИ 44

Инчунин падидаи дигаре, ки ман дар робита бо барқҳо дидам: чӣ гуна баъзе ситорагон пайдо мешаванд ва ба барқҳо табдил меёбанд ва наметавонанд аз шакли нави худ ҷудо шаванд.

БОБИ 45

1. Ва ин масали дуюм дар бораи онҳое аст, ки номи маскани муқаддасон ва Худованди арвоҳро инкор мекунанд.
2. Ва онҳо ба осмон нахоҳанд баромад, ва онҳо ба замин нахоҳанд омад: чунин хоҳад буд насиби гунаҳкорон, ки номи Худованди арвоҳро инкор кардаанд, ки барои рӯзи ранҷу азоб нигоҳ дошта мешаванд.
3. Дар он рӯз, Интихобшудаи Ман бар тахти ҷалол хоҳад нишаст, ва корҳои онҳоро имтиҳон хоҳад кард, ва ҷойҳои оромии онҳо бешумор хоҳанд буд. Ва рӯҳҳои онҳо дар онҳо қувват хоҳанд ёфт, вақте ки интихобшудагони Маро ва онҳоеро, ки номи ҷалоли Маро хондаанд, бубинанд.
4. Он гоҳ Ман Интихобкардаи Худро дар миёни онҳо ҷойгир хоҳам кард. Ва осмонро дигаргун хоҳам кард ва онро баракат ва нури абадӣ хоҳам гардонид.
5. Ва заминро дигаргун хоҳам кард ва онро ба баракат табдил хоҳам дод, ва баргузидагонамро бар он сокин хоҳам кард, вале гунаҳкорон ва бадкорон бар он қадам нахоҳанд гузошт.
6. Зеро ки Ман ба одилонам сулҳу осоиштагӣ фароҳам овардаам ва онҳоро бо он сер кардаам, ва онҳоро дар ҳузури Худ маскан додаам, аммо барои гунаҳкорон доварӣ бо Ман наздик аст, ва онҳоро аз рӯи замин нобуд хоҳам кард.

БОБИ 46

1. Ва дар он ҷо ман касеро дидам, ки сари рӯзона дошт, ва сари ӯ мисли пашм сафед буд, ва бо ӯ махлуқи дигаре буд, ки чеҳрааш ба одам монанд буд, ва чеҳрааш пур аз файз буд, мисли яке аз фариштагони муқаддас.
2. Ва ман аз фариштае, ки бо ман буд ва ҳама чизҳои пинҳонро дар бораи он Писари Одам, ки кист ва аз куҷо буд ва чаро бо Сарвари Рӯзҳо рафт, пурсидам: «Ин писари Одам аст, ки адолат дорад, адолат бо ӯ сокин аст ва ҳама ганҷҳои пинҳонро ошкор мекунад».
3. Зеро ки Худованди Рӯҳҳо ӯро интихоб кардааст, ва насиби ӯ дар росткорӣ то абад пеши Худованди Рӯҳҳо бартарӣ дорад.
4. Ва ин Писари Одам, ки ту дидаӣ, подшоҳон ва тавоноёнро аз тахтҳояшон ва тавоноёнро аз тахтҳояшон бархезонад ва банди тавоноёнро кушояд ва дандонҳои гунаҳкоронро бишканад.
5. Ва подшоҳонро аз тахтҳо ва салтанатҳояшон сарнагун хоҳад кард, зеро онҳо Ӯро ситоиш ва ҳамду сано намегӯянд ва фурӯтанона эътироф намекунанд, ки аз куҷо салтанат ба онҳо дода шудааст.
6. Ва Ӯ чеҳраи пуркувватонро паст мезанад ва онҳоро аз шармандагӣ пур мекунад, ва торикӣ макони онҳо хоҳад буд, ва кирмҳо бистари онҳо хоҳанд буд, ва онҳо умеде барои аз хобгоҳҳояшон бархостан нахоҳанд дошт, зеро онҳо номи Худованди арвоҳро ситоиш намекунанд.
7. Ва инҳо касоне ҳастанд, ки ситорагони осмонро доварӣ мекунанд ва дастҳои худро бар Худои Таоло баланд мекунанд ва бар замин қадам мегузоранд ва бар он зиндагӣ мекунанд. Ва ҳамаи корҳои онҳо ноҳаққиро ошкор мекунанд, ва қудрати онҳо бар сарвати онҳост, ва имони онҳо ба худоёне, ки бо дастҳои худ сохтаанд, аст, ва онҳо номи Худованди арвоҳро инкор мекунанд.
8. Ва онҳо хонаҳои калисоҳои Ӯро таъқиб мекунанд, ва мӯъминонеро, ки ба номи Худованди Рӯҳҳо часпидаанд.

БОБИ 47

1. Ва дар он рӯзҳо дуои одилон ва хуни одилон аз замин пеши Худованди арвоҳ баланд хоҳад шуд.
2. Дар он рӯзҳо муқаддасоне, ки дар осмон зиндагӣ мекунанд, бо як овоз муттаҳид хоҳанд шуд ва дуо хоҳанд кард ва дуо хоҳанд кард ва ҳамду сано хоҳанд гуфт ва номи Худованди арвоҳро шукргузорӣ хоҳанд кард, ба хотири хуни одилон, ки рехта шудааст, ва дуои одилон дар назди Худованди арвоҳ беҳуда набошад, то ки бар онҳо доварӣ карда шавад ва онҳо набояд абадӣ азоб кашанд.
3. Дар он рӯзҳо ман Сарвари Рӯзҳоро дидам, вақте ки Ӯ бар тахти ҷалоли Худ нишаст, ва китобҳои зиндагон дар пеши Ӯ кушода шуданд: ва тамоми лашкари Ӯ, ки дар осмон аст ва мушовирони Ӯ дар пеши Ӯ истода буданд,
4. Ва дилҳои муқаддасон пур аз шодӣ шуданд, зеро шумораи одилон қурбонӣ карда шуд, ва дуои одилон шунида шуд, ва хуни одилон дар назди Худованди Рӯҳҳо талаб карда шуд.

БОБИ 48

1. Ва дар он ҷо ман чашмаи адолатро дидам, ки беохир буд: Ва дар атрофи он чашмаҳои зиёди ҳикмат буданд; ва ҳамаи ташнагон аз онҳо менӯшиданд ва аз ҳикмат пур мешуданд, ва манзилҳои онҳо бо одилон ва муқаддасон ва интихобшудагон буд.
2. Ва дар он соат Писари Одам дар ҳузури Худованди Рӯҳҳо ва дар пеши Сарвари Рӯзҳо номгузорӣ шуд.
3. Бале, пеш аз он ки офтоб ва аломатҳо офарида шаванд, пеш аз он ки ситорагони осмон офарида

шаванд, номи Ӯ дар назди Худованди Рӯҳҳо номида мешуд.
4. Ӯ асое барои одилон хоҳад буд, ки бар он устувор хоҳанд монд ва наафтанд, ва нури халқҳо ва умеди онҳое хоҳад буд, ки дилашон азият мекашад.
5. Ҳамаи сокинони замин ба пеши Ӯ саҷда хоҳанд кард ва Худованди Рӯҳро бо суруд ситоиш ва баракат хоҳанд дод ва ҷашн хоҳанд гирифт.
6. Ва аз ин рӯ, Ӯ пеш аз офариниши ҷаҳон ва то абад интихоб ва дар пеши Ӯ пинҳон шудааст.
7. Ва ҳикмати Худованди Рӯҳҳо Ӯро ба муқаддасон ва росткорон ошкор кард, зеро Ӯ қисмати одилонро нигоҳ дошт, зеро онҳо аз ин ҷаҳони беадолат нафрат ва нафрат доштанд ва аз ҳама аъмол ва роҳҳои он ба номи Худованди Рӯҳҳо нафрат доштанд: Зеро ки ба номи Ӯ онҳо наҷот ёфтанд, ва мувофиқи иродаи Ӯ дар бораи ҳаёти онҳо буд.
8. Дар ин рӯзҳо подшоҳони замин аз рӯи замин паст хоҳанд шуд, ва онҳое ки заминро аз сабаби аъмоли дастҳои худ соҳиб мешаванд, қавӣ хоҳанд шуд, зеро дар рӯзи андӯҳ ва мусибати худ онҳо наметавонанд худро наҷот диҳанд.
9. Ва онҳоро ба дасти интихобкардагони Худ хоҳам супурд: онҳо мисли коҳ дар оташ дар пеши рӯи муқаддасон хоҳанд сӯзонд; онҳо мисли сурб дар об дар пеши рӯи одилон ғарқ хоҳанд шуд, ва дигар асаре аз онҳо нахоҳад ёфт.
10. Ва дар рӯзи андӯҳи онҳо бар замин оромӣ хоҳад ёфт, ва дар пеши онҳо хоҳанд афтод ва дигар барнамехезанд. Ва касе нахоҳад буд, ки онҳоро бо дастонаш бигирад ва бархезонад, зеро онҳо Худованди арвоҳ ва Масеҳи Ӯро инкор кардаанд. Номи Худованди арвоҳ муборак бод.

БОБИ 49

л. Зеро ҳикмат мисли об рехта мешавад, ва ҷалол пеши Ӯ то абад кам намешавад.
2. Зеро ки Ӯ дар ҳама асрори адолат қодир аст, ва беадолатӣ мисли соя нопадид хоҳад шуд ва беохир хоҳад монд; зеро ки Интихобшуда дар пеши Худованди Рӯҳҳо истодааст, ва ҷалоли Ӯ то абад аст, ва қудрати Ӯ барои ҳамаи наслҳо.
3. Ва дар Ӯ рӯҳи ҳикмат ва рӯҳе, ки фаҳмиш мебахшад, ва рӯҳи фаҳм ва қудрат, ва рӯҳи онҳое, ки дар адолат хобидаанд, сокин аст.
4. Ва Ӯ чизҳои махфиро доварӣ хоҳад кард, ва ҳеҷ кас наметавонад сухани дурӯғро дар пеши Ӯ бигӯяд; зеро ки Ӯ баргузидашуда дар назди Худованди Рӯҳҳо мувофиқи иродаи Худ аст.

БОБИ 50

1. Ва дар он рӯзҳо барои муқаддасон ва интихобшудагон тағйироте ба амал хоҳад омад, ва нури рӯзҳо бар онҳо хоҳад буд, ва ҷалол ва шараф ба муқаддасон хоҳад баргашт,
2. Дар рӯзи мусибате, ки дар он бадӣ бар гунаҳкорон ҷамъ карда мешавад. Ва одилон ба номи Худованди Рӯҳҳо пирӯз хоҳанд шуд: Ва Ӯ дигаронро ба ин шоҳид хоҳад кард, то онҳо тавба кунанд ва аз корҳои дастҳои худ даст кашанд.
3. Онҳо ба номи Худованди Рӯҳҳо шараф нахоҳанд дошт, аммо ба номи Ӯ наҷот хоҳанд ёфт, ва Худованди Рӯҳҳо ба онҳо раҳм хоҳад кард, зеро раҳми Ӯ бузург аст.
4. Ва Ӯ дар доварии Худ одил аст, ва дар ҳузури ҷалоли Ӯ ноинсофӣ низ пойдор нахоҳад монд: Дар доварии Ӯ тавбанакардагон дар пеши Ӯ нобуд хоҳанд шуд.
5. Ва аз ин ба баъд Ман ба онҳо раҳм нахоҳам кард, мегӯяд Худованди Рӯҳҳо.

БОБИ 51

1. Ва дар он рӯзҳо замин низ он чиро, ки ба ӯ амонат гузошта шудааст, бармегардонад, ва гӯр низ он чиро, ки гирифтааст, бармегардонад, ва дӯзах он чиро, ки қарздор аст, бармегардонад.
2. Ва Ӯ аз миёни онҳо одилон ва муқаддасонро интихоб хоҳад кард: Зеро рӯзе ки онҳо бояд наҷот ёбанд, наздик шудааст.
3. Ва он рӯзҳо бар тахти Ман баргузида хоҳад шуд, ва даҳони Ӯ ҳамаи асрори ҳикмат ва машваратро ошкор хоҳад кард, зеро Худованди Рӯҳҳо онҳоро ба ӯ додааст ва Ӯро ҷалол додааст.
4. Ва дар он рӯзҳо кӯҳҳо мисли гӯсфандон меҷаҳанд, ва теппаҳо низ мисли барраҳое, ки аз шир сер шудаанд, меҷаҳанд, ва чеҳраҳои ҳамаи фариштагон дар осмон аз шодӣ дурахшон хоҳанд шуд.
5. Зеро дар он рӯзҳо баргузида бархоста, замин шод хоҳад шуд, ва одилон бар он сокин хоҳанд шуд, ва баргузидагон бар он роҳ хоҳанд рафт.

БОБИ 52

л. Ва баъд аз он рӯзҳо дар он ҷое ки ман ҳама рӯъёҳои он чизеро, ки пинҳон аст, дида будам - зеро ки маро дар гирдбод бурда буданд ва онҳо маро ба самти ғарб бурданд.
2. Дар он ҷо чашмони ман ҳама чизҳои махфии осмонро, ки хоҳанд буд, дид: кӯҳи оҳан, кӯҳи мис, кӯҳи нукра, кӯҳи тилло, кӯҳи металли нарм ва кӯҳи сурб.
3. Ва ман аз фариштае, ки бо ман буд, пурсидам: «Ин чизҳое ҳастанд, ки ман дар пинҳонӣ дидаам?»
4. Ва ӯ ба ман гуфт: «Ҳамаи ин чизҳое, ки ту дидаӣ, барои салтанати Масеҳи Ӯ хизмат хоҳанд кард, то ки ӯ дар замин тавоно ва тавоно бошад».
5. Ва он фариштаи сулҳ ба ман ҷавоб дод: «Каме сабр кун, ва он ҷо ба ту ошкор хоҳад шуд, ки ҳама чизҳои махфие, ки Худованди арвоҳро иҳота кардаанд».
6. Ва ин кӯҳҳое, ки чашмони ту дидаанд, кӯҳи оҳан ва кӯҳи мис ва кӯҳи нукра, ва кӯҳи тилло ва кӯҳи металли нарм ва кӯҳи сурб, ҳамаи инҳо дар ҳузури Баргузида мисли мум хоҳанд буд: дар пеши оташ, ва мисли обе, ки аз боло ба он кӯҳҳо мерезад, ва онҳо дар пеши пойҳои ӯ нотавон хоҳанд шуд.
7. Ва дар он рӯзҳо чунин хоҳад шуд, ки ҳеҷ кас бо тилло ва нукра наҷот нахоҳад ёфт, ва ҳеҷ кас наметавонад аз он наҷот ёбад.
8. Ва оҳан барои ҷанг нахоҳад буд, ва касе ба худ ниҳон нахоҳад пӯшид. Биринҷӣ бефоида хоҳад буд, ва

қалъагӣ бефоида хоҳад буд ва қадр нахоҳад дошт, ва сурб гарон нахоҳад буд.
9. Ва ҳамаи ин чизҳо рад карда мешаванд ва аз рӯи замин нобуд карда мешаванд, вақте ки Интихобшуда дар пеши рӯи Худованди Рӯҳҳо зоҳир мешавад.

БОБИ 53

1. Дар он ҷо чашмони ман водиеро бо даҳонҳои кушода дид, ва ҳамаи сокинони замин, баҳр ва ҷазираҳо тӯҳфаҳо, тӯҳфаҳо ва нишонаҳои эҳтиром ба ӯ хоҳанд овард, аммо ин води пур нахоҳад шуд.
2. Ва дастҳои онҳо корҳои ношоиста мекунанд, ва гунаҳкорон ҳар касеро, ки ба таври ношоиста зулм мекунанд, мехӯранд. Аммо гунаҳкорон дар пеши Худованди Рӯҳҳо нобуд хоҳанд шуд, ва онҳо аз рӯи замини Ӯ ронда хоҳанд шуд, ва то абад нобуд хоҳанд шуд.
3. Зеро ман ҳамаи фариштагони ҷазоро дидам, ки дар он ҷо истода буданд ва ҳамаи асбобҳои шайтонро омода мекарданд.
4. Ва ман аз фариштаи сулҳ, ки бо ман буд, пурсидам: «Ин асбобҳоро барои кӣ омода мекунанд?»
5. Ва ӯ ба ман гуфт: «Онҳо инҳоро барои подшоҳон ва бузургони ин замин омода мекунанд, то ки бо ин роҳ нобуд шаванд».
6. Ва баъд аз ин, Одил ва Интихобшуда хонаи ҷамъомади худро зоҳир хоҳад кард: аз ин ба баъд онҳо дигар ба номи Худованди Рӯҳҳо монеъ нахоҳанд шуд.
7. Ва ин кӯҳҳо мисли замин дар пеши адолати Ӯ истода нахоҳанд монд, балки теппаҳо мисли чашмаи об хоҳанд буд, ва одилон аз зулми гунаҳкорон ором хоҳанд ёфт».

БОБИ 54

1. Ва ман нигоҳ кардам ва ба қисмати дигари замин рӯй овардам ва дар он ҷо водие дидам, ки дар он оташи сӯзон буд.
2. Ва онҳо подшоҳон ва бузургонро оварданд ва ба ин водии амиқ партофтанро сар карданд.
3. Ва дар он ҷо чашмони ман диданд, ки чӣ тавр онҳо ин асбобҳои худро, занҷирҳои оҳанини вазни беандозаро месохтанд.
4. Ва ман аз фариштаи сулҳ, ки бо ман буд, пурсидам: «Ин занҷирҳо барои кӣ омода карда мешаванд?»
5. Ва ӯ ба ман гуфт: «Инҳо барои лашкари Азазел омода карда мешаванд, то ки онҳоро гирифта, ба вартаи маҳкумияти комил партоянд ва ҷоғҳои худро бо сангҳои ноҳамвор пӯшонанд, чунон ки Худованди Рӯҳҳо фармудааст».
6. Ва Микоил, Ҷабраил, Рафаэл ва Фануил дар он рӯзи бузург онҳоро дастгир хоҳанд кард ва дар он рӯз онҳоро ба кӯраи сӯзон хоҳанд андохт, то ки Худованди арвоҳ аз онҳо барои беадолатӣ, ки ба шайтон итоат карданд ва сокинони заминро гумроҳ карданд, интиқом гирад».
7. «Ва дар он рӯзҳо аз ҷониби Худованди Рӯҳҳо ҷазо хоҳад омад, ва Ӯ ҳамаи ҳавзаҳои обро, ки дар болои осмон ҳастанд ва чашмаҳои зери заминро мекушояд».
8. Ва ҳамаи обҳо бо обҳо якҷоя мешаванд: он чи дар болои осмон аст, ҷинси мардона аст ва обе ки дар зери замин аст, ҷинси занона аст.
9. Ва онҳо ҳамаи сокинони замин ва онҳоеро, ки дар зери канорҳои осмон зиндагӣ мекунанд, нобуд хоҳанд кард.
10. Ва вақте ки онҳо беадолатии худро, ки дар замин анҷом додаанд, эътироф мекунанд, бо инҳо нобуд мешаванд.

БОБИ 55

1. Ва баъд аз он Сарвари Рӯзҳо тавба кард ва гуфт: «Беҳуда ҳамаи сокинони рӯи заминро нобуд кардам».
2. Ва Ӯ ба номи бузурги Худ қасам хӯрд: «Минбаъд ман ба ҳамаи сокинони замин чунин нахоҳам кард ва дар осмон аломате хоҳам гузошт: ва ин паймони некӣ байни Ман ва онҳо то абад хоҳад буд, то даме ки осмон аз замин болотар аст. Ва ин мувофиқи фармони Ман аст».
3. Вақте ки ман мехостам, ки дар рӯзи ранҷу азоб онҳоро бо дасти фариштагон бигирам, аз ин рӯ, азоб ва хашми Худро бар онҳо боқӣ хоҳам гузошт, мегӯяд Худо, Парвардигори арвоҳ.
4. Эй подшоҳони пурқудрате, ки дар замин зиндагӣ мекунанд, шумо бояд Интихобшудаи Маро бубинед, ки чӣ тавр ӯ бар тахти ҷалол нишастааст ва Азазел ва ҳамаи шариконаш ва ҳамаи лашкарҳояшро ба номи Худованди Рӯҳҳо доварӣ мекунад.

БОБИ 56

1. Ва ман дар он ҷо лашкари фариштагони ҷазоро дидам, ки мерафтанд ва онҳо қамчинҳо ва занҷирҳои оҳанин ва биринҷӣ доштанд.
2. Ва ман аз фариштаи сулҳ, ки бо ман буд, пурсидам: «Инҳое, ки захмҳоро нигоҳ медоранд, ба кӣ мераванд?»
3. Ва ӯ ба ман гуфт: «Барои интихобшудагон ва маҳбубонашон, то ки онҳо ба вартаи водӣ партофта шаванд».
4. Ва он гоҳ он води аз интихобшудагон ва маҳбубони онҳо пур хоҳад шуд, ва рӯзҳои ҳаёти онҳо ба охир хоҳанд расид, ва рӯзҳои гумроҳ кардани онҳо аз он вақт инҷониб ҳисоб карда намешаванд.
5. Ва дар он рӯзҳо фариштагон бармегарданд ва худро ба сӯи шарқ бар Портиён ва Мидия мепартоянд: Онҳо подшоҳонро барангехта, рӯҳи нооромӣ бар онҳо хоҳад омад, ва онҳоро аз тахтҳояшон бармехезонанд, то ки мисли шерҳо аз лонаҳои худ ва мисли гургони гурусна дар байни рамаҳои худ берун оянд.
6. Ва онҳо боло мераванд ва замини баргузидагонашро поймол мекунанд, ва замини баргузидагонаш пеши назари онҳо хирмангоҳ ва роҳе хоҳад буд.
7. Аммо шаҳри одилонам монеаи аспҳои онҳо хоҳад буд. Ва онҳо ба ҷанги байни худ шурӯъ хоҳанд кард, ва дасти рости онҳо бар зидди худ қавӣ хоҳад буд, ва мард бародари худро ва писарро падар ё модари худро нахоҳад шинохт, то он даме ки ҷасадҳо бо қатли онҳо шумурда нашаванд ва ҷазои онҳо беҳуда набошад.
8. Дар он рӯзҳо гӯр даҳонашро мекушояд, ва онҳо дар он фурӯ бурда мешаванд, ва нобудии онҳо ба охир

мерасад; гӯр гуноҳкоронро дар ҳузури интихобшудагон хоҳад хӯрд».

БОБИ 57

1. Ва баъд аз ин ман лашкари дигари аробаҳо ва одамонеро дидам, ки бар онҳо савор буданд ва аз шарқ ва аз ғарб ба ҷануб бо шамол меомаданд.
2. Ва садои аробаҳои онҳо шунида шуд ва вақте ки ин ғавғо рух дод, муқаддасон аз осмон онро шуниданд ва сутунҳои замин аз ҷои худ барканор шуданд ва садои он аз як канори осмон то канори дигар дар як рӯз шунида шуд.
3. Ва ҳама ба замин афтода, ба Худованди арвоҳ саҷда хоҳанд кард. Ва ин охири масали дуюм аст.

БОБИ 58

1. Ва ман ба гуфтани масали сеюм дар бораи одилон ва интихобшудагон шурӯъ кардам.
2. Хушбахтед шумо, эй одилон ва интихобшудагон, Зеро насиби шумо ҷалол хоҳад ёфт.
3. Ва одилон дар нури офтоб хоҳанд буд, ва интихобшудагон дар нури ҳаёти ҷовидонӣ хоҳанд буд: рӯзҳои умри онҳо беохир хоҳанд буд, ва рӯзҳои муқаддасон бешумор хоҳанд буд.
4. Ва онҳо нурро меҷӯянд ва адолатро назди Худованди арвоҳ пайдо мекунанд: ба номи Худованди абадӣ барои одилон сулҳу осоиштагӣ хоҳад буд.
5. Ва баъд аз ин ба муқаддасони осмон гуфта мешавад: «Асрори адолатро, мероси имонро биҷӯянд: зеро он мисли офтоб бар замин дурахшон шудааст, ва торикӣ гузашт».
6. Ва нуре хоҳад буд, ки ҳаргиз поён намеёбад, ва то муҳлати муайяне онҳо нахоҳанд омад, зеро торикӣ аввал нобуд хоҳад шуд, ва нур дар назди Худованди арвоҳ барқарор хоҳад шуд, ва нури ростӣ дар назди Худованди арвоҳ то абад барқарор хоҳад шуд.

БОБИ 59

1. Дар он рӯзҳо чашмони ман асрори барқҳо ва нурҳо ва доваронеро, ки онҳо иҷро мекунанд, медиданд ва онҳо барои баракат ё лаънат, чунон ки Худованди Рӯҳҳо хоҳад, сабукӣ мебахшанд.
2. Ва дар он ҷо ман асрори раъдро дидам ва чӣ гуна вақте ки он дар осмон садо медиҳад, садои он шунида мешавад ва ӯ маро водор кард, ки доварони дар рӯи замин иҷрошударо бубинам, хоҳ онҳо барои некӯаҳволӣ ва баракат бошанд, хоҳ барои лаънат мувофиқи каломи Худованди Рӯҳҳо.
3. Ва баъд аз он ҳама асрори нурҳо ва барқҳо ба ман нишон дода шуданд ва онҳо барои баракат ва барои қонеъ кардани он равшан мешаванд.

БОБИ 60

1. Дар соли панҷсад, дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи чордаҳуми моҳ дар ҳаёти Ҳанӯх. Дар он масал ман дидам, ки чӣ тавр як ларзиши сахт осмони осмонро ба ларза овард ва лашкари Худои Таоло ва фариштагон, ҳазорҳо ва даҳ ҳазорҳо бор даҳ ҳазор, аз изтироби бузурге ба изтироб афтоданд.
2. Ва Сарвари Рӯзҳо бар тахти ҷалоли Худ нишаст, ва фариштагон ва одилон дар атрофи Ӯ истода буданд.
3. Ва ларзиши сахт маро фаро гирифт, ва тарс маро фаро гирифт, ва камарам хам шуд, ва ҷилавҳоям пароканда шуданд, ва ман бар рӯи худ афтодам.
4. Ва Микоил фариштаи дигареро аз миёни муқаддасон фиристод ва маро эҳё кард ва вақте ки маро эҳё кард, рӯҳам баргашт, зеро ман наметавонистам нигоҳи ин лашкар ва ғавғо ва ларзиши осмонро таҳаммул кунам. Ва Микоил ба ман гуфт: «Чаро ту аз чунин рӯъё нороҳатӣ? То имрӯз рӯзи раҳмати Ӯ давом кард; ва Ӯ нисбат ба сокинони замин раҳмдил ва пурсабр буд».
5. Ва вақте ки рӯзе, ки қудрат ва ҷазо ва доварӣ фаро мерасад, ки Худованди арвоҳ онро барои онҳое, ки шариати одилро ибодат намекунанд, ва барои онҳое, ки довариии одилро инкор мекунанд, ва барои онҳое, ки номи Ӯро беҳуда ба забон мегиранд, омода кардааст, он рӯз барои интихобшудагон аҳд ва барои гунаҳкорон тафтишот омода аст.
6. Вақте ки ҷазои Худованди Рӯҳҳо бар онҳо фаро мерасад, он фаро мерасад, то ҷазои Худованди Рӯҳҳо беҳуда наояд ва кӯдаконро бо модарон ва кӯдаконро бо падаронашон мекушад. Баъд аз он доварӣ мувофиқи раҳмат ва сабри Ӯ сурат мегирад.
7. Ва дар он рӯз ду ҳайвон аз ҳам ҷудо шуданд, ҳайвони модае бо номи Левиафан, ки дар умқи укёнус, болои чашмаҳои об, зиндагӣ мекарданд.
8. Аммо писарро Бегемот меноманд, ки синаашро дар биёбони беодам бо номи Дуйдайн, дар шарқи боғ, ки дар он ҷо интихобшудагон ва одилон зиндагӣ мекунанд, ишғол кардааст, ки дар он ҷо бобоям, ҳафтум аз Одам, аввалин марде, ки Худованди Рӯҳҳо офаридааст, ба замин бардошта шудааст.
9. Ва ман аз фариштаи дигар илтимос кардам, ки қудрати он девҳоро ба ман нишон диҳад, ки чӣ гуна онҳо дар як рӯз аз ҳам ҷудо шуда, партофта шуданд, яке ба вартаи баҳр ва дигаре ба хушкии биёбон.
10. Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй писари одам, ту дар ин ҷо мехоҳӣ бидонӣ он чи пинҳон аст».
11. Ва фариштаи дигаре, ки бо ман рафт ва он чиро, ки пинҳон буд, ба ман нишон дод, ба ман гуфт, ки аввал ва охирин чӣ дар осмон дар баландии баландӣ ва дар зери замин дар умқ, дар канори осмон ва дар пояи осмон аст.
12. Ва ҳуҷраҳои бодҳо ва чӣ гуна тақсим шудани бодҳо ва чӣ гуна вазн кардани онҳо ва чӣ гуна ҳисоб кардани дарвозаҳои бодҳо, ҳар кадоме мувофиқи қудрати бод ва қувваи нурҳои моҳ ва мувофиқи қудрате, ки мувофиқ аст; ва тақсимоти ситорагон мувофиқи номҳояшон ва чӣ гуна тақсим шудани ҳамаи тақсимот.
13. Ва раъду барқҳоро мувофиқи маконҳое, ки онҳо меафтанд, ва ҳамаи тақсимҳоеро, ки дар байни барқҳо сохта шудаанд, то ки он равшан шавад, ва лашкари онҳоро, то ки онҳо фавран итоат кунанд.
14. Зеро раъд ҷойҳои оромӣ дорад, ки барои он таъин шудаанд, дар ҳоле ки интизори садои худ аст; ва раъд ва барқ ҷудонашавандаанд ва гарчанде ки як ва ҷудонашаванда нестанд, ҳарду тавассути рӯҳ якҷоя мераванд ва ҷудо намешаванд.

15. Вақте ки барқ равшан мешавад, раъд садои худро мебарорад ва рӯҳ ҳангоми паридан таваққуф мекунад ва байни онҳо баробар тақсим мекунад; зеро ганҷи париданҳои онҳо мисли рег аст ва ҳар яке аз онҳо ҳангоми паридан бо лаҷом нигоҳ дошта мешавад ва бо қудрати рӯҳ баргардонида мешавад ва мувофиқи қитъаҳои зиёди замин ба пеш тела дода мешавад.
16. Ва рӯҳи баҳр мардона ва қавӣ аст ва мувофиқи қудрати қувваташ онро бо лаҷом ба ақиб мекашад ва ба ҳамин монанд, он ба пеш ронда мешавад ва дар миёни ҳамаи кӯҳҳои замин пароканда мешавад.
17. Ва рӯҳи сармо фариштаи худи ӯст ва рӯҳи жола фариштаи нек аст.
18. Ва рӯҳи барф аз сабаби қувваташ ҳуҷраҳои худро тарк кардааст — дар он ҷо рӯҳи махсусе ҳаст ва он чизе ки аз он мебарояд, мисли дуд аст ва номи он сармо аст.
19. Ва рӯҳи туман бо онҳо дар утоқҳои онҳо муттаҳид нест, балки он утоқи махсусе дорад; зеро ки роҳи он ҳам дар рӯшноӣ ва ҳам дар торикӣ, ҳам дар зимистон ва ҳам дар тобистон шукӯҳманд аст ва дар утоқи он фариштае ҳаст.
20. Ва рӯҳи шабнам дар канори осмон маскан дорад ва бо ҳуҷраҳои борон алоқаманд аст ва ҷараёни он зимистон ва тобистон аст: ва абрҳои он ва абрҳои туман бо ҳам пайвастанд ва яке ба дигаре медиҳад.
21. Ва вақте ки рӯҳи борон аз ҳуҷраи он берун меравад, фариштагон меоянд ва ҳуҷраро мекушоянд ва онро берун меоранд ва вақте ки он дар тамоми замин паҳн мешавад, бо оби рӯи замин пайваст мешавад. Ва ҳар вақте ки он бо оби рӯи замин пайваст мешавад...
22. Зеро обҳо барои сокинони заминанд, зеро онҳо аз ҷониби Худои Таоло, ки дар осмон аст, ғизои замин мебошанд; бинобар ин, барои борон андозае вуҷуд дорад ва фариштагон онро идора мекунанд.
23. Ва ин чизҳоро ман ба сӯи Боғи Одил дидам.
24. Ва фариштаи сулҳ, ки бо ман буд, ба ман гуфт: «Ин ду ҳайвон, ки мувофиқи бузургии Худо омода шудаанд,...

БОБИ 61

1. Ва ман дар он рӯзҳо дидам, ки ба он фариштагон чӣ қадар ресмонҳои дароз дода шуда буданд, ва онҳо бол гирифта, парвоз карданд ва ба самти шимол рафтанд.
2. Ва ман аз фаришта пурсидам ва ба ӯ гуфтам: «Чаро ин фариштагон ин ресмонҳоро гирифта, рафтанд?» Ва ӯ ба ман гуфт: «Онҳо барои чен кардан рафтанд».
3. Ва фариштае, ки бо ман рафт, ба ман гуфт: «Инҳо андозаи одилон ва ресмонҳои одилонро ба одилон меоранд, то ки онҳо то абад ба номи Худованди арвоҳ бимонанд».
4. Баргузидагон бо баргузидагон зиндагӣ карданро оғоз хоҳанд кард, ва инҳо чораҳое ҳастанд, ки ба имон дода мешаванд ва адолатро тақвият медиҳанд.
5. Ва ин тадбирҳо ҳамаи асрори умқи заминро ошкор хоҳанд кард, ва онҳоеро, ки аз ҷониби биёбон нобуд шудаанд, ва онҳоеро, ки аз ҷониби ҳайвонот хӯрда шудаанд, ва онҳоеро, ки аз ҷониби моҳиёни баҳр хӯрда шудаанд, то ки онҳо баргарданд ва дар рӯзи Интихобшуда бимонанд; зеро ҳеҷ кас дар назди Худованди Рӯҳҳо нобуд нахоҳад шуд ва ҳеҷ кас нобуд карда намешавад.
6. Ва ҳамаи онҳое, ки дар осмон зиндагӣ мекунанд, фармон ва қудрат ва як овоз ва як нуре мисли оташ гирифтанд.
7. Ва бо аввалин суханони худ Ӯро баракат доданд ва бо ҳикмат ситоиш ва ситоиш карданд, ва онҳо дар сухан ва дар рӯҳи ҳаёт хирадманд буданд.
8. Ва Худованди Рӯҳҳо баргузидаро бар тахти ҷалол гузошт ва ӯ ҳамаи корҳои муқаддасонро дар осмон доварӣ хоҳад кард ва аъмоли онҳо дар тарозу баркашида хоҳанд шуд.
9. Ва ҳангоме ки Ӯ чеҳраи Худро баланд мекунад, то роҳҳои пинҳонии онҳоро мувофиқи каломи номи Худованди Рӯҳҳо ва роҳи онҳоро мувофиқи роҳи доварии одилонаи Худованди Рӯҳҳо доварӣ кунад, он гоҳ ҳама бо як овоз сухан гӯянд ва баракат диҳанд ва номи Худованди Рӯҳҳоро ситоиш ва ситоиш ва муқаддас гардонанд.
10. Ва Ӯ тамоми лашкари осмон ва ҳамаи муқаддасон дар боло ва лашкари Худо, Карубҳо, Серафин ва Офаннин, ва ҳамаи фариштагони қудрат, ва ҳамаи фариштагони сарварон, ва Интихобшуда ва дигар қудратҳо дар замин ва бар обро даъват хоҳад кард.
11. Дар он рӯз як овоз баланд карда, бо рӯҳи имон ва бо рӯҳи ҳикмат ва бо рӯҳи сабр ва бо рӯҳи раҳмат ва бо рӯҳи доварӣ ва сулҳ ва бо рӯҳи некӣ баракат ва ситоиш ва баландӣ хоҳанд кард ва ҳама бо як овоз хоҳанд гуфт: «Ӯ муборак аст ва номи Парвардигори арвоҳ то абад муборак бод».
12. Ҳамаи онҳое, ки дар осмон хоб намекунанд, Ӯро баракат хоҳанд дод: Ҳамаи муқаддасоне, ки дар осмон ҳастанд, Ӯро баракат хоҳанд дод, ва ҳамаи интихобшудагоне, ки дар боғи ҳаёт зиндагӣ мекунанд: Ва ҳар рӯҳи нур, ки қодир аст номи муборaки Туро баракат диҳад ва ҷалол диҳад ва ситоиш кунад ва муқаддас гардонад, ва ҳар ҷисм номи Туро то абад ҷалол хоҳад дод ва баракат хоҳад дод.
13. Зеро раҳмати Худованди Рӯҳҳо бузург аст ва Ӯ пурсабр аст, ва ҳамаи корҳои Ӯ ва ҳама чизеро, ки Ӯ офаридааст, ба порсоён ва интихобшудагон ошкор кардааст, ба номи Худованди Рӯҳҳо.

БОБИ 62

1. Ва Худованд ба подшоҳон, пурқудратон ва баландмартабагон ва сокинони замин амр фармуд ва гуфт: «Агар шумо тавонед, ки интихобшударо бишносед, чашмони худро кушоед ва шоххҳои худро боло бардоред».
2. Ва Худованди Рӯҳҳо ӯро бар тахти ҷалоли Худ шинонд, ва рӯҳи адолат бар ӯ рехта шуд, ва сухани даҳонаш ҳамаи гунаҳкоронро мекушад, ва ҳамаи ноинсофонро аз пеши рӯяш нобуд мекунанд.
3. Ва дар он рӯз ҳамаи подшоҳон ва қудратмандон, ва бузургон ва онҳое ки заминро нигоҳ медоранд, бархоста хоҳанд истод, ва онҳо хоҳанд дид ва хоҳанд шинохт, ки чӣ гуна Ӯ бар тахти ҷалоли Худ нишастааст, ва адолат дар пеши Ӯ доварӣ карда мешавад, ва ҳеҷ сухани дурӯғ дар пеши Ӯ гуфта намешавад.

4. Он гоҳ дард бар онҳо хоҳад омад, мисли зане, ки дар зоиш аст, ва дарди зоиданро хоҳад кашид, вақте ки кӯдакаш ба даҳони батн дохил мешавад, ва дарди зоиданро хоҳад кашид.
5. Ва як қисми онҳо ба дигаре нигоҳ хоҳанд кард ва онҳо тарсида хоҳанд шуд, ва онҳо аз чеҳраашон ғамгин хоҳанд шуд, ва дард онҳоро фаро хоҳад гирифт, вақте ки онҳо Писари Одамро, ки бар тахти ҷалоли Худ нишастааст, бубинанд.
6. Ва подшоҳон ва қудратмандон ва ҳамаи соҳибони замин Ӯро, ки бар ҳама ҳукмрон аст ва Ӯ пинҳон буд, баракат хоҳанд дод ва ҷалол хоҳанд дод.
7. Зеро аз ибтидо Писари Одам пинҳон буд, ва Ҳаққи Таоло ӯро дар ҳузури қудрати Худ нигоҳ дошт ва ба интихобшудагон ошкор кард.
8. Ва ҷамъомади интихобшудагон ва муқаддасон кошта хоҳанд шуд, ва ҳамаи интихобшудагон дар он рӯз дар пеши Ӯ хоҳанд истоданд.
9. Ва ҳамаи подшоҳон, пурқудратон ва бузургон ва онҳое, ки бар замин ҳукмронӣ мекунанд, пеши Ӯ рӯ ба рӯ хоҳанд афтод ва саҷда хоҳанд кард ва умеди худро ба Писари Одам хоҳанд гузошт ва аз Ӯ илтиҷо хоҳанд кард ва аз Ӯ раҳм хоҳанд пурсид.
10. Бо вуҷуди ин, он Худованди Рӯҳҳо онҳоро чунон фишор медиҳад, ки онҳо зуд аз ҳузури Ӯ берун раванд, ва чеҳраҳояшон пур аз шарм хоҳад шуд, ва торикӣ бар чеҳраҳояшон амиқтар мешавад.
11. Ва Ӯ онҳоро барои ҷазо ба фариштагон супурда, аз онҳо интиқом хоҳад гирифт, зеро ки фарзандони Ӯ ва баргузидагони Ӯро ситам кардаанд.
12. Ва онҳо барои одилон ва баргузидагонаш тамошо хоҳанд шуд: онҳо аз онҳо шод хоҳанд шуд, зеро ки хашми Худованди арвоҳ бар онҳост, ва шамшери Ӯ аз хуни онҳо маст шудааст.
13. Ва росткорон ва интихобшудагон дар он рӯз наҷот хоҳанд ёфт, ва аз ин ба баъд онҳо ҳаргиз чеҳраи гунаҳкорон ва ноинсофонро нахоҳанд дид.
14. Ва Худованди арвоҳ бар онҳо хоҳад монд, ва онҳо бо он Писари Одам хӯрок хоҳанд хӯрд, ва то абад хобида ва бархостанд.
15. Ва росткорон ва интихобшудагон аз замин бархоста, аз рӯйи паст хоҳанд буд ва либосҳои ҷалолро ба бар хоҳанд кард.
16. Ва инҳо либосҳои ҳаёт аз ҷониби Худованди Рӯҳҳо хоҳанд буд: Ва либосҳои шумо фарсуда нахоҳанд шуд, ва ҷалоли шумо аз пеши Худованди Рӯҳҳо нагузарад.

БОБИ 63

1. Дар он рӯзҳо қудратмандон ва подшоҳоне, ки соҳиби замин ҳастанд, аз Ӯ илтимос хоҳанд кард, ки ба онҳо аз фариштагони ҷазои Ӯ, ки ба онҳо таслим карда шуда буданд, каме мӯҳлат диҳад, то ки онҳо ба пеши Худованди Рӯҳҳо афтода, саҷда кунанд ва гуноҳҳои худро дар пеши Ӯ эътироф кунанд.
2. Ва онҳо Худованди арвоҳро баракат медиҳанд ва ситоиш мекунанд ва мегӯянд: «Муборак аст Худованди арвоҳ ва Худованди подшоҳон, ва Худованди пурқудрат ва Худованди сарватмандон, ва Худованди ҷалол ва Худованди ҳикмат».
3. Ва дар ҳар чизи пинҳонӣ қудрати Ту аз насл ба насл бузург аст ва ҷалоли Ту то абад аст: ҳамаи асрори Ту амиқ ва бешумор аст, ва адолати Ту аз ҳад зиёд аст.
4. Мо акнун фаҳмидем, ки бояд Худованди подшоҳон ва Ӯро, ки бар ҳамаи подшоҳон подшоҳ аст, ситоиш кунем ва баракат диҳем.
5. Ва онҳо хоҳанд гуфт: «Кошки мо ором медоштем, то ситоиш кунем ва шукр гӯем, Ва имони худро дар пеши ҷалоли Ӯ эътироф кунем!»
6. Ва акнун мо каме истироҳат мехоҳем, аммо онро намеёбем; Мо сахт пайравӣ мекунем, аммо онро намеёбем; ва нур аз пеши мо нопадид шудааст, ва торикӣ то абад манзили мост.
7. Зеро мо пеши Ӯ имон наовардем ва номи Худованди Рӯҳро ҷалол надодем ва Худованди худро ҷалол надодем, балки умеди мо дар асои салтанати мо ва дар ҷалоли мо буд.
8. Ва дар рӯзи ранҷу азобамон Ӯ моро наҷот намедиҳад, ва мо барои эътироф кардан таваққуф намеёбем, ки Парвардигори мо дар ҳама аъмоли Худ, дар доварӣ ва адолати Худ ҳақ аст, ва доварӣ ба одамон бетараф аст.
9. Ва мо аз рӯи Ӯ ба хотири аъмоли худ дур мешавем, ва ҳамаи гуноҳҳои мо дар адолат ҳисоб карда мешаванд.
10. Акнун онҳо ба худ хоҳанд гуфт: «Ҷонҳои мо пур аз фоидаи ноҳақ аст, аммо ин моро аз фаромадан аз миёни он ба бори дӯзах боз намедорад».
11. Ва баъд аз он чеҳраҳояшон пур аз торикӣ ва шармандагӣ дар пеши он Писари Одам хоҳад буд, ва онҳо аз ҳузури Ӯ ронда хоҳанд шуд, ва шамшер дар миёни онҳо дар пеши рӯи Ӯ хоҳад монд.
12. Худованди Рӯҳҳо чунин гуфт: «Ин аст ҳукм ва доварӣ нисбат ба қудратмандон, подшоҳон ва бузургон ва онҳое, ки заминро соҳибанд, дар назди Худованди Рӯҳҳо».

БОБИ 64

1. Ва шаклҳои дигаре, ки ман дар он ҷо пинҳон дидам.
2. Ман овози фариштаро шунидам, ки мегуфт: «Инҳо фариштагоне ҳастанд, ки ба замин фуруд омадаанд ва он чиро, ки пинҳон буд, ба фарзандони одам ошкор кардаанд ва фарзандони одамро ба гуноҳ тела додаанд».

БОБИ 65

1. Ва дар он рӯзҳо Нӯҳ заминро дид, ки ғарқ шудааст ва нобудшавии он наздик аст.
2. Ва аз он ҷо бархоста, ба ақсои замин рафт ва бо овози баланд ба бобояш Ҳанӯх фарёд зад: ва Нӯҳ се маротиба бо овози талх гуфт: «Маро бишнавед, маро бишнавед, маро бишнавед».
3. Ва ман ба ӯ гуфтам: «Ба ман бигӯ, ки чӣ чиз бар замин афтодааст, ки замин дар чунин вазъияти бад ва ларзон аст, ки мабодо ман бо он нобуд шавам?»
4. Ва дар он вақт дар замин ғавғои азиме ба амал омад ва овозе аз осмон шунида шуд ва ман бар рӯи худ афтодам.
5. Ва бобоям Ҳанӯх омада, дар паҳлӯи ман истод ва ба ман гуфт: «Чаро бо фарёди талх ва гиря ба ман дод задӣ?»

6. Ва аз ҳузури Худованд дар бораи сокинони замин фармоне баромад, ки нобудии онҳо анҷом дода шавад, зеро онҳо ҳама асрори фариштагон ва ҳама зулми шайтонҳо ва ҳама қудратҳои онҳоро — махфӣтаринро — ва тамоми қудрати онҳоеро, ки ҷодугарӣ мекунанд, ва қудрати ҷодугарӣ ва қудрати онҳоеро, ки барои тамоми замин бутҳои гудохта месозанд, омӯхтаанд:
7. Ва чӣ гуна нуқра аз хоки замин истеҳсол мешавад ва чӣ гуна металли нарм аз замин пайдо мешавад.
8. Зеро сурб ва қалъагӣ мисли аввала аз замин истеҳсол намешаванд: он чашмаест, ки онҳоро истеҳсол мекунад ва фариштае дар он ҷо истодааст ва он фаришта барҷаста аст».
9. Ва баъд аз он бобоям Ҳанӯх маро аз дастам гирифт ва бардошт ва ба ман гуфт: «Рав, зеро ман аз Худованди Рӯҳҳо дар бораи ин шӯру ғавғо дар рӯи замин хоҳиш кардам».
10. Ва Ӯ ба ман гуфт: «Аз сабаби беадолатӣяшон доварии онҳо муқаррар шудааст ва Ман онро то абад бознахоҳам дошт. Аз сабаби ҷодуҳое, ки онҳо ҷустуҷӯ ва омӯхтаанд, замин ва сокинони он нобуд хоҳанд шуд».
11. Ва инҳо — онҳо ҷое барои тавба надоранд, зеро онҳо он чиро, ки пинҳон буд, ба онҳо ошкор карданд ва онҳо лаънатшудагонанд; аммо ту, писарам, Худованди Рӯҳҳо медонад, ки ту пок ҳастӣ ва аз ин маломат дар бораи асрор бегуноҳӣ.
12. Ва Ӯ номи туро дар миёни муқаддасон муқарар кардааст, ва туро дар миёни сокинони замин нигоҳ медорад, ва насли одилонаи туро ҳам барои подшоҳӣ ва ҳам барои иззатҳои бузург муқарар кардааст, ва аз насли ту чашмаи одилон ва муқаддасон бешумор то абад ҷорӣ хоҳад шуд.

БОБИ 66

1. Ва баъд аз он ӯ фариштагони ҷазоро ба ман нишон дод, ки омодаанд биёянд ва ҳамаи қудратҳои обҳои зери заминро раҳо кунанд, то бар ҳамаи сокинони замин доварӣ ва нобудӣ оваранд.
2. Ва Худованди Рӯҳ ба фариштагоне, ки мерафтанд, амр дод, ки обро боло набаранд, балки онҳоро боздоранд, зеро ин фариштагон бар қудратҳои обҳо буданд.
3. Ва ман аз ҳузури Ҳанӯх дур шудам.

БОБИ 67

1. Ва дар он рӯзҳо каломи Худо ба ман расид ва ба ман гуфт: «Эй Нӯҳ, насиби ту пеши Ман омадааст, бисёр беайб, бисёр муҳаббат ва росткорӣ.
2. Ва акнун фариштагон бинои чӯбин месозанд ва вақте ки онҳо ин корро анҷом медиҳанд, ман дасти худро бар он мегузорам ва онро ҳифз мекунам ва аз он тухми ҳаёт берун меояд ва тағйироте ба амал меояд, то замин бе сокин намонад.
3. Ва Ман насли туро то абад дар пеши Худ мустаҳкам хоҳам кард ва онҳоеро, ки бо ту зиндагӣ мекунанд, паҳн хоҳам кард: он дар рӯи замин бесамар нахоҳад буд, балки ба номи Худованд баракат хоҳад ёфт ва дар рӯи замин афзун хоҳад шуд».
4. Ва Ӯ он фариштагонро, ки ноҳақӣ кардаанд, дар он водие, ки бобоям Ҳанӯх қаблан ба ман нишон дода буд, дар ғарб дар байни кӯҳҳои тилло ва нуқра ва оҳан ва металли нарм ва қалъагӣ, зиндонӣ хоҳад кард.
5. Ва ман он водиеро дидам, ки дар он ларзиши шадид ва ларзиши обҳо буд.
6. Ва вақте ки ҳамаи ин рӯй дод, аз он металли гудохтаи оташин ва аз ларзиши он дар он ҷо бӯи сулфур пайдо шуд ва он бо он обҳо пайваст шуд ва он водии фариштагоне, ки инсониятро гумроҳ карда буданд, дар зери он замин сӯхт.
7. Ва аз водиҳои он ҷӯйборҳои оташ ҷорӣ мешаванд, ки дар он ҷо фариштагоне, ки сокинони заминро гумроҳ карда буданд, ҷазо дода мешаванд.
8. Аммо он обҳо дар он рӯзҳо барои подшоҳон, қудратмандон ва бартарихоҳон ва сокинони замин барои шифои бадан, балки барои ҷазои рӯҳ хизмат хоҳанд кард; акнун рӯҳи онҳо пур аз шаҳват аст, то ки онҳо дар бадани худ ҷазо дода шаванд, зеро онҳо Парвардигори арвоҳро инкор кардаанд ва ҳар рӯз ҷазои худро мебинанд, аммо ба номи Ӯ имон намеоранд.
9. Ва ҳар қадар ки сӯхтани баданашон шадидтар шавад, тағйироти мувофиқ дар рӯҳи онҳо то абад ба амал хоҳад омад; зеро дар назди Худованди Рӯҳҳо ҳеҷ кас сухани беҳуда нахоҳад гуфт.
10. Зеро доварӣ бар онҳо хоҳад омад, зеро онҳо ба шаҳвати ҷисмонии худ бовар мекунанд ва Рӯҳи Худовандро инкор мекунанд.
11. Ва он обҳо дар он рӯзҳо тағйир хоҳанд ёфт; зеро вақте ки он фариштагон дар ин обҳо ҷазо дода мешаванд, ин чашмаҳо ҳарорати худро тағйир хоҳанд дод ва вақте ки фариштагон ба боло мебароянд, ин оби чашмаҳо тағйир хоҳад ёфт ва хунук хоҳад шуд.
12. Ва ман шунидам, ки Микоил ҷавоб дод ва гуфт: «Ин доварӣ, ки фариштагонро доварӣ мекунанд, шаҳодатест барои подшоҳон ва қудратмандон, ки соҳиби замин ҳастанд».
13. Зеро ин обҳои доварӣ ба шифои бадани подшоҳон ва шаҳвати бадани онҳо хизмат мекунанд; аз ин рӯ, онҳо намебинанд ва бовар намекунанд, ки ин обҳо тағйир меёбанд ва ба оташе табдил меёбанд, ки абадӣ месӯзад.

БОБИ 68

1. Ва баъд аз он бобоям Ҳанӯх ба ман таълими ҳамаи асрори китобро дар масалҳое, ки ба ӯ дода шуда буданд, дод ва онҳоро бо суханони китоби масалҳо барои ман ҷамъ овард.
2. Ва дар он рӯз Микоил ба Рафаэл ҷавоб дод ва гуфт: «Қудрати рӯҳ маро аз сахтии доварии асрор, доварии фариштагон, меларзонад ва ба ларза меорад: кӣ метавонад доварии сахтеро, ки иҷро шудааст ва пеш аз он об мешавад, таҳаммул кунад?»
3. Ва Микоил боз ҷавоб дод ва ба Рафаэл гуфт: «Кист он касе, ки дилаш дар ин бора нарм нашавад ва ҷонҳояш аз ин сухани доварӣ, ки ба сабаби онҳое, ки онҳоро ба ин тарз бурдаанд, бар онҳо расидааст, нороҳат нашавад?»
4. Ва вақте ки ӯ дар назди Худованди Рӯҳҳо истода буд, Микоил ба Рафаэл чунин гуфт: «Ман онҳоро дар зери

назари Худованд намегирам; зеро Худованди Рӯҳҳо бар онҳо хашмгин аст, зеро онҳо гӯё Худованд ҳастанд. Аз ин рӯ, ҳар он чи пинҳон аст, то абад бар онҳо хоҳад омад; зеро на фаришта ва на одам дар он саҳми худро нахоҳад дошт, балки танҳо онҳо доварии худро то абад гирифтаанд».

БОБИ 69

1. Ва баъд аз ин доварӣ онҳо тарсонида ва ба ларза хоҳанд овард, зеро онҳо инро ба сокинони замин нишон додаанд.
2. Ва инак, номҳои он фариштагон ва инҳо номҳои онҳост: аввалини онҳо Самҷазо, дуюм Артақифа ва сеюм Армен, чорум Кокабел, панҷум Тураэл, шашум Румҷал, ҳафтум Данҷал, ҳаштум Неқаэл, нуҳум Барақел, даҳум Азазел, ёздаҳум Армарос, дувоздаҳум Батарҷал, сездаҳум Бусасеҷал, чордаҳум Ҳананел, понздаҳум Турел ва шонздаҳум Симапесиел, ҳабдаҳум Ҷетрели, ҳаждаҳум Тумаэл, нуздаҳум Турел, бистум Румҷал, бисту якум Азазел.
3. Ва инҳо сардорони фариштагон ва номҳои онҳо ҳастанд, ва сардорони онҳо аз садҳо ва аз панҷоҳ ва аз даҳҳо боло.
4. Номи аввалин Ҷекон: яъне касе, ки ҳамаи писарони Худоро гумроҳ кард ва онҳоро ба замин фуровард ва онҳоро ба воситаи духтарони одам гумроҳ кард.
5. Ва дуюмаш Асбеил ном дошт: ӯ ба писарони муқаддаси Худо пандҳои бад медод ва онҳоро гумроҳ мекард, то ки онҳо бо духтарони одамӣ баданҳои худро палид кунанд.
6. Ва сеюминро Ҷадрил ном ниҳод: ӯ ҳамон касе буд, ки ба фарзандони одам ҳама зарбаҳои маргро нишон дод ва Ҳавворо гумроҳ кард ва силоҳҳои маргро ба фарзандони одам нишон дод: сипар ва зиреҳпӯш, шамшери ҷанг ва ҳама силоҳҳои маргро ба фарзандони одам нишон дод.
7. Ва аз дасти ӯ аз он рӯз ва то абад бар сокинони замин ҳамла карданд.
8. Ва чорумаш Пенемуэ ном дошт: ӯ ба банӣ-одам талхӣ ва шириниро таълим медод ва ба онҳо тамоми асрори ҳикмати онҳоро меомӯхт.
9. Ва ӯ ба инсоният бо сиёҳӣ ва коғаз навиштанро таълим дод ва бо ин роҳ бисёриҳо аз азал то абад ва то имрӯз гуноҳ карданд.
10. Зеро мардон барои чунин мақсад офарида нашудаанд, то бо қаламу сиёҳӣ ба эътиқоди неки худ тасдиқ кунанд.
11. Зеро одамон айнан мисли фариштагон офарида шудаанд, то ки онҳо пок ва росткор боқӣ монанд ва марг, ки ҳама чизро нобуд мекунад, наметавонист онҳоро фаро гирад, аммо бо ин дониши худ онҳо нобуд мешаванд ва бо ин қудрат маро фурӯ мебарад.
12. Ва панҷумро Касдеҷа ном ниҳод: ин ҳамон касест, ки ба фарзандони одам ҳама зарбаҳои бади арвоҳ ва девҳоро ва зарбаҳои ҷанинро дар батн нишон дод, то ки он аз байн равад ва зарбаҳои рӯҳро нешзании мор ва зарбаҳое, ки аз гармии нисфирӯзӣ ба амал меоянд, нишон дод, писари мор бо номи Табоаъет.
13. Ва ин вазифаи Касбил аст, ки сарвари савганде, ки ӯ ба муқаддасон нишон дод, вақте ки дар ҷалоли баланд зиндагӣ мекард ва номи он Биқо аст.
14. Ин фаришта аз Микоил хоҳиш кард, ки номи пинҳоншударо ба ӯ нишон диҳад, то ки онро дар савганд эълон кунад, то ки онҳо дар назди он ном ва савганде, ки ҳама чизеро, ки дар сир буд, ба фарзандони одам ошкор кард, ларзанд.
15. Ва ин қудрати ин савганд аст, зеро он пурқувват ва қавӣ аст ва ӯ ин савгандро Акае ба дасти Микоил дод.
16. Ва инҳо асрори ин савганд аст... Ва онҳо бо савганди ӯ мустаҳкаманд: Ва осмон пеш аз офарида шудани ҷаҳон овезон буд ва то абад.
17. Ва замин тавассути он бар об бунёд ёфт, ва аз умқи кӯҳҳо обҳои зебо аз офариниши ҷаҳон то абад ҷорӣ шуданд.
18. Ва бо он савганд баҳр офарида шуд, ва Ӯ регро ҳамчун пояи он бар зидди замони хашми он гузошт, ва он аз офариниши ҷаҳон то абад ҷуръат намекунад, ки аз он берун равад.
19. Ва бо он савганд умқҳо мустаҳкам карда мешаванд, ва аз азал то абад аз ҷои худ наҷунбанд.
20. Ва бо он савганд офтоб ва моҳ роҳи худро пурра мекунанд ва аз азал то абад аз фармони худ дур намешаванд.
21. Ва ситорагон бо он савганд масири худро ба анҷом мерасонанд, ва Ӯ онҳоро бо номҳояшон мехонад, ва онҳо аз азал то абад ба Ӯ ҷавоб медиҳанд.
22. Ва ба ҳамин монанд, арвоҳи об ва бодҳо ва ҳама зефирҳо ва роҳҳои онҳо аз ҳама минтақаҳои бодҳо.
23. Ва садоҳои раъду барқ ва нури барқҳо нигоҳ дошта мешаванд; ва ҳуҷраҳои жола ва ҳуҷраҳои яхбаста, ҳуҷраҳои туман ва ҳуҷраҳои борон ва шабнам нигоҳ дошта мешаванд.
24. Ва ҳамаи инҳо имон оварда, дар пеши Худованди Рӯҳҳо шукргузорӣ мекунанд ва Ӯро бо тамоми қудрати худ ҷалол медиҳанд ва ризқи онҳо дар ҳар амали шукргузорӣ аст: онҳо номи Худованди Рӯҳҳоро то абад шукргузорӣ ва ҷалол медиҳанд ва ситоиш мекунанд.
25. Ва ин савганд бар онҳо қудратманд аст, ва ба воситаи он онҳо ҳифз ва роҳҳои онҳо ҳифз карда мешаванд, ва масири онҳо вайрон намешавад.
26. Ва дар миёни онҳо шодмонии бузурге ҳукмфармо буд, ва онҳо баракат медоданд, ҷалол медоданд ва ҳамду сано мегуфтанд, зеро номи Писари Одам бар онҳо ошкор шудааст.
27. Ва Ӯ бар тахти ҷалоли Худ нишаст, ва ҳукми доварӣ ба Писари Одам дода шуд, ва Ӯ гунаҳкоронро аз рӯи замин нобуд кард ва нобуд кард, ва онҳоеро, ки ҷаҳонро гумроҳ кардаанд.
28. Онҳо бо занҷирҳо баста мешаванд, ва дар макони нобудии худ зиндонӣ мешаванд, ва ҳамаи корҳои онҳо аз рӯи замин нопадид мешаванд.
29. Ва аз ин ба баъд ҳеҷ чизи фосид нахоҳад буд; зеро ки Писари Одам зоҳир шудааст ва бар тахти ҷалоли Худ нишастааст, ва ҳама бадиҳо аз пеши Ӯ хоҳанд гузашт, ва каломи он Писари Одам паҳн хоҳад шуд ва дар пеши Худованди Рӯҳҳо қавӣ хоҳад буд.

БОБИ 70

1. Ва баъд аз ин, номи ӯ дар замони зиндагиаш ба Писари Одам ва ба Худованди арвоҳ аз миёни сокинони замин баланд бардошта шуд.
2. Ва ӯ бар аробаҳои рӯҳ баланд шуд ва номи ӯ дар байни онҳо нопадид шуд.
3. Ва аз он рӯз ман дигар дар байни онҳо ҳисоб нашудам: ва Ӯ маро дар байни ду бод, дар байни Шимол ва Ғарб гузошт, ки дар он ҷо фариштагон ресмонҳоро гирифтанд, то ҷойеро барои интихобшудагон ва одилон барои ман чен кунанд.
4. Ва дар он ҷо ман падарони аввалин ва одилонеро дидам, ки аз ибтидо дар он ҷо зиндагӣ мекарданд.

БОБИ 71

1. Ва баъд аз ин рӯҳи ман интиқол ёфт ва ба осмон сууд кард: Ва ман писарони муқаддаси Худоро дидам, ки онҳо бар оташи оташ қадам мезаданд: Либосҳояшон сафед ва либосҳояшон сафед буд, ва чеҳраҳояшон мисли барф медурахшиданд.
2. Ва ман ду ҷӯйбори оташро дидам, ва нури он оташ мисли гиацинт медурахшид, ва ман рӯ ба рӯи худ дар назди Худованди арвоҳ афтодам.
3. Ва фаришта Микоил, яке аз фариштагони бузург, маро аз дасти ростам гирифт ва бардошт ва ба ҳамаи асрор бурд, ва ҳамаи асрори адолатро ба ман нишон дод.
4. Ва ӯ ба ман тамоми асрори ақсои осмон ва ҳамаи утоқҳои ситорагон ва ҳамаи равшаниҳоро нишон дод, ки аз он ҷо онҳо пеши рӯи муқаддасон мераванд.
5. Ва ӯ рӯҳи маро ба осмони осмонҳо интиқол дод, ва ман дар он ҷо биноеро дидам, ки аз булӯрҳо сохта шудааст, ва дар байни он булӯрҳо забонаҳои оташи зинда.
6. Ва рӯҳи ман камарбандеро дид, ки он хонаи оташро иҳота карда буд, ва дар чор тарафи он ҷӯйборҳо пур аз оташи зинда буданд, ва онҳо он хонаро иҳота карда буданд.
7. Ва дар атроф Серафин, Черубик ва Офаннин буданд: Ва инҳо касоне ҳастанд, ки хоб намекунанд ва тахти ҷалоли Ӯро посбонӣ мекунанд.
8. Ва ман фариштагонро дидам, ки шумори онҳо ғайриимкон буд, ҳазорҳо ҳазор ва даҳ ҳазор маротиба даҳ ҳазор, ки он хонаро иҳота кардаанд. Ва Микоил, Рафаэл, Ҷабраил ва Фануил, ва фариштагони муқаддасе, ки дар болои осмон ҳастанд, ба он хона медароянд ва аз он мебароянд.
9. Ва онҳо аз он хона берун омаданд, ва Микоил ва Ҷабраил, Рафаэл ва Фануил, ва бисёр фариштагони муқаддас бешумор.
10. Ва бо онҳо Сари рӯзҳо, ки сараш сафед ва пок мисли пашм буд, ва либосаш тасвирнопазир буд.
11. Ва ман рӯ ба замин афтодам, ва тамоми баданам ором шуд, ва рӯҳам дигаргун шуд; ва ман бо овози баланд фарёд задам, ... бо рӯҳи қудрат, ва муборак ва ҷалол ва ситоиш.
12. Ва ин баракатҳое, ки аз даҳони ман берун меомаданд, пеш аз он Сарвари Рӯзҳо писандида буданд.
13. Ва он Сарвари Рӯзҳо бо Микоил ва Ҷабраил, Рафаэл ва Фануил, ҳазорҳо ва даҳҳо ҳазор фариштагони бешумор омаданд.
14. Ва ӯ назди ман омад ва бо овози Худ маро истиқбол кард ва ба ман гуфт: «Ин Писари Одам аст, ки барои адолат таваллуд шудааст; ва адолат бар ӯ сокин аст, ва адолати Сарвари рӯзҳо ӯро тарк намекунад».
15. Ва ӯ ба ман гуфт: «Ӯ ба номи олами оянда ба ту сулҳ эълон мекунад; зеро аз ин ҷо сулҳ аз замони офариниши ҷаҳон сарчашма гирифтааст ва то абад ва то абад барои ту чунин хоҳад буд».
16. Ва ҳама бо роҳҳои Ӯ равона хоҳанд шуд, зеро адолат ӯро тарк намекунад: манзилҳои онҳо бо Ӯ хоҳад буд ва мероси онҳо бо Ӯ хоҳад буд, ва онҳо аз Ӯ то абад ҷудо нахоҳанд шуд.
17. Ва ҳамин тавр рӯзҳои дароз бо он Писари Одам хоҳанд буд, ва одилон ба номи Худованди Рӯҳҳо то абад сулҳу осоиштагӣ ва роҳи рост хоҳанд дошт».

БОБИ 72

1. Китоби самтҳои равшанфикрони осмон, муносибатҳои ҳар яки онҳо, мувофиқи табақаҳо, салтанат ва фаслҳои онҳо, мувофиқи номҳо ва маконҳои пайдоиш ва мувофиқи моҳҳои онҳо, ки Уриел, фариштаи муқаддас, ки бо ман буд ва роҳнамои онҳост, ба ман нишон дод; ва ӯ ҳамаи қонунҳои онҳоро маҳз ҳамон тавре ки ҳастанд, ва он чӣ гуна аст, дар робита бо тамоми солҳои ҷаҳон ва то абад, то анҷом ёфтани офариниши нав, ки то абад давом мекунад, ба ман нишон дод.
2. Ва ин қонуни аввали равшанкунандаҳо аст: равшанкунанда, яъне Офтоб, тулӯъи худро дар дарвозаҳои шарқии осмон ва ғуруби худро дар дарвозаҳои ғарбии осмон дорад.
3. Ва ман шаш дарвозаеро дидам, ки дар онҳо офтоб тулӯъ мекунад, ва шаш дарвозаеро дидам, ки дар онҳо офтоб ғуруб мекунад ва моҳ тулӯъ ва ғуруб мекунад, ва ситорагон ва онҳое, ки онҳо роҳнамоӣ мекунанд: шашто дар шарқ ва шашто дар ғарб, ва ҳама бо тартиби дақиқи якдигар пайравӣ мекунанд; инчунин тирезаҳои зиёде дар тарафи рост ва чапи ин дарвозаҳо.
4. Ва аввал равшанкунандаи бузурге бо номи Офтоб берун меояд ва доираи он мисли доираи осмон аст ва он пур аз оташи равшанкунанда ва гармкунанда аст.
5. Аробае, ки ӯ ба он савор мешавад, бод ҳаракат мекунад ва офтоб аз осмон ғуруб мекунад ва аз шимол бармегардад, то ба шарқ бирасад ва чунон роҳнамоӣ мешавад, ки ба дарвозаи мувофиқ мерасад ва дар рӯи осмон медурахшад.
6. Ба ин тариқ, ӯ дар моҳи аввал дар дарвозаи бузург, ки чаҳорумин дарвозаи он шаш дарвоза дар ҳайати асосӣ аст, эҳьё мешавад.
7. Ва дар он дарвозаи чорум, ки офтоб дар моҳи аввал аз он тулӯъ мекунад, дувоздаҳ тиреза мавҷуд аст, ки ҳангоми кушода шудани онҳо дар мавсими худ аз онҳо аланга мебарояд.
8. Вақте ки офтоб дар осмон тулӯъ мекунад, ӯ аз он дарвозаи чорум сӣ субҳ пай дар пай берун меояд ва дар дарвозаи чорум дар ғарби осмон дақиқ ғуруб мекунад.

9. Ва дар ин давра рӯз рӯз ба рӯз дарозтар ва шаб ба шаб то субҳи сиюм кӯтоҳтар мешавад.
10. Дар он рӯз рӯз аз шаб як ҳиссаи нуҳум дарозтар аст ва рӯз дақиқан ба даҳ қисм ва шаб ба ҳашт қисм баробар аст.
11. Ва офтоб аз он дарвозаи чорум тулӯъ мекунад ва дар дарвозаи чорум ғуруб мекунад ва сӣ субҳ ба дарвозаи панҷуми шарқ бармегардад ва аз он тулӯъ мекунад ва дар дарвозаи панҷум ғуруб мекунад.
12. Ва он гоҳ рӯз ду қисм дарозтар мешавад ва ба ёздаҳ қисм баробар мешавад ва шаб кӯтоҳтар мешавад ва ба ҳафт қисм баробар мешавад.
13. Ва он ба самти шарқ бармегардад ва ба дарвозаи шашум ворид мешавад ва дар дарвозаи шашум соати яку ним субҳ аз сабаби аломати он тулӯъ ва ғуруб мекунад.
14. Дар он рӯз рӯз аз шаб дарозтар мешавад ва рӯз ду баробар аз шаб мешавад ва рӯз дувоздаҳ қисм мешавад ва шаб кӯтоҳ мешавад ва шаш қисм мешавад.
15. Ва офтоб боло меравад, то рӯзро кӯтоҳтар ва шабро дарозтар кунад, ва офтоб ба самти шарқ бармегардад ва ба дарвозаи шашум медарояд ва аз он тулӯъ мекунад ва сӣ субҳ ғуруб мекунад.
16. Ва вақте ки сӣ субҳ фаро мерасад, рӯз як қисм кам мешавад ва ёздаҳ қисм мешавад ва шаб ҳафт қисм мешавад.
17. Ва офтоб аз он дарвозаи шашум дар ғарб берун меравад ва ба сӯи шарқ меравад ва дар дарвозаи панҷум сӣ субҳ тулӯъ мекунад ва боз дар ғарб дар дарвозаи панҷуми ғарбӣ ғуруб мекунад.
18. Дар он рӯз рӯз ду қисм кам шуда, даҳ қисм ва шаб ҳашт қисм мешавад.
19. Ва офтоб аз он дарвозаи панҷум берун меояд ва дар дарвозаи панҷуми ғарб ғуруб мекунад ва дар дарвозаи чорум яку ним субҳ ба сабаби аломати он тулӯъ мекунад ва дар ғарб ғуруб мекунад.
20. Дар он рӯз рӯз бо шаб баробар мешавад ва дарозии он баробар мешавад ва шаб нӯҳ қисм ва рӯз нӯҳ қисмро ташкил медиҳад.
21. Ва офтоб аз он дарвоза тулӯъ мекунад ва дар ғарб ғуруб мекунад ва ба шарқ бармегардад ва сӣ субҳ дар дарвозаи сеюм тулӯъ мекунад ва дар ғарб дар дарвозаи сеюм ғуруб мекунад.
22. Ва дар он рӯз шаб аз рӯз дарозтар мешавад ва шаб аз шаб дарозтар мешавад ва рӯз аз рӯз кӯтоҳтар мешавад, то субҳи сиюм ва шаб дақиқан даҳ қисм ва рӯз ҳашт қисм аст.
23. Ва офтоб аз он дарвозаи сеюм тулӯъ мекунад ва дар дарвозаи сеюм дар ғарб ғуруб мекунад ва ба шарқ бармегардад ва сӣ субҳ дар дарвозаи дуюм дар шарқ тулӯъ мекунад ва ба ҳамин монанд дар дарвозаи дуюм дар ғарби осмон ғуруб мекунад.
24. Ва дар он рӯз шаб ёздаҳ қисм ва рӯз ҳафт қисм аст.
25. Ва офтоб дар он рӯз аз он дарвозаи дуюм тулӯъ мекунад ва дар дарвозаи дуюм дар ғарб ғуруб мекунад ва ба сӯи шарқ ба дарвозаи аввал барои яку ним субҳ бармегардад ва дар дарвозаи аввал дар ғарби осмон ғуруб мекунад.
26. Ва дар он рӯз шаб дарозтар мешавад ва ба ду баробар аз рӯз баробар мешавад: ва шаб дақиқан ба дувоздаҳ қисм ва рӯз ба шаш қисм баробар мешавад.
27. Ва офтоб бо ин аз байни қисматҳои мадори худ гузашта, боз ба он қисматҳои мадори худ бармегардад ва сӣ субҳ ба он дарвоза ворид мешавад ва дар ғарб муқобили он ғуруб мекунад.
28. Ва дар он шаб дарозии шаб ба андозаи нуҳум қисм кам шуд ва шаб ёздаҳ қисм ва рӯз ҳафт қисм шуд.
29. Ва офтоб баргашт ва ба дарвозаи дуюм дар шарқ даромад ва сӣ субҳ аз мадори худ, тулӯъ ва ғуруб, ба ин қисматҳо бармегардад.
30. Ва дар он рӯз дарозии шаб кам мешавад ва шаб даҳ қисм ва рӯз ҳашт қисм мешавад.
31. Ва дар он рӯз офтоб аз он дарвоза тулӯъ мекунад ва дар ғарб ғуруб мекунад ва ба шарқ бармегардад ва дар дарвозаи сеюм барои яку ним субҳ тулӯъ мекунад ва дар ғарби осмон ғуруб мекунад.
32. Дар он рӯз шаб кам мешавад ва ба нӯҳ қисм ва рӯз ба нӯҳ қисм баробар мешавад ва шаб ба рӯз баробар аст ва сол айнан ба рӯзҳои худ сесаду шасту чор баробар аст.
33. Ва дарозии рӯз ва шаб ва кӯтоҳии рӯз ва шаб ба вуҷуд меояд — ин фарқиятҳо тавассути гардиши офтоб ба вуҷуд меоянд.
34. Пас, масири он рӯз ба рӯз дарозтар ва масири он шабона кӯтоҳтар мешавад.
35. Ва ин қонун ва самти офтоб аст ва бозгашти ӯ ба ҳар андозае, ки шаст маротиба бармегардад ва тулӯъ мекунад, яъне равшангари бузурге, ки офтоб ном дорад, то абад ва абадӣ.
36. Ва он чи ба ин тариқ бармехезад, нури бузург аст ва мувофиқи намуди зоҳириаш чунин номгузорӣ шудааст, чунон ки Худованд фармудааст.
37. Вақте ки ӯ бармехезад, ғуруб мекунад ва намеғунҷад ва истироҳат намекунад, балки шабу рӯз медавад ва нури ӯ ҳафт маротиба аз нури моҳ равшантар аст; аммо аз ҷиҳати андоза ҳарду баробаранд.

БОБИ 73

1. Ва баъд аз ин қонун ман қонуни дигареро дидам, ки бо ситораи хурдтар, ки Моҳ ном дорад, алоқаманд буд.
2. Ва гардиши он мисли гардиши осмон аст ва аробаи ӯ, ки дар он савор мешавад, бо бод ҳаракат мекунад ва нур ба андозаи муайян ба ӯ дода мешавад.
3. Ва тулӯи офтоб ва ғуруби офтоб ҳар моҳ тағйир меёбад: ва рӯзҳои он мисли рӯзҳои офтобанд ва вақте ки нури он яксон аст, он ба ҳафтуми нури офтоб баробар аст.
4. Ва ҳамин тавр вай бармехезад. Ва марҳилаи аввали ӯ дар шарқ субҳи сиюм пайдо мешавад ва дар он рӯз вай намоён мешавад ва барои шумо марҳилаи аввали моҳро дар рӯзи сиюм якҷоя бо офтоб дар дарвозае, ки офтоб тулӯъ мекунад, ташкил медиҳад.
5. Ва нисфи он ба андозаи ҳафтуми қисм берун меравад ва тамоми атрофи он холӣ аст, бе нур, ба истиснои як ҳафтуми қисм ва чордаҳуми нури он.
6. Ва вақте ки вай як ҳиссаи ҳафтуми нисфи нури худро мегирад, нури ӯ як ҳиссаи ҳафтум ва нисфи он аст.
7. Ва ӯ бо офтоб ғуруб мекунад ва вақте ки офтоб тулӯъ мекунад, моҳ бо ӯ тулӯъ мекунад ва нисфи як

қисми нурро мегирад ва дар он шаб, дар аввали субҳ, дар оғози рӯзи қамарӣ, моҳ бо офтоб ғуруб мекунад ва дар он шаб бо чордаҳ қисм ва нисфи яке аз онҳо ноаён аст.
8. Ва он рӯз бо як қисми ҳафтум бармехезад ва аз тулӯи офтоб берун меояд ва дур мешавад ва дар рӯзҳои боқимондаи худ дар сездаҳ қисми боқимонда дурахшон мешавад.

БОБИ 74

1. Ва ман роҳи дигареро дидам, қонуне барои вай, ва чӣ гуна мувофиқи он қонун вай гардиши моҳонаи худро анҷом медиҳад.
2. Ва ҳамаи ин Уриел, фариштаи муқаддас, ки роҳбари ҳамаи онҳост, ба ман нишон дод ва мавқеъҳои онҳоро, ва ман мавқеъҳои онҳоро, чунон ки ӯ ба ман нишон дод, навиштам ва моҳҳои онҳоро, чунон ки буданд, ва намуди зоҳирии нурҳои онҳоро то понздаҳ рӯз навиштам.
3. Дар қисмҳои ҳафтуми танҳо, вай тамоми нури худро дар шарқ ва дар қисмҳои ҳафтуми танҳо тамоми торикии худро дар ғарб ба вуҷуд меорад.
4. Ва дар баъзе моҳҳо вай муҳити худро тағйир медиҳад ва дар баъзе моҳҳо роҳи хоси худро пайгирӣ мекунад.
5. Дар ду моҳ Моҳ бо офтоб ғуруб мекунад: дар он ду дарвозаи миёна сеюм ва чорум.
6. Вай ҳафт рӯз меравад ва аз дарвозае, ки офтоб дар он тулӯъ мекунад, бармегардад ва тамоми нури худро ба даст меорад; ва аз офтоб дур мешавад ва дар ҳашт рӯз ба дарвозаи шашум, ки офтоб аз он берун меравад, ворид мешавад.
7. Ва ҳангоме ки офтоб аз дарвозаи чорум берун меравад, ҳафт рӯз меравад, то он даме ки аз дарвозаи панҷум берун меравад ва пас аз ҳафт рӯз ба дарвозаи чорум бармегардад ва тамоми нури худро пурра мекунад; ва ӯ ақибнишинӣ мекунад ва дар ҳашт рӯз ба дарвозаи аввал ворид мешавад.
8. Ва он пас аз ҳафт рӯз ба дарвозаи чорум, ки аз он офтоб берун меравад, бармегардад.
9. Ҳамин тавр ман мавқеи онҳоро дидам — чӣ гуна моҳҳо тулӯъ мекарданд ва офтоб дар он рӯзҳо ғуруб мекард.
10. Ва агар панҷ сол ҷамъ карда шавад, офтоб сӣ рӯз зиёд мешавад ва ҳамаи рӯзҳое, ки барои яке аз он панҷ сол, вақте ки онҳо пур мешаванд, ба он ҷамъ мешаванд, 364 рӯзро ташкил медиҳанд.
11. Ва зиёдатии офтоб ва ситорагон шаш рӯзро ташкил медиҳад: дар 5 сол 6 рӯз ҳар сол ба 30 рӯз мерасад; ва моҳ аз офтоб ва ситорагон то 30 рӯз ақиб мемонад.
12. Ва офтоб ва ситорагон ҳама солҳоро ба таври дақиқ ҷамъ мекунанд, то ки онҳо мавқеи худро як рӯз пеш набаранд ва ба абадият таъхир накунанд; балки солҳоро бо адолати комил дар 364 рӯз пурра кунанд.
13. Дар 3 сол 1092 рӯз ва дар 5 сол 1820 рӯз мешавад, бинобар ин дар 8 сол 2912 рӯз мешавад.
14. Танҳо барои Моҳ рӯзҳо дар 3 сол ба 1062 рӯз баробар мешаванд ва дар 5 сол он 50 рӯз қафо мемонад: [яъне ба ҷамъи (1770) бояд (1000 ва) 62 рӯз илова карда шавад.]
15. Ва дар 5 сол 1770 рӯз мешавад, бинобар ин барои Моҳ рӯзҳо дар 8 сол ба 2832 рӯз баробар мешаванд.
16. [Зеро дар 8 сол вай ба миқдори 80 рӯз ақиб мемонад], ҳамаи рӯзҳое, ки вай дар 8 сол ақиб мемонад, 80 мебошанд.
17. Ва сол мувофиқи мавқеъҳои ҷаҳонии онҳо ва мавқеъҳои Офтоб, ки аз дарвозаҳое, ки тавассути онҳо (Офтоб) тулӯъ ва ғуруб мекунад, ба таври дақиқ анҷом дода мешавад.

БОБИ 75

1. Ва сардорони ҳазорҳо, ки бар тамоми махлуқот ва бар ҳамаи ситорагон таъин шудаанд, инчунин бо чор рӯзи байнирӯзӣ сарукор доранд, ки аз вазифаи худ ҷудонашавандаанд, мувофиқи ҳисоби сол, ва инҳо дар чор рӯзе, ки дар ҳисоби сол ҳисоб карда намешаванд, хизмат мекунанд.
2. Ва аз сабаби онҳо одамон дар он ҷо гумроҳ мешаванд, зеро ин равшангарон воқеан дар нуқтаҳои ҷаҳонӣ хизмат мекунанд, яке дар дарвозаи аввал, яке дар дарвозаи сеюми осмон, яке дар дарвозаи чорум ва яке дар дарвозаи шашум, ва дақиқии сол тавассути сесаду шасту чор нуқтаҳои алоҳидаи он ба даст оварда мешавад.
3. Барои нишонаҳо ва замонҳо ва солҳо ва рӯзҳое, ки фаришта Уриел ба ман нишон дод, ки Худованди ҷалол ӯро то абад бар ҳамаи нурони осмон, дар осмон ва дар ҷаҳон муқаррар кардааст, то ки онҳо бар рӯи осмон ҳукмронӣ кунанд ва дар замин намоён шаванд ва барои рӯз ва шаб, яъне офтоб, моҳ ва ситорагон ва ҳамаи махлуқоти хизматгор, ки дар ҳама аробаҳои осмон гардиш мекунанд, пешво бошанд.
4. Ба ҳамин монанд, Уриел дувоздаҳ дарро ба ман нишон дод, ки дар атрофи аробаи офтоб дар осмон кушода буданд, ки аз он нурҳои офтоб медурахшанд ва аз онҳо гармӣ бар рӯи замин паҳн мешавад, вақте ки онҳо дар мавсимҳои муайяншуда кушода мешаванд.
5. Ва барои бодҳо ва рӯҳи шабнам, вақте ки онҳо кушода мешаванд, дар канорҳои осмон кушода истодаанд.
6. Дар бораи дувоздаҳ дарвоза дар осмон, дар канори замин, ки аз онҳо офтоб, моҳ ва ситорагон ва ҳама корҳои осмон дар шарқ ва ғарб берун меоянд.
7. Тирезаҳои зиёде дар тарафи чап ва рости онҳо кушодаанд ва як тиреза дар мавсими муайяншуда гармӣ мебахшад, ки ба он дарҳое монанд аст, ки ситорагон аз онҳо мувофиқи фармони Ӯ берун меоянд ва онҳо мувофиқи шумораи худ мегузоранд.
8. Ва ман аробаҳоеро дар осмон дидам, ки дар ҷаҳон давида буданд, аз болои дарвозаҳое, ки ситорагони ҳеҷ гоҳ ғуруб намекунанд.
9. Ва яке аз дигарон бузургтар аст ва он чизест, ки тамоми ҷаҳонро фаро мегирад.

БОБИ 76

1. Ва дар канори замин дувоздаҳ дарвозаро дидам, ки ба тамоми қисматҳои осмон кушода буданд, ки аз онҳо бодҳо берун омада, бар замин мевазанд.

2. Сетои онҳо дар рӯи осмон кушодаанд ва сето дар ғарб ва сето дар рости осмон ва сето дар чап.
3. Ва сегонаи аввал аз шарқ ва сегонаи шимол ва сегонаи баъд аз он аз ҷануб ва сегонаи ғарб ҳастанд.
4. Аз чаҳортои инҳо бодҳои баракат ва шукуфоӣ ва аз он ҳашт бодҳои зараровар меоянд: вақте ки онҳо фиристода мешаванд, онҳо ба тамоми замин ва обҳои он ва ба ҳамаи сокинони он ва ба ҳар чизе, ки дар об ва замин аст, нобудӣ меоранд.
5. Ва боди аввал аз он дарвозаҳо, ки боди шарқӣ номида мешавад, аз дарвозаи аввал, ки дар шарқ аст ва ба самти ҷануб майл дорад, мебарояд: аз он харобӣ, хушксолӣ, гармӣ ва харобӣ берун меояд.
6. Ва аз дарвозаи дуюм дар миёна он чизе, ки мувофиқ аст, меояд ва аз он борон, ҳосилхезӣ, шукуфоӣ ва шабнам меояд; ва аз дарвозаи сеюм, ки дар самти шимол ҷойгир аст, сармо ва хушксолӣ меояд.
7. Ва баъд аз инҳо бодҳои ҷанубӣ аз се дарвоза мегузаранд: аз дарвозаи аввали онҳо, ки ба самти шарқ майл дорад, боди гарм меояд.
8. Ва аз дарвозаи миёна, ки дар паҳлӯи он аст, бӯйҳои хушбӯй, шабнам ва борон, шукуфоӣ ва саломатӣ берун меоянд.
9. Ва аз дарвозаи сеюм, ки дар ғарб ҷойгир аст, шабнам ва борон, малаххо ва харобӣ берун меоянд.
10. Ва баъд аз ин бодҳои шимолӣ: аз дарвозаи ҳафтум дар шарқ шабнам ва борон, малах ва харобӣ меояд.
11. Ва аз дарвозаи миёна ба самти мустақим саломатӣ, борон ва шабнам ва шукуфоӣ меоянд; ва аз дарвозаи сеюм дар ғарб абр ва сармо, барф ва борон, шабнам ва малаххо меоянд.
12. Ва баъд аз ин [чор] бодҳои ғарбӣ ҳастанд: аз дарвозаи аввал, ки ба шимол наздик аст, шабнам ва сармо, сармо ва барф ва сармо мебароянд.
13. Ва аз дарвозаи миёна шабнам ва борон ва шукуфоӣ ва баракат мебарояд; ва аз дарвозаи охирин, ки ба ҷануб ҳамшафат аст, хушксолӣ ва харобӣ ва сӯхтор ва харобӣ мебарояд.
14. Ва бо ин дувоздаҳ дарвозаи чор тарафи осмон анҷом ёфтанд, ва ҳамаи қонунҳо ва ҳамаи балоҳо ва ҳамаи неъматҳои онҳоро ба ту, писарам Метушало, нишон додам.

БОБИ 77

1. Ва қисмати аввал шарқ номида мешавад, зеро он қисмати аввал аст; ва қисмати дуюм ҷануб аст, зеро Худои Таоло дар он ҷо фуруд меояд, бале, дар он ҷо ба маънои махсусе, ки Худои баракатёфта то абад фуруд меояд.
2. Ва қисмати ғарбӣ "камшуда" номида мешавад, зеро дар он ҷо ҳамаи нурҳои осмон кам ва поён мераванд.
3. Ва қисмати чорум, ки шимол ном дорад, ба се қисм тақсим мешавад: қисми аввал барои масканҳои одамон аст; ва қисми дуюм баҳрҳои об, вартаҳо, ҷангалҳо, дарёҳо, торикӣ ва абрҳоро дар бар мегирад; ва қисми сеюм боғи адолатро дар бар мегирад.
4. Ман ҳафт кӯҳи баландро дидам, ки аз ҳамаи кӯҳҳои рӯи замин баландтаранд; ва аз он ҷо сармои шадид пайдо мешавад ва рӯзҳо, фаслҳо ва солҳо мегузаранд.
5. Ман дар рӯи замин ҳафт дарё дидам, ки аз ҳамаи дарёҳо бузургтаранд: яке аз онҳо аз ғарб ҷорӣ шуда, оби худро ба Баҳри Бузург мерезад.
6. Ва ин ду аз шимол ба баҳр меоянд ва обҳои худро дар шарқ ба баҳри Эритрея мерезанд.
7. Ва чор нафари боқимонда аз тарафи шимол ба баҳри худ мебароянд, ду нафари онҳо ба баҳри Эритрея ва ду нафар ба Баҳри Бузург мераванд ва худро дар он ҷо мепартоянд ва баъзеҳо мегӯянд: ба биёбон.
8. Ҳафт ҷазираи бузурге, ки ман дар баҳр ва дар қитъа дидам: дуто дар қитъа ва панҷто дар Баҳри Бузург.

БОБИ 78

1. Ва номҳои офтоб инҳоянд: аввал Орҷарес ва дуюм Томас.
2. Ва моҳ чор ном дорад: номи аввал Acônjâ, дуюм Эбла, сеюм Бенасê ва чорум Эрае.
3. Ин ду равшангари бузург ҳастанд: доираи онҳо ба андозаи атрофи осмон аст ва андозаи доираи ҳарду яксон аст.
4. Дар атрофи Офтоб ҳафт қисмати нур мавҷуд аст, ки ба он нисбат ба Моҳ бештар илова карда мешаванд ва он дар андозаҳои муайян то тамом шудани қисмати ҳафтуми Офтоб интиқол дода мешавад.
5. Ва онҳо дарвозаҳои ғарбро гузошта, ба самти шимол ҳаракат мекунанд ва аз дарвозаҳои шарқӣ ба рӯи осмон мебароянд.
6. Ва ҳангоме ки моҳ як қисми чордаҳум тулӯъ мекунад, дар осмон пайдо мешавад; нур дар он пурра мешавад; дар рӯзи чордаҳум нури худро ба даст меорад.
7. Ва понздаҳ қисм нур ба ӯ интиқол дода мешавад, то рӯзи понздаҳум, вақте ки нури ӯ мувофиқи аломати сол ба итмом мерасад ва он понздаҳ қисм мешавад ва моҳ бо илова кардани қисмати чордаҳум меафзояд.
8. Ва дар вақти ғуруби моҳ, моҳ дар рӯзи аввал то чордаҳ қисм аз нури худ, дар рӯзи дуюм то сездаҳ қисм аз нур, дар рӯзи сеюм то дувоздаҳ, дар рӯзи чорум то ёздаҳ, дар рӯзи панҷум то даҳ, дар рӯзи шашум то нӯҳ, дар рӯзи ҳафтум то ҳашт, дар рӯзи ҳаштум то ҳафт, дар рӯзи нӯҳум то шаш, дар рӯзи даҳум то панҷ, дар рӯзи ёздаҳум то чор, дар рӯзи дувоздаҳум то се, дар рӯзи сездаҳум то ду, дар рӯзи чордаҳум то нисфи ҳафтум кам мешавад ва тамоми нури боқимондаи он дар рӯзи понздаҳум пурра нопадид мешавад.
9. Ва дар баъзе моҳҳо моҳ бисту нӯҳ рӯз ва як бор бисту ҳашт рӯз дорад.
10. Ва Уриел ба ман қонуни дигареро нишон дод: вақте ки нур ба Моҳ интиқол дода мешавад ва дар кадом тараф аз ҷониби офтоб ба он интиқол дода мешавад.
11. Дар тӯли тамоми даврае, ки моҳ дар нури худ мерӯяд, вақте ки дар тӯли чордаҳ рӯз муқобили офтоб аст, нури ӯ дар осмон ба вуҷуд меояд ва вақте ки он дар тамоми он равшан мешавад, нури ӯ дар осмон ба пуррагӣ ба вуҷуд меояд.
12. Ва дар рӯзи аввал вайро Моҳи нав меноманд, зеро дар он рӯз нур бар вай тулӯъ мекунад.
13. Ӯ маҳз ҳамон рӯзе моҳи пурра мешавад, ки офтоб аз ғарб ғуруб мекунад ва аз шарқ шабона тулӯъ мекунад ва моҳ тамоми шабро то он даме, ки офтоб бар

зидди ӯ тулӯъ кунад ва моҳ бар зидди офтоб дида шавад, медурахшад.
14. Дар он тарафе, ки нури моҳ мебарояд, он боз ҳам нопадид мешавад, то он даме ки тамоми нур нопадид шавад ва ҳамаи рӯзҳои моҳ ба охир расанд ва атрофи он холӣ ва бе нур бошад.
15. Ва се моҳро сӣ рӯз мешуморад ва дар вақти худ се моҳро бисту нӯҳ рӯз мешуморад, ки дар он камшавии худро дар давраи аввал ва дар дарвозаи аввал саду ҳафтоду ҳафт рӯз ба даст меорад.
16. Ва дар вақти берун рафтанаш, вай се моҳ, ки ҳар кадомаш сӣ рӯз аст, ва се моҳ, ки ҳар кадомаш бисту нӯҳ рӯз аст, зоҳир мешавад.
17. Шабона ҳар дафъа бист рӯз мисли мард зоҳир мешавад ва рӯзона мисли осмон зоҳир мешавад ва дар ӯ ҷуз нураш чизи дигаре нест.

БОБИ 79

1. Ва акнун, писарам, ман ба ту ҳама чизро нишон додам, ва қонуни ҳамаи ситорагони осмон ба анҷом расид.
2. Ва ӯ ҳамаи қонунҳои инҳоро барои ҳар рӯз ва барои ҳар мавсими ҳукмронии бордоршавӣ ва барои ҳар сол ва барои баромади он ва барои тартиби муқарраршуда барои ҳар моҳ ва ҳар ҳафта ба ман нишон дод:
3. Ва ғуруби моҳ, ки дар дарвозаи шашум рух медиҳад: зеро дар ин дарвозаи шашум нури он ба даст меояд ва баъд аз он оғози ғуруб аст:
4. Ва пастшавии рӯз, ки дар дарвозаи аввал дар мавсими худ рух медиҳад, то саду ҳафтоду ҳафт рӯз ба анҷом мерасад: бо ҳафтаҳо, бисту панҷ ҳафта ва ду рӯз ҳисоб карда мешавад.
5. Вай панҷ рӯз дар тӯли як давра аз офтоб ва тартиби ситорагон ақиб мемонад ва ин маконеро, ки шумо мебинед, аз сар гузаронидааст.
6. Чунин аст расм ва нақшаи ҳар як равшангар, ки Уриел, фариштаи саркоҳин, ки раҳбари онҳост, ба ман нишон дод.

БОБИ 80

1. Ва дар он рӯзҳо фаришта Уриел ба ман ҷавоб дод: «Инак, ман ҳама чизро ба ту нишон додам, эй Ҳанӯх, ва ман ҳама чизро ба ту ошкор кардам, ки ту ин офтоб ва ин моҳро, ва сарварони ситорагони осмонро ва ҳамаи онҳоеро, ки онҳоро мегардонанд, вазифаҳо ва вақтҳо ва рафтанҳои онҳоро бубинӣ».
2. Ва дар айёми гунаҳкорон солҳо кӯтоҳ хоҳанд шуд, ва тухми онҳо дар заминҳо ва киштзорҳои онҳо дер хоҳад монд, ва ҳама чиз дар рӯи замин тағйир хоҳад ёфт, ва дар вақти худ пайдо нахоҳад шуд: ва борон боздошта хоҳад шуд, ва осмон онро бозмедорад.
3. Ва дар он замонҳо меваҳои замин ақиб хоҳанд монд, ва дар вақти худ нашъунамо нахоҳанд ёфт, ва меваҳои дарахтон дар вақти худ боздошта хоҳанд шуд.
4. Ва моҳ тартиби худро тағйир медиҳад ва дар вақти худ пайдо намешавад.
5. Ва дар он рӯзҳо офтоб дида мешавад ва ӯ шомгоҳон дар канори аробаи бузург дар ғарб ҳаракат хоҳад кард ва аз тартиби нур бештар дурахшон хоҳад шуд.
6. Ва бисёре аз ситорагон аз тартиби муқарраршуда даст мекашанд ва инҳо мадорҳо ва вазифаҳои худро тағйир медиҳанд ва дар мавсимҳои муқарраршуда пайдо намешаванд.
7. Ва тамоми тартиби ситорагон аз гунаҳкорон пинҳон хоҳад шуд, ва андешаҳои онҳое, ки дар замин ҳастанд, дар бораи онҳо гумроҳ хоҳанд шуд, ва онҳо аз ҳамаи роҳҳои худ тағйир хоҳанд ёфт, ва онҳо гумроҳ хоҳанд шуд ва онҳоро худоён хоҳанд донист.
8. Ва бадӣ бар онҳо афзун хоҳад шуд, ва азоб бар онҳо хоҳад омад, то ҳамаро нобуд кунад.

БОБИ 81

1. Ва ӯ ба ман гуфт: «Эй Ҳанӯх, ба ин лавҳаҳои осмонӣ нигоҳ кун ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, бихон ва ҳар як далелро қайд кун».
2. Ва ман лавҳаҳои осмониро дидам ва ҳар чизеро, ки дар он навишта шуда буд, хондам ва ҳама чизро фаҳмидам ва китоби тамоми аъмоли башар ва ҳамаи фарзандони башарро, ки дар рӯи замин то наслҳои дур хоҳанд буд, хондам.
3. Ва ман фавран Худованди бузург, Подшоҳи ҷалолро то абад муборакбод гуфтам, зеро ки Ӯ ҳамаи корҳои ҷаҳонро офаридааст, ва ман Худовандро барои сабри Ӯ ситоиш кардам ва Ӯро барои фарзандони одам баракат додам.
4. Ва баъд аз он гуфтам: «Хушо касе, ки дар адолат ва некӣ мемирад, ки дар бораи ӯ китоби беадолатӣ навишта нашудааст ва рӯзи доварӣ бар зидди ӯ пайдо намешавад».
5. Ва он ҳафт муқаддас маро оварданд ва дар пеши дари хонаи ман бар замин гузоштанд ва ба ман гуфтанд: «Ҳама чизро ба писарат Метушелаҳ баён кун ва ба ҳамаи фарзандонат нишон деҳ, ки ҳеҷ кас дар назари Худованд одил нест, зеро ки Ӯ Офаридгори онҳост».
6. Як сол туро бо писарат мегузорем, то он даме ки ту охирин амрҳои худро бидиҳӣ, то ки ту фарзандонатро таълим диҳӣ ва онро барои онҳо сабт кунӣ ва ба ҳамаи фарзандонат шаҳодат диҳӣ; ва дар соли дуюм онҳо туро аз миёни худ хоҳанд гирифт.
7. Бигзор дили ту қавӣ бошад, зеро некӯкорон ба некӯкорон адолатро эълон хоҳанд кард; одилон бо одилон шод хоҳанд шуд ва якдигарро табрик хоҳанд гуфт.
8. Аммо гунаҳкорон бо гунаҳкорон хоҳанд мурд, ва муртад бо муртад фурӯ хоҳад рафт.
9. Ва онҳое, ки адолатро ба ҷо меоранд, аз сабаби аъмоли одамон хоҳанд мурд, ва аз сабаби аъмоли беимонон аз байн бурда мешаванд».
10. Ва дар он рӯзҳо онҳо бо ман гап заданро бас карданд ва ман назди қавми худ омадам ва Парвардигори ҷаҳонро баракат додам.

БОБИ 82

1. Ва акнун, эй писарам Метушало, ҳамаи ин чизҳоро ба ту нақл мекунам ва барои ту менависам, ва ҳама чизро ба ту ошкор кардам ва дар бораи ҳамаи инҳо ба ту китобҳо додам. Пас, эй писарам Метушало,

китобҳоро аз дасти падарат нигоҳ дор ва онҳоро ба наслҳои ҷаҳон расонӣ.
2. Ман ба ту ва фарзандонат ва фарзандонат, ки барои ту хоҳанд буд, ҳикмат додаам, то ки онро ба фарзандони худ барои наслҳо бахшанд, ин ҳикматест, ки аз андешаи онҳо берун меояд.
3. Ва онҳое, ки онро мефаҳманд, хоб намекунанд, балки бо гӯш гӯш медиҳанд, то ин ҳикматро омӯзанд, ва он ба онҳое, ки онро мехӯранд, аз хӯроки хуб беҳтар писанд хоҳад омад.
4. Хушо ҳамаи одилон, хушбахт ҳамаи онҳое, ки дар роҳи адолат мераванд ва мисли гунаҳкорон гуноҳ намекунанд, дар ҳисоби ҳамаи рӯзҳои худ, ки дар он офтоб аз осмон мегузарад, ба дарвозаҳо барои сӣ рӯз бо сарҳои ҳазорҳо ситорагон, дар баробари чор ситора, ки чор қисмати солро тақсим мекунанд, ки онҳоро роҳбарӣ мекунанд ва чор рӯз бо онҳо ворид мешаванд.
5. Аз сабаби онҳо, одамон хато мекунанд ва онҳоро дар тамоми ҳисобкунии сол ҳисоб намекунанд: бале, одамон хато мекунанд ва онҳоро дақиқ намешиносанд.
6. Зеро онҳо ба ҳисоби сол тааллуқ доранд ва дар он ҷо абадан сабт мешаванд, яке дар дарвозаи аввал ва яке дар сеюм, яке дар чорум ва яке дар шашум, ва сол дар сесаду шасту чор рӯз ба итмом мерасад.
7. Ва ҳисоби он дақиқ аст ва ҳисоби сабтшуда дақиқ аст; зеро Уриел равшангарон, моҳҳо ва идҳо, солҳо ва рӯзҳоро ба ман нишон дод ва ошкор кард, ки Парвардигори тамоми махлуқоти ҷаҳон лашкари осмонро ба ӯ мутеъ кардааст.
8. Ва ӯ қудрати шабу рӯзро дар осмон дорад, то нурро ба одамон — офтоб, моҳ ва ситорагон ва ҳамаи қувваҳои осмон, ки дар аробаҳои даврии худ давр мезананд, равшанӣ диҳад.
9. Ва инҳо тартиби ситорагон ҳастанд, ки дар ҷойҳои худ ва дар фаслҳо ва идҳо ва моҳҳои худ ҷойгир мешаванд.
10. Ва инҳо номҳои касоне ҳастанд, ки онҳоро роҳбарӣ мекунанд ва назорат мекунанд, ки онҳо дар вақтҳои худ, дар тартиботи худ, дар фаслҳои худ, дар моҳҳои худ, дар давраҳои ҳукмронӣ ва дар мавқеъҳои худ ворид шаванд.
11. Аввал чор пешвои онҳо, ки чор қисми солро тақсим мекунанд, ворид мешаванд; ва баъд аз онҳо дувоздаҳ пешвои гурӯҳҳо, ки моҳҳоро тақсим мекунанд; ва барои сесаду шаст рӯз сардорони ҳазорҳо ҳастанд, ки рӯзҳоро тақсим мекунанд; ва барои чор рӯзи байнивақтӣ роҳбароне ҳастанд, ки чор қисми солро тақсим мекунанд.
12. Ва ин сардорон дар байни роҳбар ва роҳбар ҷойгиранд, ҳар кадоме дар паси як мавқеъ, аммо роҳбарони онҳо тақсим мекунанд. Ва инҳо номҳои роҳбароне ҳастанд, ки чор қисми солро, ки таъин шудаанд, тақсим мекунанд: Милкийел, Ҳелеммлек, Мелъекал ва Нарел.
13. Ва номҳои онҳое, ки онҳоро роҳбарӣ мекунанд: Аднар'ел, Иҷосуса'ел ва Эломек'ел — ин се нафар аз пайи роҳбарони фармондеҳӣ мераванд,
14. ва яке аз онҳо се роҳбари фармонҳоро пайгирӣ мекунад, ки аз он роҳбарони истгоҳҳое, ки чор қисми солро тақсим мекунанд, пайравӣ мекунанд.
15. Дар аввали сол аввал Малкаҷол бархоста, ҳукмронӣ мекунад, ки номаш Тамъайнӣ ва Офтоб аст ва тамоми рӯзҳои салтанати ӯ дар давраи ҳукмронии ӯ наваду як рӯз аст.
16. Ва инҳо нишонаҳои рӯзҳое ҳастанд, ки дар рӯзҳои ҳукмронии ӯ дар рӯи замин дида мешаванд: арақ, гармӣ ва оромӣ; ва ҳамаи дарахтон мева медиҳанд ва баргҳо дар ҳамаи дарахтон мерӯянд, ва ҳосили гандум, гулҳои садбарг ва ҳамаи гулҳое, ки дар саҳро мерӯянд, аммо дарахтони фасли зимистон хушк мешаванд.
17. Ва инҳо номҳои сарвароне ҳастанд, ки дар зери онҳо ҳастанд: Беркаел, Залабсол, ва дигаре, ки ҳазор сардор илова карда шудааст, ки Ҳилуйосиф ном дорад; ва рӯзҳои салтанати ин сардор ба охир расидаанд.
18. Пешвои навбатӣ пас аз ӯ Ҳел'еммеклек аст, ки ӯро офтоби тобон меноманд ва ҳамаи рӯзҳои нури ӯ наваду як рӯз аст.
19. Ва инҳо нишонаҳои рӯзҳои Ӯ дар рӯи замин мебошанд: гармии шадид ва хушкӣ, ва дарахтон меваҳои худро пухта мерасонанд ва ҳамаи меваҳои худро пухта ва пухта мерасонанд, ва гӯсфандон ҷуфт мешаванд ва бордор мешаванд, ва ҳамаи меваҳои замин, ва ҳар чизе ки дар саҳро аст, ва ангурча ҷамъоварӣ карда мешаванд: инҳо дар айёми ҳукмронии Ӯ рӯй медиҳанд.
20. Инҳо номҳо, фармонҳо ва сардорони он сардорони ҳазорҳо мебошанд: Гидоъял, Кеъел ва Ҳел, ва номи сардори ҳазор, ки ба онҳо илова карда мешавад, Асфаъел; ва рӯзҳои ҳукмронии ӯ ба охир расидаанд.

БОБИ 83

1. Ва акнун, эй писарам Метушало, ман ҳамаи рӯъёҳоямро, ки дидаам, ба ту нишон медиҳам ва онҳоро дар пеши ту нақл мекунам.
2. Ду рӯъёе, ки ман пеш аз гирифтани зан дидам ва яке аз онҳо ба дигаре тамоман монанд набуд: аввал вақте ки навиштанро ёд мегирифтам; дуюм пеш аз гирифтани модарат, вақте ки рӯъёи даҳшатноке дидам. Ва дар бораи онҳо ба Худованд дуо гуфтам.
3. Ман худро дар хонаи бобоям Маҳалалил хобонида будам, ки дар рӯъё дидам, ки чӣ тавр осмон фурӯ рехта, аз замин боло рафт.
4. Ва ҳангоме ки он ба замин афтод, ман дидам, ки чӣ тавр замин дар як вартаи бузург фурӯ бурда шуд ва кӯҳҳо бар кӯҳҳо овезон буданд ва теппаҳо бар теппаҳо фурӯ рафтанд ва дарахтони баланд аз пояҳои худ канда шуданд ва ба поён партофта шуданд ва дар варта ғарқ шуданд.
5. Ва дар он лаҳза сухане ба даҳонам афтод ва ман овози худро баланд карда, бо овози баланд фарёд задам ва гуфтам: «Замин хароб шудааст».
6. Ва бобоям Маҳалалел маро бедор кард, вақте ки ман дар наздикии ӯ хобида будам ва ба ман гуфт: «Чаро ин қадар гиря мекунӣ, писарам ва чаро ин қадар нола мекунӣ?»
7. Ва ман тамоми рӯъёеро, ки дида будам, ба ӯ нақл кардам ва ӯ ба ман гуфт: «Эй писарам, чизи даҳшатноке дидӣ ва лаҳзаи ҷиддии рӯъёи ту дар бораи асрори тамоми гуноҳҳои замин аст: он бояд ба варта фурӯ равад ва бо харобии бузург нобуд шавад».

8. Ва акнун, эй писарам, бархез ва аз Худованди ҷалол илтиҷо кун, зеро ту мӯъмин ҳастӣ, то боқимондае дар замин боқӣ монад ва тамоми заминро нобуд накунад.
9. Писарам, аз осмон ҳамаи ин ба замин хоҳад омад ва ба замин харобии бузурге хоҳад омад.
10. Баъд аз ин ман бархостам ва дуо кардам, илтиҷо кардам ва зоридам ва дуои худро барои наслҳои ҷаҳон навиштам ва ҳама чизро ба ту нишон медиҳам, писарам Метушало.
11. Ва ҳангоме ки ман поён рафтам ва осмонро дидам, ва офтобро дар шарқ тулӯъ мекард ва моҳро дар ғарб ғуруб мекард, ва чанд ситораро дидам, ва тамоми заминро дидам ва ҳама чизеро, ки Ӯ дар ибтидо медонист, Худои доварро баракат додам ва Ӯро ситоиш кардам, зеро Ӯ офтобро аз тирезаҳои шарқ берун оварда буд ва ӯ ба рӯи осмон баромад ва баромад ва роҳро идома дод ва аз роҳи нишондодашуда гузашт.

БОБИ 84

1. Ва ман дастҳоямро бо адолат боло бардоштам ва Қуддус ва Бузургро баракат додам ва бо нафаси даҳонам ва бо забони ҷисмӣ, ки Худо барои фарзандони ҷисми одам офаридааст, сухан гуфтам, ва Ӯ ба онҳо нафас ва забон ва даҳон дод, то бо он сухан гӯянд:
2. «Ту, эй Худованд, Подшоҳ, бузург ва тавоно дар бузургии Ту, Худованди тамоми махлуқоти осмон, Подшоҳи подшоҳон ва Худои тамоми ҷаҳон муборак бод. Ва қудрат ва подшоҳӣ ва бузургии Ту то абад ва то абад боқӣ хоҳад монд, ва дар тамоми наслҳо салтанати Ту; ва тамоми осмонҳо то абад тахти Ту ҳастанд, ва тамоми замин то абад пойафзоли Ту аст.
3. Зеро Ту ҳама чизро офаридаӣ ва Ту ҳукмронӣ мекунӣ, ва ҳеҷ чиз барои Ту душвор нест, ҳикмат аз ҷои тахти Ту дур намешавад ва аз ҳузури Ту рӯй намегардонад. Ва Ту ҳама чизро медонӣ ва мебинӣ ва мешунавӣ, ва ҳеҷ чиз аз Ту пинҳон нест, зеро Ту ҳама чизро мебинӣ.
4. Ва акнун фариштагони осмони Ту гуноҳкоранд, ва хашми Ту то рӯзи бузурги қиёмат бар бадани инсонҳо боқӣ мемонад.
5. Ва акнун, эй Худо ва Парвардигор ва Подшоҳи бузург, ман аз Ту илтиҷо мекунам ва илтиҷо мекунам, ки дуои маро иҷро кунӣ, ки насли маро дар рӯи замин боқӣ гузорӣ ва тамоми ҷисми инсонро нобуд накунӣ ва заминро беодам гардонӣ, то ки харобии абадӣ бошад.
6. Ва акнун, эй Парвардигори ман, ҷисмеро, ки хашми Туро ба вуҷуд овардааст, аз замин нест кун, аммо ҷисми адолат ва росткорӣ мисли ниҳоли тухми абадӣ устувор гардад, ва рӯи Худро аз дуои бандаат пинҳон накун, эй Парвардигор».

БОБИ 85

1. Ва баъд аз ин ман хоби дигаре дидам ва тамоми хобро ба ту нишон медиҳам, писарам.
2. Ва Ҳанӯх овози худро баланд карда, ба писараш Метушало гуфт: «Эй писарам, ба ту сухан мегӯям: суханони маро бишнав, гӯши худро ба рӯъёи падарат дӯз».
3. Пеш аз он ки модарат Эднаро бигирам, дар бистари худ дар рӯъё дидам, ки инак, гов аз замин берун омад ва он гов сафед буд; ва баъд аз он гӯсолае баромад, ва бо ин гов ду гов баромад, яке сиёҳ ва дигаре сурх.
4. Ва он гови сиёҳ гови сурхро шох зад ва ӯро дар рӯи замин таъқиб кард ва ман дигар он гови сурхро дида натавонистам.
5. Аммо он гови сиёҳ калон шуд ва он гӯсола бо ӯ рафт ва ман дидам, ки говҳои зиёде аз ӯ берун меомаданд, ки ба ӯ монанд буданд ва аз пасаш меомаданд.
6. Ва он гов, он гови аввал, аз пеши он гови аввал рафт, то он гови сурхро ҷустуҷӯ кунад, аммо ӯро наёфт ва бо нолаи зиёд барои ӯ нола кард ва ӯро ҷустуҷӯ кард.
7. Ва ман нигоҳ кардам, то он даме ки он гови аввал назди вай омад ва ӯро ором кард, ва аз он вақт инҷониб вай дигар гиря накард.
8. Ва баъд аз он вай боз як гови сафед таваллуд кард ва баъд аз ӯ говҳои зиёде ва говҳои сиёҳ таваллуд кард.
9. Ва ман дар хоб дидам, ки он гови сафед низ ба воя расид ва ба як гови бузурги сафед табдил ёфт ва аз Ӯ говҳои сафеди зиёде пайдо шуданд ва онҳо ба Ӯ монанд буданд. Ва онҳо ба таваллуди говҳои сафеди зиёде шурӯъ карданд, ки ба онҳо монанд буданд, яке паси дигаре, ҳатто бисёр.

БОБИ 86

1. Ва боз бо чашмони худ ҳангоми хоб дидам, ва осмонро дар боло дидам, ва инак, ситорае аз осмон афтод ва бархост ва дар миёни он говҳо мехӯрд ва мечарид.
2. Ва баъд аз он ман говҳои калон ва сиёҳро дидам ва инак, ҳамаашон оғилҳо, чарогоҳҳо ва чорвои худро иваз карданд ва бо ҳамдигар зиндагӣ карданро сар карданд.
3. Ва боз дар рӯъё дидам ва ба осмон нигоҳ кардам ва инак, ситораҳои зиёдеро дидам, ки аз осмон ба он ситораи аввал фуруд омада, худро ба замин партофтанд ва онҳо дар миёни он чорво говҳо шуданд ва бо онҳо дар миёни онҳо чаронида шуданд.
4. Ва ман ба онҳо нигоҳ кардам ва дидам, ки инак, ҳамаашон мисли аспҳо узвҳои худро берун карданд ва говҳои говҳоро пӯшонидан гирифтанд ва ҳамаашон ҳомиладор шуданд ва филҳо, шутурҳо ва харҳоро зоиданд.
5. Ва ҳамаи говҳо аз онҳо метарсиданд ва аз онҳо метарсиданд, ва бо дандонҳояшон газидан ва фурӯ бурдан ва бо шохҳояшон заданро сар карданд.
6. Ва онҳо боз ба хӯрдани он говҳо шурӯъ карданд; ва инак, ҳамаи фарзандони замин дар пеши онҳо ба ларза ва ларзиш афтоданд ва аз онҳо гурехтанд.

БОБИ 87

1. Ва боз дидам, ки чӣ тавр онҳо ба шох задан ва фурӯ бурдани якдигар шурӯъ карданд ва замин бо овози баланд фарёд зад.
2. Ва ман чашмонамро боз ба осмон боло кардам ва дар рӯъё дидам, ки инак, аз осмон махлуқоти мисли сафедпӯстон берун омаданд; ва чор нафар аз он ҷо ва се нафар бо онҳо берун рафтанд.

3. Ва он се нафаре, ки охирин шуда буданд, маро аз дастам гирифтанд ва аз наслҳои замин дур карданд ва маро ба макони баланде бардоштанд ва ба ман бурҷеро нишон доданд, ки аз замин баланд буд ва ҳамаи теппаҳо пасттар буданд.
4. Ва яке ба ман гуфт: «Дар ин ҷо бимон, то он даме ки ҳама чизеро, ки ба он филҳо, шутурҳо ва харҳо, ситорагон ва говҳо ва ҳамаи онҳо мерасад, бубинӣ».

БОБИ 88

1. Ва ман яке аз он чор нафарро дидам, ки аввал баромада буданд ва он ситораи аввалинро, ки аз осмон афтода буд, гирифт ва дасту пояшро баста, ба варта партофт: акнун он варта танг ва амиқ, даҳшатнок ва торик буд.
2. Ва яке аз онҳо шамшер кашид ва онро ба он филҳо, шутурҳо ва харҳо дод; сипас онҳо ба задани якдигар шурӯъ карданд ва тамоми замин аз онҳо ба ларза омад.
3. Ва ҳангоме ки ман дар рӯъё дидам, инак, яке аз он чор нафар, ки берун омада буданд, онҳоро аз осмон сангборон кард ва ҳамаи ситораҳои бузургеро, ки узвҳои ҳофизаашон мисли аспҳо буданд, ҷамъ карда, гирифт ва ҳамаи онҳоро ба дасту по баста, ба вартаи замин партофт.

БОБИ 89

1. Ва яке аз он чор нафар назди он гови сафед рафт ва ӯро пинҳонӣ таълим дод, бе он ки ӯ тарсид: ӯ гов таваллуд шуд ва одам шуд ва барои худ як зарфи калон сохт ва дар он зиндагӣ кард; ва се гов бо ӯ дар он зарф зиндагӣ карданд ва онҳо бо он пӯшонида шуданд.
2. Ва боз чашмонамро ба сӯи осмон боло кардам ва боми баландеро дидам, ки дар он ҳафт ҷӯйбори обӣ буданд ва ин ҷӯйборҳо бо оби зиёд ба як ҳавлӣ мерехтанд.
3. Ва ман боз дидам, ва инак, дар рӯи он ҳавлии бузург фавворахо кушода шуданд ва он об ба варам кардан ва боло рафтан гирифт ва ман он ҳавлиро дидам, то он даме ки тамоми сатҳи он бо об пӯшонида шуд.
4. Ва об, торикӣ ва туман бар он афзуд; ва ҳангоме ки ман ба баландии он об нигоҳ кардам, он об аз баландии он ҳавлӣ боло рафта, аз болои он ҳавлӣ ҷорӣ шуда буд ва бар замин истод.
5. Ва ҳамаи чорвои он оғил ҷамъ шуданд, то он даме ки ман дидам, ки чӣ тавр онҳо ғарқ шуданд ва дар он об фурӯ бурда шуданд ва мурданд.
6. Аммо он киштӣ дар об шино мекард, дар ҳоле ки ҳамаи говҳо, филҳо, шутурҳо ва харҳо бо ҳамаи ҳайвонот ба қаър ғарқ шуданд, то ки ман дигар онҳоро дида натавонистам ва онҳо натавонистанд гурезанд, балки нобуд шуданд ва ба умқ ғарқ шуданд.
7. Ва боз дар рӯъё дидам, ки то он даме ки он селҳо аз он боми баланд дур карда шуданд ва вартаҳои замин ҳамвор карда шуданд ва дигар вартаҳо кушода шуданд.
8. Сипас об ба инҳо фуруд омад, то он даме ки замин намоён шуд; аммо он зарф бар замин нишаст ва торикӣ дур шуд ва рӯшноӣ пайдо шуд.
9. Аммо он гови сафед, ки одам шуда буд, аз он зарф берун омад ва се гов бо ӯ буданд, ва яке аз он се нафар мисли он гов сафед буд, ва яке аз онҳо сурх мисли хун ва яке сиёҳ буд; ва он гови сафед аз онҳо дур шуд.

10-27. Аз марги Нӯҳ то хуруҷ.

10. Ва онҳо ба пайдоиши ҳайвоноти саҳроӣ ва паррандагон шурӯъ карданд, то ки ҷинсҳои гуногун пайдо шаванд: шерҳо, палангҳо, гургҳо, сагҳо, кафторҳо, хукҳои ваҳшӣ, рӯбоҳҳо, санҷобҳо, хукҳо, лочинҳо, каргасон, китҳо, уқобҳо ва зоғҳо; ва дар байни онҳо як гови сафед таваллуд шуд.
11. Ва онҳо якдигарро газидан гирифтанд; аммо он гови сафеде, ки дар байни онҳо таваллуд шуда буд, хари ваҳшӣ ва гови сафедро бо он ба дунё овард ва харҳои ваҳшӣ зиёд шуданд.
12. Аммо он гов, ки аз ӯ таваллуд шуда буд, хуки сиёҳи ваҳшӣ ва гӯсфанди сафедро ба дунё овард; ва аввалӣ хукҳои зиёдеро ба дунё овард, аммо он гӯсфанд дувоздаҳ гӯсфанд ба дунё овард.
13. Ва ҳангоме ки он дувоздаҳ гӯсфанд калон шуданд, яке аз онҳоро ба харҳо доданд ва он харҳо боз он гӯсфандро ба гургон доданд ва он гӯсфанд дар байни гургон калон шуд.
14. Ва Худованд ёздаҳ гӯсфандро овард, то бо он зиндагӣ кунанд ва бо он дар байни гургон чаронанд; ва онҳо зиёд шуданд ва ба рамаҳои гӯсфандони зиёде табдил ёфтанд.
15. Ва гургон аз онҳо метарсиданд ва онҳоро ситам мекарданд, то он даме ки кӯдаконашонро нобуд карданд ва кӯдаконашонро ба дарёи пур аз оби фаровон партофтанд. Аммо он гӯсфандон барои кӯдакони худ бо овози баланд фарёд задан ва аз Парвардигори худ шикоят кардан гирифтанд.
16. Ва гӯсфанде, ки аз гургон наҷот ёфта буд, гурехта, ба харҳои ваҳшӣ гурехт; ва ман гӯсфандонро дидам, ки чӣ тавр онҳо нола мекарданд ва фарёд мезаданд ва бо тамоми қувват аз Парвардигори худ илтиҷо мекарданд, то он даме ки он Парвардигори гӯсфандон бо овози гӯсфандон аз макони баланд фуруд омад ва назди онҳо омад ва онҳоро чаронид.
17. Ва Ӯ гӯсфандонеро, ки аз гургон гурехта буданд, даъват кард ва бо онҳо дар бораи гургон гуфт, ки ба онҳо ҳушдор диҳад, ки ба гӯсфандон даст нарасонанд.
18. Ва гӯсфандон мувофиқи каломи Худованд назди гургон рафтанд ва гӯсфанди дигаре бо он вохӯрда, бо он рафт ва он ду рафта, якҷоя ба ҷамъомади он гургон даромаданд ва бо онҳо сӯҳбат карданд ва ба онҳо насиҳат доданд, ки минбаъд ба гӯсфандон даст нарасонанд.
19. Ва дар он ҷо ман гургонро дидам, ки чӣ тавр онҳо гӯсфандонро бо тамоми қувваташон сахт зулм мекарданд ва гӯсфандон бо овози баланд фарёд мезаданд.
20. Ва Худованд назди гӯсфандон омад ва онҳо ба задани он гургон шурӯъ карданд; ва гургон ба нола кардан шурӯъ карданд; аммо гӯсфандон хомӯш шуданд ва фавран аз фарёд бозистоданд.
21. Ва ман гӯсфандонро дидам, то он даме ки онҳо аз миёни гургон дур шуданд; аммо чашмони гургон кӯр шуданд ва он гургон бо тамоми қувваташон ба таъқиби гӯсфандон рафтанд.

22. Ва Худованди гӯсфандон бо онҳо, ҳамчун пешвои онҳо, рафт, ва ҳамаи гӯсфандонаш аз паси Ӯ рафтанд; ва чеҳраи Ӯ дурахшон ва пурҷалол ва диданӣ даҳшатнок буд.
23. Аммо гургон он гӯсфандонро таъқиб кардан гирифтанд, то он даме ки ба баҳри об расиданд.
24. Ва он баҳр ду тақсим шуд ва об дар ин тараф ва он тараф дар пеши рӯяшон истода буд ва Парвардигорашон онҳоро роҳнамоӣ кард ва худро дар миёни онҳо ва гургон гузошт.
25. Ва азбаски он гургон ҳанӯз гӯсфандонро надида буданд, онҳо ба миёни он баҳр даромаданд ва гургон аз паси гӯсфандон рафтанд ва он гургон аз паси онҳо ба он баҳр давиданд.
26. Ва ҳангоме ки онҳо Парвардигори гӯсфандонро диданд, барои гурехтан аз пеши Ӯ рӯй гардонданд, аммо он баҳр худро ҷамъ кард ва чунон шуд, ки офарида шуда буд ва об баланд шуд ва то он даме ки он гургонро пӯшонд.
27. Ва ман дидам, ки ҳамаи гургҳое, ки он гӯсфандонро таъқиб мекарданд, нобуд шуданд ва ғарқ шуданд.

28-40. Исроил дар биёбон, додани шариат, вуруд ба Фаластин.

28. Аммо гӯсфандон аз он об гурехта, ба биёбон рафтанд, ки дар он ҷо об ва алаф набуд; ва онҳо чашмони худро кушоданд ва диданд; ва ман Парвардигори гӯсфандонро дидам, ки онҳоро чаронида, ба онҳо об ва алаф медод, ва он гӯсфандон рафта, онҳоро роҳнамоӣ мекард.
29. Ва он гӯсфанд ба қуллаи он санги баланд баромад ва Худованди гӯсфандон онро ба онҳо фиристод.
30. Ва баъд аз он ман Парвардигори гӯсфандонро дидам, ки дар пеши онҳо истода буд ва намуди зоҳирии Ӯ бузург ва даҳшатнок ва бошукӯҳ буд, ва ҳамаи он гӯсфандон Ӯро дида, дар пеши Ӯ тарсиданд.
31. Ва ҳама аз Ӯ метарсиданд ва ба гӯсфанде, ки дар миёни онҳо буд, фарёд мезаданд: «Мо наметавонем дар пеши Худованди худ истода ва Ӯро бубинем».
32. Ва он гӯсфанде, ки онҳоро роҳнамоӣ мекард, боз ба қуллаи он санг баромад, аммо гӯсфандон кӯр шуданд ва аз роҳе, ки ӯ ба онҳо нишон дода буд, гумроҳ шуданд, аммо он гӯсфандон аз ин огоҳ набуданд.
33. Ва Худованди гӯсфандон бар онҳо сахт хашмгин шуд, ва он гӯсфандон онро кашф карда, аз қуллаи санг поён фаромада, назди гӯсфандон омад ва қисми зиёди онҳоро кӯр ва афтода ёфт.
34. Ва чун онро диданд, аз ҳузури он тарсиданд ва мехостанд ба оғилҳои худ баргарданд.
35. Ва он гӯсфандон гӯсфандони дигарро бо худ гирифта, назди он гӯсфандоне, ки афтода буданд, омада, ба куштани онҳо шурӯъ карданд; ва гӯсфандон аз ҳузури он тарсиданд, ва он гӯсфандон он гӯсфандонеро, ки афтода буданд, баргардонданд ва онҳо ба оғилҳои худ баргаштанд.
36. Ва ман дар ин рӯъё дидам, то он даме ки он гӯсфанд одам шуд ва барои Парвардигори гӯсфандон хонае сохт ва ҳамаи гӯсфандонро дар он хона ҷой дод.
37. Ва ман дидам, ки ин гӯсфанде, ки бо он гӯсфанде, ки онҳоро роҳнамоӣ мекард, вохӯрда буд, хоб рафт. Ва ман дидам, ки ҳамаи гӯсфандони калон мурданд ва хурдсолон дар ҷои худ бархостанд ва ба чарогоҳ расиданд ва ба ҷӯйбори об наздик шуданд.
38. Сипас он гӯсфанд, ки сардори онҳо, ки ба одам табдил ёфта буд, аз онҳо дур шуд ва хоб рафт ва ҳамаи гӯсфандон онро ҷустуҷӯ карданд ва бо фарёди баланд бар он гиря карданд.
39. Ва ман дидам, ки то он даме ки онҳо барои он гӯсфанд гиря карданро бас карданд ва аз он ҷӯйбори об гузаштанд, ва он ду гӯсфанд ба ҷои онҳое, ки онҳоро роҳнамоӣ карда буданд ва хоб рафта буданд, ҳамчун пешво бархостанд.
40. Ва ман дидам, ки гӯсфандон ба макони хубе ва замини дилкаш ва пуршукӯҳ расиданд, ва ман дидам, ки он гӯсфандон сер шуданд; ва он хона дар миёни онҳо дар замини дилкаш истода буд.

41-50. Аз замони Доварон то сохтмони Маъбад.

41. Ва баъзан чашмони онҳо кушода ва баъзан кӯр мешуданд, то он даме ки гӯсфанди дигаре бархост ва онҳоро роҳнамоӣ кард ва ҳамаро баргардонд ва чашмони онҳо кушода шуданд.
42. Сагҳо, рӯбоҳҳо ва хукҳои ваҳшӣ он гӯсфандонро фурӯ бурданд, то он даме ки Парвардигори гӯсфандон гӯсфанди дигареро аз миёни онҳо баровард, ки онҳоро роҳбарӣ мекард.
43. Ва он қӯчқор ба ҳарду тараф задани он сагҳо, рӯбоҳҳо ва хукҳои ваҳшӣ шурӯъ кард, то он даме ки ҳамаи онҳоро нобуд кард.
44. Ва он гӯсфанде, ки чашмонаш кушода буданд, он қӯчқорро дид, ки дар миёни гӯсфандон буд, то он даме ки ҷалоли худро тарк кард ва ба он гӯсфандон зарба зад ва онҳоро поймол кард ва рафтори ношоиста кард.
45. Ва Парвардигори гӯсфандон барраро ба барраи дигаре фиристод ва онро ба як гӯсфанд ва пешвои гӯсфандон ба ҷои он гӯсфанде, ки ҷалоли худро тарк карда буд, гардонд.
46. Ва он ба он рафт ва танҳо бо он сухан гуфт ва онро ба як гӯсфанд табдил дод ва онро сардор ва пешвои гӯсфандон гардонд; аммо дар ҳамаи ин сагҳо гӯсфандонро ситам мекарданд.
47. Ва қӯчқори аввал он қӯчқори дуюмро таъқиб кард ва он қӯчқори дуюм бархоста, аз пеши он гурехт; ва ман дидам, ки он сагҳо қӯчқори аввалро канда партофтанд.
48. Ва он қӯчқори дуюм бархост ва гӯсфанди хурдсолро роҳнамоӣ кард.
49. Ва он гӯсфандон афзоиш ёфтанд ва афзун шуданд; аммо ҳамаи сагҳо, рӯбоҳҳо ва хукҳои ваҳшӣ аз он метарсиданд ва аз он гурехтанд, ва он гӯсфанд ҳайвонҳои ваҳширо зада кушт ва он ҳайвонҳои ваҳшӣ дигар дар байни гӯсфандон қудрат надоштанд ва дигар чизеро аз онҳо нагирифтанд. Ва он гӯсфанд гӯсфандони зиёдеро ба дунё овард ва хоб рафт; ва як гӯсфанди хурд ба ҷои он гӯсфанд шуд ва сардор ва пешвои он гӯсфандон шуд.
50. Ва он хона бузург ва васеъ шуд ва барои он гӯсфандон сохта шуд: ва барои Худованди гӯсфандон бурҷи баланд ва бузурге дар хона сохта шуд ва он хона паст буд, аммо бурҷ баланд ва баланд буд ва

Худованди гӯсфандон бар он бурҷ истода буданд ва онҳо дар назди Ӯ як мизи пур аз хӯрок пешкаш карданд.

51-67. Ду салтанати Исроил ва Яҳудо, то харобшавии Ерусалим.

51. Ва боз он гӯсфандонро дидам, ки боз хато карданд ва роҳҳои гуногунро тай карданд ва хонаҳои худро тарк карданд, ва Парвардигори гӯсфандон баъзеро аз миёни гӯсфандон даъват кард ва онҳоро ба назди гӯсфандон фиристод, аммо гӯсфандон ба куштани онҳо шурӯъ карданд.
52. Ва яке аз онҳо наҷот ёфт ва кушта нашуд, ва он давида рафт ва бар сари гӯсфандон бо овози баланд дод зад; ва онҳо мехостанд онро бикушанд, аммо Парвардигори гӯсфандон онро аз гӯсфандон наҷот дод ва онро назди ман овард ва дар он ҷо маскан дод.
53. Ва гӯсфандони зиёдеро Ӯ назди он гӯсфандон фиристод, то ба онҳо шаҳодат диҳанд ва барояшон мотам гиранд.
54. Ва баъд аз ин ман дидам, ки вақте ки онҳо хонаи Худованд ва бурҷи Ӯро тарк карданд, комилан афтоданд ва чашмонашон кӯр шуданд; ва ман Худованди гӯсфандонро дидам, ки чӣ тавр Ӯ дар байни онҳо дар рамаашон куштори зиёде анҷом дод, то он даме ки он гӯсфандон он кушторро талаб карданд ва ба ҷои Ӯ хиёнат карданд.
55. Ва онҳоро ба дасти шерҳо ва палангҳо, гургон ва кафторҳо ва ба дасти рӯбоҳҳо ва ба дасти ҳамаи ҳайвоноти ваҳшӣ супурд ва он ҳайвоноти ваҳшӣ ба пора-пора кардани гӯсфандон шурӯъ карданд.
56. Ва ман дидам, ки Ӯ хона ва бурҷи онҳоро тарк карда, ҳамаи онҳоро ба дасти шерҳо супурд, то онҳоро дарида ва фурӯ баранд, ба дасти ҳамаи ҳайвоноти ваҳшӣ.
57. Ва ман бо тамоми қудратам бо овози баланд фарёд заданро сар кардам ва ба Парвардигори гӯсфандон мурожиат кардам ва ба Ӯ дар бораи гӯсфандоне, ки ҳамаи ҳайвоноти ваҳшӣ онҳоро хӯрдаанд, баён кардам.
58. Аммо Ӯ бечунбон монд, ҳарчанд инро дид ва аз он ки онҳо фурӯ бурда шуданд ва ғорат шуданд, шод шуд ва онҳоро барои хӯрдан дар дасти ҳамаи ҳайвонот вогузошт.
59. Ва Ӯ ҳафтод чӯпонро даъват кард ва он гӯсфандонро назди онҳо гузошт, то онҳоро чаронанд ва ба чӯпонон ва ҳамроҳонашон гуфт: «Бигзор ҳар яке аз шумо минбаъд гӯсфандонро чаронад ва ҳар чизеро, ки ман ба шумо амр медиҳам, ки шумо мекунед.
60. Ва онҳоро бо шумори дуруст ба шумо хоҳам супурд ва ба шумо хоҳам гуфт, ки кадоме аз онҳо бояд нобуд карда шаванд — ва шумо онҳоро нобуд кунед». Ва Ӯ он гӯсфандонро ба онҳо супурд.
61. Ва Ӯ дигареро даъват карда, ба ӯ гуфт: «Ҳар он чиро, ки чӯпонон бо он гӯсфандон мекунанд, бубин ва мушоҳида кун, зеро онҳо аз он чи ман ба онҳо амр додаам, бештар аз онҳоро нобуд хоҳанд кард».
62. Ва ҳар як зиёдатӣ ва харобие, ки аз ҷониби чӯпонон ба амал меояд, қайд кунед, ки чӣ қадарро мувофиқи фармони ман ва чӣ қадарро мувофиқи хоҳиши худ нобуд мекунанд: бар зидди ҳар як чӯпон тамоми харобиеро, ки ӯ ба вуҷуд меорад, қайд кунед.
63. Ва пеши ман бо шумора бихон, ки чӣ қадарро нобуд мекунанд ва чӣ қадарро барои нобудӣ таслим мекунанд, то ки ман инро ҳамчун шаҳодат бар зидди онҳо дошта бошам ва ҳар як амали чӯпононро бидонам, то ман дарк кунам ва бубинам, ки онҳо чӣ кор мекунанд, оё онҳо ба фармони ман, ки ба онҳо амр додаам, итоат мекунанд ё не.
64. Аммо онҳо инро нахоҳанд донист ва ту онро ба онҳо эълон нахоҳӣ кард ва онҳоро огоҳ нахоҳӣ кард, балки танҳо дар бораи ҳар як шахс тамоми харобиҳоеро, ки чӯпонон дар вақти худ ба вуҷуд меоранд, сабт кун ва ҳамаашро дар пеши ман бигӯ».
65. Ва ман дидам, ки он чӯпонон дар мавсими худ чаронианд ва онҳо ба куштан ва нобуд кардани бештар аз он чизе, ки ба онҳо гуфта шуда буд, шурӯъ карданд ва он гӯсфандонро ба дасти шерҳо супурданд.
66. Ва шерҳо ва палангҳо қисми зиёди он гӯсфандонро мехӯрданд ва хӯрданд, ва хукҳои ваҳшӣ бо онҳо хӯрок мехӯрданд; ва онҳо он бурҷро сӯзонданд ва он хонаро вайрон карданд.
67. Ва ман аз он бурҷ хеле ғамгин шудам, зеро он хонаи гӯсфандон вайрон карда шуд ва баъдтар ман натавонистам бубинам, ки оё он гӯсфандон ба он хона даромадаанд ё не.

68-71. Давраи аввали ҳокимони фариштагон - аз харобшавии Ерусалим то бозгашт аз асирӣ.

68. Ва чӯпонон ва шарикони онҳо он гӯсфандонро ба ҳамаи ҳайвоноти ваҳшӣ супурданд, то онҳоро бихӯранд ва ҳар яке дар замони худ шумораи муайяне гирифт: дар китобе навишта шуда буд, ки ҳар яки онҳо чанд нафарро нобуд кардааст.
69. Ва ҳар яке аз онҳо бештар аз он чизе, ки муқаррар шуда буд, кушта ва нобуд карданд; ва ман барои он гӯсфандон гиря ва нола кардам.
70. Ва дар рӯъё ман он касеро дидам, ки навишт, ки чӣ тавр ӯ ҳар касеро, ки аз ҷониби он чӯпонон нобуд карда шуда буд, рӯз ба рӯз менавишт ва тамоми китобро ба Худованди гӯсфандон нишон медод — ҳатто ҳар он чизеро, ки онҳо карда буданд ва ҳар он чизеро, ки ҳар яки онҳо аз байн бурда буданд ва ҳар он чизеро, ки ба нобудӣ дода буданд.
71. Ва китоб дар назди Худованди гӯсфандон хонда шуд ва Ӯ китобро аз дасти ӯ гирифт ва онро хонд ва мӯҳр кард ва онро гузошт.

72-77. Давраи дуюм - аз замони Куруш то замони Искандари Мақдунӣ.

72. Ва фавран ман дидам, ки чӯпонон чӣ гуна дувоздаҳ соат чаронианд ва инак, се нафар аз он гӯсфандон баргаштанд ва омаданд ва даромаданд ва ба ободкардани ҳамаи он хонае, ки афтода буд, шурӯъ карданд; аммо хукҳои ваҳшӣ кӯшиш карданд, ки онҳоро боздоранд, аммо онҳо натавонистанд.
73. Ва онҳо боз мисли пештара ба сохтмон шурӯъ карданд ва он бурҷро бардоштанд ва онро бурҷи баланд номиданд; ва онҳо боз ба гузоштани миз дар пеши бурҷ шурӯъ карданд, аммо тамоми нон дар он ифлос ва пок набуд.

74. Ва бо назардошти ҳамаи ин, чашмони он гӯсфандон кӯр шуданд, то ки онҳо набинанд ва чашмони чӯпонони онҳо низ ҳамин тавр; ва онҳо онҳоро ба шумораи зиёди чӯпонони худ барои нобудӣ супурданд ва онҳо гӯсфандонро бо пойҳояшон поймол карда, фурӯ бурданд.
75. Ва Худованди гӯсфандон бечунбон монд, то он даме ки ҳамаи гӯсфандон дар саҳро пароканда шуданд ва бо онҳо омехта шуданд ва онҳо онҳоро аз дасти ҳайвонҳо наҷот надоданд.
76. Ва ин касе, ки китобро навишт, онро бардошт ва дар назди Худованди гӯсфандон нишон дод ва хонд ва аз Ӯ барои онҳо илтиҷо кард ва аз Ӯ барои онҳо илтиҷо кард, зеро Ӯ ҳамаи корҳои чӯпононро ба Ӯ нишон дод ва дар назди Ӯ бар зидди ҳамаи чӯпонон шаҳодат дод.
77. Ва китоби аслиро гирифта, дар паҳлӯи Худ гузошт ва рафт.

БОБИ 90

1-5. Давраи сеюм - аз Искандари Мақдунӣ то ҳукмронии Юнону Сурия.

1. Ва ман дидам, ки сӣ панҷ чӯпон ба ин тарз чаронидани гӯсфандонро ба ӯҳда гирифтанд ва онҳо алоҳида давраҳои худро мисли аввалин анҷом доданд; ва дигарон онҳоро ба дасти худ гирифтанд, то онҳоро барои давраашон чаронанд, ҳар як чӯпон дар давраи худ.
2. Ва баъд аз он ман дар рӯъёи худ ҳамаи паррандагони осмонро дидам, ки меоянд: уқобҳо, каргасон, калтакалосҳо ва зоғҳо; аммо уқобҳо ҳамаи паррандагонро роҳбарӣ мекарданд; ва онҳо ба хӯрдани он гӯсфандон, кашидан ва хӯрдани чашмони онҳо ва хӯрдани гӯшти онҳо шурӯъ карданд.
3. Ва гӯсфандон дод заданд, зеро паррандагон гӯшти онҳоро мехӯрданд, ва ман дар хобам ба он чӯпон, ки гӯсфандонро чаронида буд, нигоҳ карда, нола кардам.
4. Ва ман дидам, ки то он даме ки он гӯсфандонро сагҳо, уқобҳо ва калҳорҳо хӯрданд ва онҳо на гӯшт ва на пӯст ва на пайвандҳоро дар худ боқӣ гузоштанд, то он даме ки танҳо устухонҳояшон дар он ҷо монданд; ва устухонҳояшон низ ба замин афтоданд ва гӯсфандон кам шуданд.
5. Ва ман дидам, ки бисту се нафар чаронидани чорворо сар карда, дар давраҳои гуногун панҷоҳу ҳашт маротиба анҷом додаанд.

6-12. Давраи чорум - аз ҳукмронии юнониҳо ва суриягиҳо то шӯриши Маккабейҳо.

6. Аммо инак, он гӯсфандони сафед барраҳоро бардоштанд ва онҳо чашмони худро кушоданд ва диданд ва ба гӯсфандон фарёд заданд.
7. Бале, онҳо ба онҳо нидо карданд, аммо онҳо ба суханони онҳо гӯш надоданд, балки хеле кар ва чашмонашон хеле кӯр буданд.
8. Ва ман дар рӯъё дидам, ки чӣ тавр зоғҳо ба он барраҳо парвоз карданд ва яке аз он барраҳоро гирифтанд ва гӯсфандонро пора-пора карда, хӯрданд.
9. Ва ман дидам, ки то он даме ки шоххо бар он барраҳо сабзиданд ва зоғҳо шоххои худро партофтанд; ва ман дидам, ки то он даме ки шохи бузурги яке аз он гӯсфандон сабзид ва чашмони онҳо кушода шуд.
10. Ва он ба онҳо нигарист ва чашмонашон кушода шуд ва ба гӯсфандон фарёд зад ва гӯсфандон онро диданд ва ҳама ба он давиданд.
11. Ва бо вуҷуди ҳамаи ин, он уқобҳо, каргасон ва зоғон ва калтакалосҳо гӯсфандонро пора-пора мекарданд ва ба онҳо ҳамла карда, мехӯрданд: гӯсфандон ҳанӯз хомӯш монданд, аммо гӯсфандон нола мекарданд ва дод мезаданд.
12. Ва он зоғон бо он ҷангиданд ва мехостанд шохи онро паст кунанд, аммо онҳо бар он қудрат надоштанд.

13-19. Ҳамлаи охирини ғайрияҳудиён бар яҳудиён (ки дар он 13-15 ва 16-18 дублетҳо мебошанд).

13. Ва ман дидам, ки чӯпонон ва уқобҳо ва он каргасон ва калтакалосҳо омаданд ва ба зоғҳо фарёд заданд, ки шохи он қӯчқорро бишкананд ва онҳо бо он меҷангиданд ва он бо онҳо меҷангид ва фарёд зад, ки кӯмакаш биёяд.
14. Ва ман дидам, ки он мард, ки номҳои чӯпононро навишта, ба ҳузури Худованди гӯсфандон бурда буд, омад ва ба он кӯмак кард ва ҳама чизро нишон дод: ӯ барои кӯмак ба он гӯсфанд фуромада буд.
15. Ва ман дидам, ки то он даме ки Худованди гӯсфандон бо хашм назди онҳо омад, ва ҳамаи онҳое, ки Ӯро диданд, гурехтанд, ва ҳама аз пеши рӯяш ба сояи Ӯ афтоданд.
16. Ҳамаи уқобҳо, каргасон ва зоғон ва калтакалосҳо ҷамъ омаданд ва ҳамаи гӯсфандони саҳро бо онҳо омаданд, бале, ҳама якҷоя омаданд ва ба якдигар кӯмак карданд, ки шохи қӯчқорро бишкананд.
17. Ва ман он мардро дидам, ки китобро мувофиқи фармони Худованд навиштааст, то он даме ки он китобро дар бораи харобие, ки он дувоздаҳ чӯпони охирин карда буданд, кушод ва нишон дод, ки онҳо дар назди Худованди гӯсфандон аз пешгузаштагони худ хеле бештар хароб кардаанд.
18. Ва ман дидам, ки то он даме ки Худованди гӯсфандон назди онҳо омад ва асои хашми Худро ба дасташ гирифт ва ба замин зад, ва замин пора-пора шуд, ва ҳамаи ҳайвонот ва ҳамаи паррандагони осмон аз миёни он гӯсфандон афтоданд ва дар замин фурӯ бурда шуданд ва он онҳоро пӯшонд.
19. Ва ман дидам, ки то он даме ки шамшери бузурге ба гӯсфандон дода шуд, ва гӯсфандон ба ҳамаи ҳайвоноти саҳроӣ ҳамла карданд, то онҳоро бикушанд, ва ҳамаи ҳайвонот ва паррандагони осмон аз пеши онҳо гурехтанд.

20-27. Доварӣ бар фариштагони афтода, чӯпонон ва муртадҳо.

20. Ва ман дидам, ки то он даме ки дар замини дилкаш тахте барпо шуд ва Худованди гӯсфандон бар он нишаст, ва дигаре китобҳои мӯҳршударо гирифта, он китобҳоро дар пеши Худованди гӯсфандон кушод.

21. Ва Худованд он мардонро ҳафт сафеди аввал номид ва амр дод, ки онҳоро пеши Ӯ биёранд, аз ситораи аввале, ки роҳро нишон медод, сар карда, ҳамаи ситораҳоеро, ки узвҳои пинҳонии онҳо ба аспҳо монанд буданд, ва онҳо ҳамаи онҳоро пеши Ӯ оварданд.
22. Ва Ӯ ба он марде, ки дар пеши Ӯ менавишт, яке аз он ҳафт сафедпӯст буд ва ба ӯ гуфт: «Он ҳафтод чӯпонеро, ки ман гӯсфандонро ба онҳо супурдам ва онҳо бо ихтиёри худ онҳоро гирифта, бештар аз он чизе ки ман ба онҳо амр додам, куштанд, бигир».
23. Ва инак, ҳамаи онҳо баста буданд, дидам, ва ҳама дар пеши Ӯ истода буданд.
24. Ва аввал бар ситорагон доварӣ карда шуд ва онҳо доварӣ карда шуданд ва гунаҳкор дониста шуданд ва ба ҷои маҳкумият рафтанд ва онҳоро ба варта андохтанд, ки пур аз оташ ва аланга ва пур аз сутунҳои оташ буд.
25. Ва он ҳафтод чӯпон маҳкум ва гунаҳкор дониста шуданд ва ба он вартаи оташин партофта шуданд.
26. Ва ман дар он вақт дидам, ки чӣ гуна дар миёни замин вартае мисли оташ кушода шуд ва он гӯсфандони кӯрро оварданд ва ҳамаи онҳо доварӣ карда шуданд ва гунаҳкор дониста шуданд ва ба ин вартаи оташин партофта шуданд ва онҳо сӯхтанд; акнун ин варта дар тарафи рости он хона буд.
27. Ва ман он гӯсфандонро дидам, ки месӯзанд ва устухонҳояшон месӯзанд.

28-38. Ерусалими нав, табдили ғайрияҳудиён, эҳёи одилон, Масеҳ.

28. Ва ман бархостам, то бубинам, ки онҳо он хонаи кӯҳнаро печонда, ҳамаи сутунҳоро бардошта, ҳамаи чӯбҳо ва ороишоти хонаро дар як вақт бо он печонда, онро бардошта, дар ҷое дар ҷануби замин гузоштанд.
29. Ва ман дидам, ки то он даме ки Худованди гӯсфандон хонаи наверо аз хонаи аввал бузургтар ва баландтар овард ва онро дар ҷои хонаи аввале, ки пиво печонида шуда буд, гузошт: ҳамаи сутунҳои он нав буданд ва ороишоти он аз хонаи аввал, ки кӯҳнаеро, ки Ӯ гирифта буд, нав ва калонтар буданд ва ҳамаи гӯсфандон дар он буданд.
30. Ва ман ҳамаи гӯсфандонеро, ки боқӣ монда буданд, ва ҳамаи ҳайвоноти рӯи замин ва ҳамаи паррандагони осмонро дидам, ки ба он гӯсфандон афтода, ба онҳо саҷда мекарданд ва дар ҳар кор ба онҳо дуо мекарданд ва итоат мекарданд.
31. Ва баъд аз он се нафар, ки либоси сафед доштанд ва маро аз дасти ман гирифтанд, ки пештар маро боло бардошта буданд ва дасти он гӯсфандро низ гирифта, маро пеш аз он ки доварӣ шавад, боло бардошта, дар миёни он гӯсфандон гузоштанд.
32. Ва он гӯсфандон ҳама сафед буданд ва пашмашон фаровон ва тоза буд.
33. Ва ҳамаи он чи нобуд ва пароканда шуда буд, ва ҳамаи ҳайвоноти саҳро ва ҳамаи паррандагони осмон дар он хона ҷамъ омаданд ва Худованди гӯсфандон аз шодӣ шод шуд, зеро ҳама хуб буданд ва ба хонаи Худ баргашта буданд.
34. Ва ман дидам, ки то он даме ки онҳо шамшереро, ки ба гӯсфандон дода шуда буд, гузоштанд ва онро ба хона баргардонданд ва он дар пеши ҳузури Худованд мӯҳр карда шуд ва ҳамаи гӯсфандон ба он хона даъват карда шуданд, аммо он онҳоро нигоҳ надошт.
35. Ва чашмони ҳама кушода шуданд ва онҳо некиро диданд, ва дар байни онҳо касе набуд, ки набинад.
36. Ва ман дидам, ки он хона калон ва васеъ ва хеле пур буд.
37. Ва ман дидам, ки гови сафед бо шохҳои калон таваллуд шудааст ва ҳамаи ҳайвоноти саҳро ва ҳамаи паррандагони осмон аз ӯ метарсиданд ва ҳамеша ба ӯ илтиҷо мекарданд.
38. Ва ман дидам, ки то он даме ки ҳамаи наслҳои онҳо тағйир ёфтанд ва ҳамаашон говҳои сафед шуданд; ва аввалини онҳо барра шуд, ва он барра ҳайвони бузурге шуд ва дар сараш шохҳои сиёҳи калон дошт; ва Худованди гӯсфандон аз он ва аз ҳамаи говҳо шодӣ
кард. 39. Ва ман дар миёни онҳо хоб рафтам; ва бедор шудам ва ҳама чизро дидам.
40. Ин рӯъёест, ки ман ҳангоми хоб дидам ва бедор шудам ва Худованди адолатро ҳамду сано хондам ва Ӯро ҷалол додам.
41. Сипас ман бо гиряи зиёд гиристам ва ашкҳоям то он даме ки дигар тоқат накардам, боқӣ намонданд; вақте ки ман дидам, онҳо аз сабаби он чизе ки дида будам, ҷорӣ шуданд; зеро ҳама чиз фаро хоҳад расид ва иҷро хоҳад шуд ва ҳамаи корҳои одамон бо тартиби онҳо ба ман нишон дода шуданд.
42. Он шаб ман хоби аввалро ба ёд овардам ва аз он гиря кардам ва нороҳат шудам — зеро он рӯъёро дида будам».

БОБИ 91

1. «Ва акнун, эй писарам Метушало, ҳамаи бародаронатро назди ман бихон ва ҳамаи писарони модаратро назди ман ҷамъ кун; зеро ки калом маро даъват мекунад ва рӯҳ бар ман рехта мешавад, то ки ман ба ту ҳама чизеро, ки ба ту то абад рӯй хоҳад дод, нишон диҳам».
2. Ва он вақт Метушало рафт ва ҳамаи бародарон ва хешовандонашро ҷамъ кард.
3. Ва ба ҳамаи фарзандони росткор гуфт: «Эй фарзандони Ҳанӯх, ба ҳамаи суханони падари худ гӯш диҳед ва ба овози даҳони ман ростқавлона гӯш диҳед; зеро ман шуморо насиҳат медиҳам ва ба шумо мегӯям, эй маҳбубон: росткориро дӯст доред ва бо он роҳ равед».
4. Ва бо дили дугона ба росткорӣ наздик нашавед ва бо онҳое, ки дили дугона доранд, муошират накунед, балки дар роҳи росткорӣ равед, эй писарони ман. Ва он шуморо ба роҳҳои нек ҳидоят хоҳад кард ва росткорӣ ҳамроҳи шумо хоҳад буд.
5. Зеро ман медонам, ки зӯроварӣ бояд дар замин афзоиш ёбад, ва ҷазои бузурге бар замин ба амал ояд, ва ҳама гуна беадолатӣ хотима ёбад: бале, он аз решаҳояш бурида хоҳад шуд, ва тамоми сохтори он хароб хоҳад шуд.
6. Ва беадолатӣ боз бар замин тамом хоҳад шуд, ва ҳама аъмоли беадолатӣ ва зӯроварӣ, ва таҷовуз ду баробар ғолиб хоҳад омад.

7. Ва вақте ки гуноҳ ва беадолатӣ ва куфр, ва зӯроварӣ дар ҳар гуна амалҳо афзоиш ёбад, ва осият ва таҷовуз ва нопокӣ афзоиш ёбад, аз осмон бар ҳамаи инҳо азобе бузурге хоҳад омад, ва Худованди Муқаддас бо хашм ва ҷазо барои иҷрои доварӣ бар замин берун хоҳад омад.
8. Дар он рӯзҳо зӯроварӣ аз решаҳояш бурида хоҳад шуд, ва решаҳои беадолатӣ бо фиреб, ва онҳо аз зери осмон нобуд хоҳанд шуд.
9. Ва ҳамаи бутҳои беимонон партофта хоҳанд шуд, ва маъбадҳо бо оташ сӯхта хоҳанд шуд, ва онҳо аз тамоми замин дур карда хоҳанд шуд, ва онҳо ба доварии оташ партофта хоҳанд шуд, ва то абад бо хашм ва доварии сахт нобуд хоҳанд шуд.
10. Ва одилон аз хоби худ бархезанд, ва ҳикмат бархезад ва ба онҳо дода шавад.
11. Ва баъд аз он решаҳои беадолатӣ бурида хоҳанд шуд ва гунаҳкорон бо шамшер нобуд хоҳанд шуд... аз куфргӯён дар ҳар ҷо бурида хоҳанд шуд ва онҳое, ки зӯроварӣ мекунанд ва куфр мекунанд, бо шамшер нобуд хоҳанд шуд.
12. Ва баъд аз он ҳафтаи дигар, яъне ҳафтаи ҳаштум, хоҳад буд, ки адолат аст, ва ба он шамшер дода мешавад, то ки бар ситамгарон доварии одилона содир карда шавад, ва гунаҳкорон ба дасти одилон таслим карда шаванд.
13. Ва дар охири он онҳо бо адолати худ хонаҳо хоҳанд сохт, ва барои Подшоҳи Бузург хонае бо ҷалоли абадӣ сохта хоҳад шуд,
14. Ва тамоми башарият ба роҳи ростӣ нигоҳ хоҳанд кард. Ва баъд аз ин, дар ҳафтаи нӯҳум, доварии одилона ба тамоми ҷаҳон ошкор хоҳад шуд, ва ҳамаи корҳои бехудоён аз тамоми замин нобуд хоҳанд шуд, ва ҷаҳон барои нобудӣ навишта хоҳад шуд.
15. Ва баъд аз ин, дар ҳафтаи даҳум дар қисми ҳафтум, доварии бузурги абадӣ хоҳад буд, ки дар он Ӯ дар миёни фариштагон интиқом хоҳад гирифт.
16. Ва осмони аввал хоҳад рафт ва аз байн рафт, ва осмони нав пайдо хоҳад шуд, ва ҳамаи қудратҳои осмон ҳафткарата нур хоҳанд дод.
17. Ва баъд аз он ҳафтаҳои зиёде бешумор хоҳанд буд, то абад, ва ҳама чиз дар некӣ ва адолат хоҳад буд, ва гуноҳ дигар то абад зикр нахоҳад шуд.
18. Ва акнун, эй писаронам, ба шумо мегӯям ва роҳҳои адолат ва роҳҳои зӯровариро ба шумо нишон медиҳам. Бале, ман онҳоро боз ба шумо нишон медиҳам, то шумо бидонед, ки чӣ рӯй хоҳад дод.
19. Ва акнун, эй писаронам, ба ман гӯш диҳед ва дар роҳҳои адолат равед, ва дар роҳҳои зӯроварӣ наравед; зеро ҳамаи онҳое, ки дар роҳҳои беадолатӣ меравaнд, то абад нобуд хоҳанд шуд».

БОБИ 92

1. Китобе, ки аз ҷониби Ҳанӯх навишта шудааст - Ҳанӯх дар ҳақиқат ин таълимоти пурраи ҳикматро навиштааст, ки онро ҳамаи одамон ситоиш мекунанд ва довари тамоми замин барои ҳамаи фарзандони ман, ки дар рӯи замин зиндагӣ хоҳанд кард, ва барои наслҳои оянда, ки ростқавлӣ ва сулҳро риоя хоҳанд кард.
2. Бигзор рӯҳи шумо аз сабаби замонҳо ноором нашавад; Зеро Худои Муқаддас ва Бузург барои ҳама чиз рӯзҳо муқаррар кардааст.
3. Ва одил аз хоб бархезад, бархезад ва дар роҳҳои адолат қадам занад, ва тамоми роҳ ва гуфтори ӯ дар некӣ ва файзи абадӣ хоҳад буд.
4. Ӯ ба одилон лутфу марҳамат хоҳад кард ва ба ӯ ростқавлии абадӣ ато хоҳад кард, ва ба ӯ қудрат хоҳад дод, то ки ба ӯ некӣ ва адолат ато шавад ва дар нури абадӣ роҳ равад.
5. Ва гуноҳ дар торикӣ то абад нобуд хоҳад шуд, ва аз он рӯз то абад дигар дида нахоҳад шуд.

БОБИ 93

1. Ва баъд аз он Ҳанӯх ҳам дод ва аз китобҳо нақл карданро сар кард. Ва Ҳанӯх гуфт: «Дар бораи фарзандони адолат ва дар бораи баргузидагони ҷаҳон, ва дар бораи растании ростқорӣ, ман ин чизҳоро хоҳам гуфт, бале, ман, Ҳанӯх, онҳоро ба шумо, эй писаронам, эълон хоҳам кард.
2. Мувофиқи он чизе ки дар рӯъёи осмонӣ ба ман зоҳир шуд, ва ман онро тавассути каломи фариштагони муқаддас донистам ва аз лавҳаҳои осмонӣ омӯхтам».
3. Ва Ҳанӯх аз китобҳо нақл карданро сар кард ва гуфт: «Ман дар ҳафтаи аввал таваллуд шудам, дар ҳоле ки доварӣ ва адолат ҳанӯз боқӣ монда буд».
4. Ва баъд аз ман дар ҳафтаи дуюм бадии бузурге пайдо хоҳад шуд, ва фиреб пайдо хоҳад шуд; ва дар он анҷоми аввал хоҳад буд. Ва дар он инсон наҷот хоҳад ёфт; ва пас аз он ки он хотима ёбад, беадолатӣ афзоиш хоҳад ёфт, ва барои гунаҳкорон қонун муқаррар карда хоҳад шуд.
5. Ва баъд аз ин, дар ҳафтаи сеюм, дар охири он, мард ҳамчун ниҳоли адолат интихоб карда мешавад, ва насли ӯ то абад ниҳоли адолат хоҳанд буд.
6. Ва баъд аз он, дар ҳафтаи чорум, дар охири он, рӯъёҳои муқаддасон ва одилон дида мешаванд, ва барои ҳамаи наслҳо қонун ва барои онҳо чаҳорчӯба сохта мешавад.
7. Ва баъд аз он, дар ҳафтаи панҷум, дар охири он, хонаи ҷалол ва салтанат то абад сохта хоҳад шуд.
8. Ва баъд аз ин, дар ҳафтаи шашум ҳамаи онҳое, ки дар он зиндагӣ мекунанд, кӯр хоҳанд шуд, ва дилҳои ҳамаи онҳо беимонона аз ҳикмат даст хоҳанд кашид. Ва дар он ҷо одам ба осмон хоҳад баромад; ва дар охири он хонаи салтанат бо оташ хоҳад сӯхт, ва тамоми насли решаи интихобшуда пароканда хоҳад шуд.
9. Ва баъд аз он, дар ҳафтаи ҳафтум насли муртад пайдо хоҳад шуд, ва корҳои он бисёр хоҳанд буд, ва ҳамаи корҳои он муртад хоҳанд буд.
10. Ва дар охири он интихоб карда мешаванд, ки аз растании абадии адолат интихоб карда мешаванд, то дар бораи тамоми офаридаҳои Ӯ ҳафт маротиба таълим гиранд.
11. Зеро кист аз ҳамаи фарзандони одам, ки метавонад овози Худои Муқаддасро бе ташвиш бишнавад? Ва кист, ки метавонад андешаҳои Ӯро бифаҳмад? Ва кист, ки метавонад ҳамаи корҳои осмонро бубинад?
12. Ва чӣ гуна бояд касе бошад, ки осмонро бубинад ва касе ҳаст, ки чизҳои осмонро дарк кунад ва рӯҳ ё рӯҳро

бубинад ва онҳоро баён кунад, ё боло равад ва ҳамаи аксои онҳоро бубинад ва дар бораи онҳо фикр кунад ё мисли онҳо амал кунад?
13. Ва кӣ аз ҳамаи одамон метавонад паҳноӣ ва дарозии заминро бидонад ва андозаи ҳамаи онҳо ба кӣ нишон дода шудааст?
14. Оё касе ҳаст, ки дарозии осмон ва баландии он то чӣ андоза бузург аст ва бар он чӣ асос ёфтааст ва шумораи ситорагон ва макони ҷойгиршавии ҳамаи нурҳо то чӣ андоза бузург аст, муайян кунад?

БОБИ 94

1. Ва акнун ба шумо мегӯям, эй писаронам, адолатро дӯст доред ва дар он роҳ равед; зеро роҳҳои адолат сазовори қабуланд, аммо роҳҳои ноҳақ ногаҳон нобуд ва нопадид хоҳанд шуд.
2. Ва барои баъзе аз наслҳо роҳҳои зӯроварӣ ва марг ошкор хоҳанд шуд, ва онҳо худро аз онҳо дур хоҳанд дошт ва аз онҳо пайравӣ нахоҳанд кард.
3. Ва акнун ба шумо, росткорон, мегӯям: дар роҳҳои бадӣ ва дар роҳҳои марг наравед ва ба онҳо наздик нашавед, то ки нобуд нашавед.
4. Аммо барои худ адолат ва ҳаёти баргузидаро биҷӯед ва интихоб кунед, ва дар роҳҳои сулҳ равед, ва шумо зиндагӣ ва шукуфоӣ хоҳед кард.
5. Ва суханони маро дар андешаҳои дилҳои худ маҳкам нигоҳ доред ва нагузоред, ки онҳо аз дилҳои шумо нопадид шаванд; зеро ман медонам, ки гунаҳкорон одамонро ба васваса меандозанд, то ки хирадро талаб кунанд, то ки барои он ҷое пайдо нашавад ва ҳеҷ васвасае аз байн наравад.
6. Вой бар ҳоли онҳое, ки беадолатӣ ва зулмро месозанд ва фиребро ҳамчун асос мегузоранд; зеро онҳо ногаҳон сарнагун хоҳанд шуд ва онҳо сулҳе нахоҳанд дошт.
7. Вой бар онҳое, ки хонаҳои худро бо гуноҳ месозанд; зеро онҳо аз ҳамаи таҳкурсиҳои худ хароб хоҳанд шуд ва аз шамшер хоҳанд афтод. Ва онҳое, ки тилло ва нуқраро дар доварӣ ба даст меоранд, ногаҳон нобуд хоҳанд шуд.
8. Вой бар шумо, эй сарватмандон, зеро ки ба сарвати худ таваккал кардаед, ва аз сарвати худ дур мешавед, зеро ки шумо дар айёми сарвати худ Худои Таолоро ба ёд наовардаед.
9. Шумо куфр ва беадолатӣ кардаед, ва барои рӯзи қатл ва рӯзи торикӣ ва рӯзи доварии бузург омода шудаед.
10. Ман ба шумо чунин мегӯям ва эълон мекунам: Он ки шуморо офаридааст, шуморо сарнагун хоҳад кард, ва барои сукути шумо раҳм нахоҳад буд, ва Офаридгори шумо аз нобудии шумо шод хоҳад шуд.
11. Ва одилонатон дар он рӯзҳо барои гунаҳкорон ва беимонон шарманда хоҳанд буд.

БОБИ 95

1. Кош чашмонам абри об мебуданд, то ки бар ту гиря кунам ва ашкҳоямро мисли абри об резам: то ки аз андӯҳи дилам ором гирам!
2. Кӣ ба шумо иҷозат дод, ки маломат ва бадӣ кунед? Ва инак, эй гунаҳкорон, доварӣ шуморо фаро хоҳад гирифт.
3. Эй одилон, аз гунаҳкорон натарсед; зеро Худованд онҳоро боз ба дасти шумо хоҳад супурд, то ки шумо онҳоро мувофиқи хоҳишҳои худ доварӣ кунед.
4. Вой бар шумо, ки лаънатҳоеро анҷом медиҳед, ки баргардонида намешаванд: Пас, шифо аз шумо ба сабаби гуноҳҳоятон дур хоҳад буд.
5. Вой бар ҳоли шумо, ки ба ёри худ бадӣ мекунед; зеро шумо мувофиқи аъмоли худ мукофот хоҳед гирифт.
6. Вой бар шумо, эй шоҳидони дурӯғгӯй, ва бар шумо, ки ноҳаққӣ мекашед, зеро шумо ногаҳон нобуд мешавед.
7. Вой бар шумо, эй гунаҳкорон, зеро ки шумо одилонро таъқиб мекунед; Зеро ки шумо аз сабаби беадолатӣ таслим ва таъқиб карда мешавед, ва юғи он бар шумо вазнин хоҳад буд.

БОБИ 96

1. Эй одилон, умед дошта бошед, зеро ногаҳон гунаҳкорон дар пеши шумо нобуд хоҳанд шуд, ва шумо бар онҳо мувофиқи хоҳишҳои худ ҳукмронӣ хоҳед кард.
2. Ва дар рӯзи мусибати гунаҳкорон, фарзандони шумо мисли уқобҳо савор хоҳанд шуд ва баланд хоҳанд шуд, ва лонаи шумо аз каргасон баландтар хоҳад буд, ва шумо ба шикофҳои замин ва шикофҳои санг то абад мисли конусҳо пеши золимон хоҳед рафт, ва сиренаҳо аз шумо оҳ хоҳанд кашид ва гиря хоҳанд кард.
3. Пас, эй касоне, ки ранҷ кашидаед, натарсед; Зеро шифо насиби шумо хоҳад буд, ва нури дурахшон шуморо равшан хоҳад кард, ва овози оромиро аз осмон хоҳед шунид.
4. Вой бар шумо, эй гунаҳкорон, зеро сарвати шумо шуморо ба одилон монанд мекунад, аммо дилҳои шумо шуморо ба гуноҳкор будан маҳкум мекунанд, ва ин далел шаҳодате бар зидди шумо барои ёдоварии аъмоли бади шумо хоҳад буд.
5. Вой бар шумо, ки беҳтарин гандумро мехӯред ва дар косаҳои калон шароб менӯшед ва бо қудрати худ фурӯтанонро зери по мекунед.
6. Вой бар шумо, ки аз ҳар чашма об менӯшед, зеро ногаҳон нобуд ва пажмурда мешавед, зеро ки шумо чашмаи ҳаётро тарк кардаед.
7. Вой бар ҳоли шумо, ки бадкорӣ ва фиреб ва куфр мекунед: ин ёдгорӣ барои шумо барои бадӣ хоҳад буд.
8. Вой бар ту, эй пурқудрат, ки бо қувват одилонро ситам мекунӣ; Зеро рӯзи ҳалокати ту фаро мерасад. Дар он рӯзҳо рӯзҳои нек барои одилон хоҳанд омад — дар рӯзи доварии ту.

БОБИ 97

1. Эй одилон, бовар кунед, ки гунаҳкорон шарманда хоҳанд шуд ва дар рӯзи беадолатӣ нобуд хоҳанд шуд.
2. Эй гунаҳкорон, бидонед, ки Худои Таоло аз нобудии шумо огоҳ аст, ва фариштагони осмон аз нобудии шумо шодӣ мекунанд.

3. Эй гунаҳкорон, чӣ кор хоҳед кард ва дар он рӯзи қиёмат, вақте ки овози дуои одилонро мешунавед, ба куҷо фирор хоҳед кард?
4. Бале, шумо мисли онҳое хоҳед буд, ки ин сухан бар зидди онҳо шаҳодат хоҳад буд: «Шумо шарикони гунаҳкорон будед».
5. Ва дар он рӯзҳо дуои одилон ба Худованд хоҳад расид, ва рӯзҳои доварии шумо барои шумо фаро хоҳад расид.
6. Ва ҳамаи суханони беадолатонаи шумо дар назди Худои Бузург хонда хоҳанд шуд, ва чеҳраҳои шумо аз шарм фаро гирифта хоҳанд шуд, ва Ӯ ҳар кореро, ки бар беадолатӣ асос ёфтааст, рад хоҳад кард.
7. Вой бар шумо, эй гунаҳкорон, ки дар миёнаи уқёнус ва хушкӣ зиндагӣ мекунед, ки ёдоварии шумо бар шумо бад аст.
8. Вой бар ҳоли шумо, ки нуқра ва тиллоро бо ноҳақ ба даст меоред ва мегӯед: «Мо бо сарват сарватманд шудаем ва дороии худро дорем; ва ҳар чизеро, ки орзу мекардем, ба даст овардаем».
9. Ва акнун биёед он чиро, ки қасд доштем, анҷом диҳем: Зеро мо нуқра ҷамъ кардем, ва дар хонаҳои мо деҳқонони зиёде ҳастанд. Ва анборҳои мо мисли об пур шудаанд,
10. Ва дурӯғҳои шумо мисли об ҷорист; зеро сарвати шумо боқӣ нахоҳад монд, балки зуд аз шумо боло хоҳад рафт; зеро ки шумо ҳама чизро бо ноҳақ ба даст овардаед, ва ба лаънати бузурге дода хоҳед шуд.

БОБИ 98

1. Ва акнун ман ба шумо, ба хирадмандон ва нодонон, қасам мехӯрам, зеро шумо дар рӯи замин таҷрибаҳои зиёде хоҳед дошт.
2. Зеро шумо мардон бештар аз зан зебу зинат хоҳед дошт, ва либосҳои рангоранг бештар аз бокира хоҳанд буд: дар шоҳона ва дар бузургӣ ва қудрат, ва дар нуқра ва тилло ва арғувонӣ, ва дар шукӯҳ ва дар хӯрок мисли об рехта хоҳанд шуд.
3. Аз ин рӯ, онҳо дар таълимот ва ҳикмат камӣ хоҳанд дошт ва бо ин онҳо бо дороии худ нобуд хоҳанд шуд; ва бо тамоми ҷалол ва шукӯҳи худ, ва бо шармандагӣ ва куштор ва бо фақри бузург, рӯҳҳои онҳо ба кӯраи оташ партофта мешаванд.
4. Ман ба шумо, эй гунаҳкорон, қасам хӯрдам, чунон ки кӯҳ банда нашудааст ва теппа ба хизматгори зан нашудааст, ҳамчунин гуноҳ бар замин фиристода нашудааст, балки онро худи инсон офаридааст ва онҳое, ки онро содир мекунанд, зери лаънати бузург хоҳанд афтод.
5. Ва ба зан бефарзандӣ дода нашудааст, балки аз сабаби аъмоли дастони худ бефарзанд мемирад.
6. Ман ба шумо, эй гунаҳкорон, қасам хӯрдам, ки ҳамаи корҳои бади шумо дар осмон ошкор мешаванд ва ҳеҷ яке аз корҳои зулми шумо пинҳон ва пинҳон нест.
7. Ва дар рӯҳи худ фикр накун ва дар дили худ нагӯ, ки намедонӣ ва намебинӣ, ки ҳар гуноҳ ҳар рӯз дар осмон дар ҳузури Худои Таоло сабт мешавад.
8. Аз ин ба баъд шумо медонед, ки ҳама зулме, ки шумо ба он зулм мекунед, ҳар рӯз то рӯзи қиёмат навишта мешавад.
9. Вой бар шумо, эй аблаҳон, зеро ки аз беақлии худ нобуд мешавед; ва шумо бар зидди хирадмандон хиёнат мекунед, ва хушбахтӣ насиби шумо нахоҳад буд.
10. Ва акнун, бидонед, ки шумо барои рӯзи ҳалокат омодаед; бинобар ин, эй гунаҳкорон, умеди зиндагӣ накунед, балки шумо меравед ва хоҳед мурд; зеро шумо фидия намедонед; зеро шумо барои рӯзи доварии бузург, барои рӯзи мусибат ва шармандагии бузург барои рӯҳҳои худ омодаед.
11. Вой бар шумо, эй дилҳои якрав, ки бадкорӣ мекунед ва хун мехӯред! Аз куҷо чизҳои хубе барои хӯрдан ва нӯшидан ва сер шудан доред? Аз ҳамаи чизҳои некие, ки Худованди Таоло дар рӯи замин фаровон кардааст, бинобар ин шумо осоиштагӣ нахоҳед дошт.
12. Вой бар шумо, ки корҳои ношоистаро дӯст медоред! Чаро барои худ хушбахтии некро интизоред? Бидонед, ки шумо ба дасти одилон таслим карда мешавед ва онҳо гарданатонро бурида, шуморо мекушанд ва ба шумо раҳм намекунанд.
13. Вой бар ҳоли шумо, ки аз ранҷу азоби одилон шодӣ мекунед, зеро барои шумо қабрканда намешавад.
14. Вой бар ҳоли шумо, ки суханони одилонро рад мекунед, зеро шумо умеди зиндагӣ нахоҳед дошт.
15. Вой бар шумо, ки суханони дурӯғ ва бехудоёнро менависанд; зеро онҳо дурӯғҳои худро менависанд, то одамон онҳоро бишнаванд ва бо ҳамсояи худ бехудоён рафтор кунанд.
16. Пас, онҳо оромӣ нахоҳанд дошт, балки бо марги ногаҳонӣ хоҳанд мурд.

БОБИ 99

1. Вой бар шумо, ки бединӣ мекунед ва бо дурӯғ фахр мекунед ва онҳоро таъриф мекунед: шумо нобуд хоҳед шуд ва ҳаёти хушбахтона барои шумо нахоҳад буд.
2. Вой бар ҳоли онҳое ки суханони росткориро таҳриф мекунанд ва шариати абадиро вайрон мекунанд ва худро ба он чизе табдил медиҳанд, ки набуданд: онҳо зери пой дар рӯи замин поймол карда мешаванд.
3. Дар он рӯзҳо, эй одилон, омода шавед, ки дуоҳои худро ҳамчун ёдгорӣ баланд кунед ва онҳоро ҳамчун шаҳодат дар назди фариштагон гузоред, то ки гуноҳи гунаҳкоронро ҳамчун ёдгорӣ дар назди Худои Таоло гузоранд.
4. Дар он рӯзҳо халқҳо ба шӯр хоҳанд омад, ва қабилаҳои халқҳо дар рӯзи ҳалокат бархоста хоҳанд шуд.
5. Ва дар он рӯзҳо бенавоён берун меравад ва фарзандони худро мебаранд, ва онҳоро тарк мекунанд, то ки фарзандонашон дар онҳо нобуд шаванд. Бале, онҳо фарзандони ширмаки худро тарк мекунанд ва ба назди онҳо барнамегарданд, ва ба наздикони худ раҳм намекунанд.
6. Ва боз ба шумо, эй гунаҳкорон, қасам мехӯрам, ки гуноҳ барои рӯзи хунрезии беохир омода шудааст.

7. Ва онҳое, ки сангҳо ва ҳайкалҳои тилло ва нуқра ва чӯб ва санг ва гилро парастиш мекунанд ва онҳое, ки арвоҳи нопок ва девҳо ва ҳар навъ бутҳоро бе дониш парастиш мекунанд, аз онҳо ҳеҷ гуна кӯмаке нахоҳанд гирифт.
8. Ва онҳо аз сабаби беақлии дилҳояшон бехудо хоҳанд шуд, ва чашмонашон аз тарси дилҳояшон ва аз рӯъёҳояшон дар хобҳояшон кӯр хоҳанд шуд.
9. Аз инҳо онҳо бехудо ва тарсончак хоҳанд шуд; зеро ки онҳо тамоми корҳои худро бо дурӯғ анҷом додаанд ва ба санг ибодат кардаанд; бинобар ин, дар як лаҳза нобуд хоҳанд шуд.
10. Аммо дар он айём хушбахтанд ҳамаи онҳое ки суханони ҳикматро қабул мекунанд ва онҳоро мефаҳманд, ва роҳҳои Худои Таолоро риоя мекунанд ва дар роҳи адолати Ӯ мераванд, ва бо бехудоён бехудо нашаванд, зеро онҳо наҷот хоҳанд ёфт.
11. Вой бар ҳоли шумо, ки ба ҳамсоягонатон бадӣ мефиристед; зеро шумо дар гӯр кушта хоҳед шуд.
12. Вой бар шумо, ки тарозуҳои маккорона ва нодуруст месозед, ва бар шумо, ки дар замин талхӣ мекунед, зеро онҳо бо ин нобуд хоҳанд шуд.
13. Вой бар шумо, ки хонаҳои худро бо заҳмати дигарон месозед ва ҳамаи масолеҳи сохтмонии онҳо хишт ва сангҳои гуноҳанд; ба шумо мегӯям, ки шумо осоиштагӣ нахоҳед дошт.
14. Вой бар онҳое, ки андоза ва мероси абадии падарони худро рад мекунанд ва ҷонҳояшон аз паси бутҳо мераванд, зеро онҳо оромӣ нахоҳанд ёфт.
15. Вой бар онҳое, ки бадкорӣ мекунанд ва ба зулм кумак мекунанд ва то рӯзи қиёмат ҳамсоягони худро мекушанд.
16. Зеро Ӯ ҷалоли шуморо фурӯ хоҳад ронд, ва ба дилҳои шумо андӯҳ хоҳад овард, ва хашми шадиди Худро барангехта, ҳамаи шуморо бо шамшер нобуд хоҳад кард; ва ҳамаи муқаддасон ва росткорон гуноҳҳои шуморо ба ёд хоҳанд овард.

БОБИ 100

1. Ва дар он рӯзҳо падарон бо писаронашон дар як ҷо кушта хоҳанд шуд, ва бародарон бо якдигар ба марг хоҳанд афтод, то даме ки ҷӯйборҳо бо хуни онҳо ҷорӣ шаванд.
2. Зеро касе дасташро аз куштани писарон ва писарони писаронаш бознамедорад, ва гунаҳкор дасти худро аз бародари мӯҳтарами худ бознамедорад: Аз субҳ то ғуруби офтоб якдигарро мекушанд.
3. Ва асп дар хуни гунаҳкорон то сина хоҳад рафт, ва ароба то баландии худ ғарқ хоҳад шуд.
4. Дар он рӯзҳо фариштагон ба ҷойҳои пинҳонӣ фуруд меоянд ва ҳамаи онҳоеро, ки гуноҳро ба замин овардаанд, дар як ҷо ҷамъ мекунанд ва Худои Таоло дар он рӯзи қиёмат бармехезад, то дар миёни гунаҳкорон доварии бузурге анҷом диҳад.
5. Ва Ӯ бар ҳамаи одилон ва муқаддасон аз миёни фариштагони муқаддас нигаҳбононро таъин хоҳад кард, то онҳоро мисли гавҳараки чашм нигоҳ доранд, то он даме ки Ӯ ба ҳама бадиҳо ва ҳама гуноҳ хотима диҳад, ва агар одилон хоби тӯлонӣ кунанд, онҳо ҳеҷ чиз барои тарс надоранд.
6. Ва он гоҳ фарзандони замин хирадмандонро дар амният хоҳанд дид, ва ҳамаи суханони ин китобро хоҳанд фаҳмид, ва хоҳанд донист, ки сарвати онҳо наметавонад онҳоро наҷот диҳад, дар ҳоле ки гуноҳҳояшон барбод дода мешавад.
7. Вой бар шумо, эй гунаҳкорон, дар рӯзи андӯҳи сахт, эй онҳое ки одилонро азоб медиҳанд ва онҳоро дар оташ месӯзонанд: шумо мувофиқи аъмоли худ мукофот хоҳед гирифт.
8. Вой бар шумо, эй дилҳои якрав, ки барои бадӣ кардан бедор мешавед: бинобар ин тарс бар шумо хоҳад омад, ва касе нахоҳад буд, ки ба шумо кӯмак кунад.
9. Вой бар шумо, эй гунаҳкорон, аз сабаби суханони даҳони худ ва аз сабаби аъмоли дастони худ, ки бединии шумо ба амал овардааст, дар алангаи сӯзоне, ки аз оташ бадтар аст, хоҳед сӯзонд.
10. Ва акнун бидонед, ки Ӯ аз фариштагон дар бораи аъмоли шумо дар осмон, аз офтоб, моҳ ва ситорагон дар бораи гуноҳҳои шумо пурсон хоҳад шуд, зеро шумо бар рӯи замин одилонро доварӣ мекунед.
11. Ва Ӯ ҳар абр ва туман ва шабнам ва боронро барои шаҳодат бар зидди шумо даъват хоҳад кард, зеро ки ҳамаи онҳо аз сабаби шумо боздошта мешаванд, то бар шумо фуруд оянд ва гуноҳҳои шуморо дар хотир нигоҳ доранд.
12. Ва акнун ба борон тӯҳфаҳо диҳед, то ки он аз боридан бар шумо бознамонад ва шабнам, вақте ки он аз шумо тилло ва нуқра гирифтааст, то ки он фуруд ояд.
13. Вақте ки сармо ва барф бо сардии худ, ва тӯфонҳои барфӣ бо ҳама балоҳояш бар шумо фуруд оянд, дар он рӯзҳо шумо наметавонед дар пеши онҳо истодагарӣ кунед.

БОБИ 101

1. Эй фарзандони осмон, ба осмон ва ба ҳар амали Худои Таоло нигоҳ кунед ва аз Ӯ битарсед ва дар ҳузури Ӯ бадӣ накунед.
2. Агар Ӯ тирезаҳои осмонро бандад ва борон ва шабнамро аз фуруд омадани шумо ба замин боздорад, пас шумо чӣ кор хоҳед кард?
3. Ва агар Ӯ хашми Худро ба хотири аъмоли шумо бар шумо фиристад, шумо наметавонед аз Ӯ илтимос кунед, зеро шумо суханони мағрурона ва тунд бар зидди адолати Ӯ гуфтаед, бинобар ин шумо сулҳ нахоҳед дошт.
4. Ва оё маллоҳони киштиро намебинед, ки чӣ гуна киштиҳояшон аз мавҷҳо ба ин сӯ ва он сӯ меларзанд ва аз бодҳо меларзанд ва дар изтироби сахт қарор доранд?
5. Ва аз ин рӯ, онҳо метарсанд, зеро тамоми дороии онҳо бо онҳо ба баҳр меравад ва дар дилашон бадбинӣ доранд, ки баҳр онҳоро фурӯ мебарад ва онҳо дар он ҷо нобуд мешаванд.
6. Оё тамоми баҳр ва ҳамаи обҳои он ва ҳамаи ҳаракатҳои он кори Худои Таоло нестанд ва оё Ӯ барои корҳои он маҳдудиятҳо муқаррар накардааст ва онро бо рег маҳдуд накардааст?
7. Ва аз мазаммати Ӯ он метарсад ва хушк мешавад, ва ҳамаи моҳиёнаш ва ҳар он чи дар он аст, мемиранд;

аммо эй гунаҳкороне, ки бар рӯи замин ҳастанд, аз Ӯ наметарсед.
8. Оё Ӯ осмон ва замин ва ҳар чиро, ки дар онҳост, наофаридааст? Ки ба ҳар чизе, ки дар замин ва дар баҳр мехазад, хирад ва дониш додааст.
9. Оё маллоҳони киштиҳо аз баҳр наметарсанд? Аммо гунаҳкорон аз Худои Таоло наметарсанд.

БОБИ 102

1. Дар он рӯзҳое, ки Ӯ оташи сахтеро бар шумо фиристод, аз куҷо гурехта, аз куҷо наҷот хоҳед ёфт? Ва ҳангоме ки Ӯ каломи Худро бар шумо эълон мекунад, оё шумо наметарсед ва наметарсед?
2. Ва ҳамаи равшанфикрон аз тарси азим ба тарсу ҳарос хоҳанд афтод, ва тамоми замин ба тарсу ҳарос афтода, ларзида ва тарсида хоҳад шуд.
3. Ва ҳамаи фариштагон фармонҳои худро иҷро хоҳанд кард ва мекӯшанд худро аз ҳузури Ҷалоли Бузург пинҳон кунанд, ва фарзандони замин ларзида, ларзида хоҳанд монд; ва шумо гунаҳкорон то абад лаънат хоҳед шуд, ва шумо осоиштагӣ нахоҳед дошт.
4. Эй ҷонҳои росткорон, натарсед ва умед дошта бошед, ки дар адолат мурдаед.
5. Ва агар ҷонат дар гӯр ғазаб карда бошад ва дар ҳаётат ҷисмат мувофиқи некии ту нарафта бошад, ғамгин нашав, балки рӯзи доварии гунаҳкорон ва рӯзи лаънат ва ҷазоро интизор шав.
6. Ва ҳангоме ки шумо мемиред, гунаҳкорон дар бораи шумо сухан мегӯянд: «Ҳамон тавре ки мо мемирем, одилон низ мемиранд, ва онҳо аз аъмоли худ чӣ фоида мегиранд?»
7. Бинед, чунон ки мо, онҳо низ дар ғаму зулмат мемиранд, Ва онҳо аз мо чӣ бештар доранд? Аз ин ба баъд мо баробарем.
8. Ва онҳо чӣ хоҳанд гирифт ва чӣ хоҳанд дид, то абад? Инак, онҳо низ мурдаанд, ва аз ин ба баъд то абад нуре нахоҳанд дид».
9. Эй гунаҳкорон, ба шумо мегӯям, ки шумо бо хӯрдан ва нӯшидан, роҳзанӣ ва гуноҳ кардан ва бараҳна кардани одамон, сарватманд шудан ва дидани рӯзҳои нек қаноат мекунед.
10. Оё шумо дидаед, ки оқибати одилон чӣ гуна аст, ки дар онҳо то маргашон ҳеҷ гуна зулм ёфт намешавад?
11. «Бо вуҷуди ин, онҳо нобуд шуданд ва гӯё ки набуданд, ва рӯҳҳои онҳо дар азоб ба гӯр фурӯд омаданд».

БОБИ 103

1. Акнун, ман ба шумо, эй одилон, қасам мехӯрам ба шукӯҳи Худои Бузург ва Муаззам ва Қодир дар салтанат ва ба бузургии Ӯ қасам мехӯрам:
2. Ман сирреро медонам, ва лавҳаҳои осмониро хондаам, ва китобҳои муқаддасро дидаам, ва дар онҳо навиштаҷот ва лавҳаҳоеро ёфтаам:
3. Ки ҳама некиҳо, шодмонӣ ва ҷалол барои онҳо омода карда шавад ва барои арвоҳи онҳое, ки дар адолат мурдаанд, навишта шавад ва барои заҳматҳои шумо ба шумо некиҳои фаровон дода шавад ва насиби шумо аз насиби зиндагон фаровонтар бошад.
4. Ва рӯҳҳои шумо, ки дар адолат мурдаед, зинда хоҳанд шуд ва шод хоҳанд шуд, ва рӯҳҳои онҳо нобуд нахоҳанд шуд, ва ёди онҳо аз пеши Худои Бузург ба ҳамаи наслҳои ҷаҳон нахоҳад буд; бинобар ин дигар аз шармандагии онҳо натарсед.
5. Вой бар шумо, эй гунаҳкорон, вақте ки мурдаед, агар шумо дар сарвати гуноҳҳои худ бимиред, ва онҳое ки мисли шумо ҳастанд, дар бораи шумо мегӯянд: «Хушо гунаҳкорон, ки тамоми рӯзҳои худро дидаанд».
6. Ва чӣ гуна онҳо дар шукуфоӣ ва сарват мурданд, ва дар умри худ ранҷу азоб ва кушторро надиданд; ва онҳо дар шараф мурданд, ва дар умри худ доварӣ бар онҳо содир нашудааст».
7. Бидонед, ки ҷонҳои онҳо ба гӯр фурӯ хоҳанд рафт ва дар мусибати бузурги худ бадбахт хоҳанд шуд.
8. Ва ба торикӣ ва занҷирҳо ва алангаи сӯзон, ки дар он ҷо доварии сахт аст, рӯҳҳои шумо дохил хоҳанд шуд; ва доварии бузург барои ҳамаи наслҳои ҷаҳон хоҳад буд. Вой бар шумо, зеро шумо сулҳ нахоҳед дошт.
9. Дар бораи одилон ва некӯкороне, ки дар зиндагӣ ҳастанд, нагӯед: «Дар рӯзҳои душвори худ сахт меҳнат кардем ва ҳар мушкилиро аз сар гузаронидем, ва бо бадии зиёд рӯ ба рӯ шудем ва нобуд шудем, ва кам ва рӯҳи мо заиф шуд».
10. Ва мо нобуд шудаем ва касеро наёфтем, ки ҳатто бо як калима ба мо кумак кунад: Мо азоб кашидаем ва нобуд шудаем ва умед надорем, ки рӯз ба рӯз зиндагиро бубинем.
11. Мо умед доштем, ки сар бошем ва дум шудем: сахт меҳнат кардем ва аз заҳмати худ қаноатмандӣ надоштем; ва мо хӯроки гунаҳкорон ва золимон шудем, ва онҳо юғи худро бар мо бор кардаанд.
12. Онҳо бар мо ҳукмронӣ карданд, ки аз мо нафрат доштанд ва моро мезаданд; ва мо гардани худро ба онҳое ки аз мо нафрат доштанд, хам кардем, вале онҳо ба мо раҳм накарданд.
13. Мо мехостем аз онҳо дур шавем, то фирор кунем ва ором гирем, аммо ҷое барои гурехтан ва аз онҳо эмин мондан наёфтем.
14. Ва дар мусибати мо аз ҳокимон шикоят карданд, ва бар зидди онҳое ки моро фурӯ бурданд, дод заданд, аммо онҳо ба доду фарёди мо гӯш надоданд ва ба овози мо гӯш надоданд.
15. Ва онҳо ба касоне, ки моро ғорат карданд ва моро фурӯ бурданд ва ба онҳое, ки моро кам карданд, кумак карданд; ва онҳо зулми худро пинҳон карданд ва юғи онҳоеро, ки моро фурӯ бурданд ва моро пароканда карданд ва куштанд, аз мо накашиданд; ва онҳо куштори худро пинҳон карданд ва ба ёд наоварданд, ки дастҳои худро бар зидди мо боло бурдаанд.

БОБИ 104

1. Ба шумо қасам мехӯрам, ки дар осмон фариштагон шуморо дар пеши ҷалоли Бузург ба некӣ ёд мекунанд ва номҳои шумо дар пеши ҷалоли Бузург навишта шудаанд.
2. Умедвор бошед; зеро ки қаблан шумо аз сабаби бадӣ ва андӯҳ шарманда будед; аммо акнун шумо мисли чароғҳои осмон медурахшед, шумо медурахшед ва

дида хоҳед шуд ва дарвозаҳои осмон ба рӯи шумо кушода хоҳанд шуд.
3. Ва дар доду фарёди худ доду фарёд кун, ва он ба ту маълум хоҳад шуд, зеро тамоми ранҷу азоби ту бар сари ҳокимон ва бар ҳамаи онҳое, ки ба ғоратгарони ту кумак мекарданд, хоҳад омад.
4. Умедвор бошед ва умедҳои худро аз даст надиҳед, зеро шумо мисли фариштагони осмон шодмонии бузурге хоҳед дошт.
5. Шумо бояд чӣ кор кунед? Дар рӯзи қиёмати бузург шумо набояд пинҳон шавед ва гунаҳкор нахоҳед ёфт шуд ва қиёмати абадӣ аз шумо дар тамоми наслҳои ҷаҳон дур хоҳад буд.
6. Ва акнун, эй одилон, натарсед, вақте ки гунаҳкоронро мебинед, ки дар роҳҳои худ қавӣ ва муваффақ мешаванд: бо онҳо шарик нашавед, балки аз зулми онҳо дурӣ ҷӯед, зеро шумо шарики лашкарҳои осмон хоҳед буд.
7. Ва ҳарчанд шумо гунаҳкорон мегӯед: «Ҳамаи гуноҳҳои мо тафтиш ва навишта намешаванд», бо вуҷуди ин, онҳо ҳар рӯз ҳамаи гуноҳҳои шуморо менависанд.
8. Ва акнун ман ба шумо нишон медиҳам, ки рӯшноӣ ва торикӣ, шабу рӯз, ҳамаи гуноҳҳои шуморо мебинанд.
9. Дар дилҳои худ худотарс набошед ва дурӯғ нагӯед ва суханони росткориро тағйир надиҳед ва суханони Худои Муқаддасро дурӯғ нагӯед ва бутҳои худро ба назар нагиред; зеро тамоми дурӯғгӯӣ ва бединии шумо на дар адолат, балки дар гуноҳи бузург аст.
10. Ва акнун ман ин сирро медонам, ки гунаҳкорон суханони адолатро бо роҳҳои гуногун таҳриф ва таҳриф мекунанд, суханони бад мегӯянд, дурӯғ мегӯянд ва фиребҳои бузурге мекунанд ва дар бораи суханони худ китобҳо менависанд.
11. Аммо вақте ки онҳо ҳамаи суханони маро бо забонҳои худ ростқавлона менависанд ва аз суханони ман чизеро тағйир надиҳанд ё кам накунанд, балки ҳамаи онҳоро ростқавлона менависанд — ҳама чизеро, ки ман аввал дар бораи онҳо шаҳодат додам.
12. Пас, ман сирри дигареро медонам, ки китобҳо ба одилон ва хирадмандон дода мешаванд, то ки онҳо сабаби шодӣ ва ростқавлӣ ва хиради зиёд шаванд.
13. Ва ба онҳо китобҳо дода мешаванд ва онҳо ба онҳо имон меоранд ва аз онҳо шод мешаванд ва он гоҳ ҳамаи солеҳоне, ки аз онҳо ҳама роҳҳои росткориро омӯхтаанд, мукофот хоҳанд гирифт».

БОБИ 105

1. Дар он рӯзҳо Худованд ба онҳо амр дод, ки фарзандони заминро даъват кунанд ва дар бораи хиради онҳо шаҳодат диҳанд: «Онро ба онҳо нишон диҳед, зеро шумо роҳнамоёни онҳо ва мукофоте бар тамоми замин ҳастед».
2. Зеро ман ва писарам бо онҳо то абад дар роҳҳои росткорӣ дар ҳаёти онҳо муттаҳид хоҳем буд; ва шумо осоиштагӣ хоҳед дошт: шод бошед, эй фарзандони росткорӣ. Омин.

БОБИ 106

1. Ва баъд аз чанд рӯз писарам Метушела барои писараш Ламак зане гирифт ва вай аз ӯ ҳомила шуда, писаре зоид.
2. Баданаш мисли барф сафед ва сурх буд, мисли гули садбарг, мӯйҳои сар ва мӯйҳои дарозаш мисли пашм сафед ва чашмонаш зебо буданд. Вақте ки чашмонашро кушод, тамоми хонаро мисли офтоб равшан кард ва тамоми хона хеле дурахшон буд.
3. Ва он гоҳ ӯ дар дасти момодоя бархост, даҳонашро кушод ва бо Худованди адолат сӯҳбат кард.
4. Ва падараш Ломак аз ӯ тарсид ва гурехт ва назди падараш Матушолаҳ омад.
5. Ва ба ӯ гуфт: «Ман писари бегонае ба дунё овардаам, ки аз одам фарқ мекунад ва ба писарони Худои осмон монанд аст; ва табиати ӯ дигар аст ва ӯ мисли мо нест ва чашмонаш мисли нурҳои офтоб ва чеҳрааш пурҷалол аст».
6. Ва ба ман чунин менамояд, ки ӯ аз ман нест, балки аз фариштагон аст ва ман метарсам, ки дар замони ӯ мӯъҷизае дар рӯи замин ба амал ояд.
7. Ва акнун, эй падар, ман дар ин ҷо ҳастам, то аз ту илтиҷо кунам ва аз ту илтиҷо кунам, ки назди Ҳанӯх, падари мо, равӣ ва аз ӯ ҳақиқатро омӯзӣ, зеро манзили ӯ дар миёни фариштагон аст».
8. Ва ҳангоме ки Метушало суханони писарашро шунид, ба ақсои замин назди ман омад, зеро ӯ шунида буд, ки ман дар он ҷо ҳастам, ва бо овози баланд фарёд зад, ва ман овози ӯро шунидам ва назди ӯ омадам. Ва ба ӯ гуфтам: «Инак, ман инҷо ҳастам, писарам, чаро назди ман омадӣ?»
9. Ӯ ҷавоб дод ва гуфт: «Аз сабаби изтироби зиёд назди ту омадам ва аз сабаби рӯъёи нигаронкунанда наздик шудам».
10. Ва акнун, эй падар, ба ман гӯш деҳ: барои писарам Ламак писаре таваллуд шудааст, ки мисли ӯ нест ва табиаташ ба табиати инсон монанд нест ва ранги баданаш аз барф сафедтар ва аз гули садбарг сурхтар аст, ва мӯйҳои сараш аз пашми сафед сафедтар ва чашмонаш мисли нурҳои офтоб ҳастанд, ва ӯ чашмонашро кушод ва дар он вақт тамоми хонаро равшан кард.
11. Ва ӯ дар дасти доя бархост ва даҳонашро кушода, Худованди осмонро муборакбод гуфт.
12. Ва падараш Ломак тарсид ва назди ман гурехт ва бовар накард, ки аз ӯ таваллуд шудааст, балки ба фариштагони осмон монанд аст; ва инак, ман назди ту омадаам, то ки ба ман ҳақиқатро бифаҳмонӣ».
13. Ва ман, Ҳанӯх, ҷавоб дода, ба ӯ гуфтам: «Худованд дар рӯи замин кори наве хоҳад кард, ва инро ман аллакай дар рӯъё дидаам ва ба ту хабар медиҳам, ки дар насли падарам Ёред баъзе аз фариштагони осмон аз каломи Худованд саркашӣ карданд.
14. Ва инак, онҳо гуноҳ мекунанд ва шариатро поймол мекунанд ва бо занон муттаҳид мешаванд ва бо онҳо гуноҳ мекунанд ва баъзе аз онҳоро ба занӣ мегиранд ва аз онҳо фарзанд ба дунё меоранд.
15. Ва онҳо дар рӯи замин азимҷуссаҳоро на ба рӯҳ, балки ба ҷисм ба вуҷуд меоранд ва дар рӯи замин азобе

бузург хоҳад буд ва замин аз ҳама гуна нопокӣ пок хоҳад шуд.
16. Бале, дар тамоми замин харобии бузурге хоҳад омад ва тӯфон ва харобии бузурге барои як сол хоҳад буд.
17. Ва ин писаре, ки барои шумо таваллуд шудааст, дар замин боқӣ хоҳад монд ва се фарзандаш бо ӯ наҷот хоҳанд ёфт: вақте ки тамоми инсоният дар рӯи замин мемиранд, ӯ ва писаронаш наҷот хоҳанд ёфт.
18. Ва акнун ба писарат Ломек хабар деҳ, ки таваллудшуда дар ҳақиқат писари ӯст ва ӯро Нӯҳ ном гузор, зеро ки ӯ ба ту боқӣ хоҳад монд ва ӯ ва писаронаш аз ҳалокате, ки бар замин ба сабаби тамоми гуноҳҳо ва тамоми беадолатӣ меояд, ки дар рӯзҳои ӯ дар замин анҷом хоҳад ёфт, наҷот хоҳанд ёфт.
19. Ва баъд аз он, беадолатӣ нисбат ба он чизе, ки дар замин ба амал омадааст, бештар хоҳад буд; зеро ман асрори муқаддасонро медонам; зеро Ӯ, Худованд, ба ман нишон дод ва маро огоҳ кард, ва ман онҳоро дар лавҳаҳои осмонӣ хондам.

БОБИ 107

1. Ва ман бар онҳо навишта шуда будам, ки насл ба насл гуноҳ хоҳанд кард, то даме ки насли адолат пайдо шавад, ва гуноҳ аз байн равад ва гуноҳ аз замин нопадид шавад, ва ҳар гуна некӣ бар он пайдо шавад.
2. Ва акнун, эй писарам, бирав ва ба писарат Ламек хабар деҳ, ки ин писар, ки таваллуд шудааст, дар ҳақиқат писари ӯст ва ин дурӯғ нест».
3. Ва чун Метушела суханони падараш Ҳанӯхро шунид, — зеро ки ӯ ҳама чизро дар пинҳонӣ ба ӯ нишон дода буд, — баргашт ва онҳоро ба ӯ нишон дод ва номи писарашро Нӯҳ гузошт, зеро ки ӯ заминро пас аз ҳама харобӣ тасаллӣ хоҳад дод.

БОБИ 108

1. Китобе, ки Ҳанӯх барои писараш Метушало ва барои онҳое, ки баъд аз ӯ меоянд ва шариатро дар рӯзҳои охир риоя мекунанд, навиштааст.
2. Шумо, ки некӣ кардаед, мунтазири он рӯзҳо хоҳед буд, то он даме ки бадкорон поён ёбанд ва қудрати зулмкунандагон поён ёбад.
3. Ва то он даме ки гуноҳ аз байн равад, интизор шавед, зеро номҳои онҳо аз китоби ҳаёт ва китобҳои муқаддас нобуд карда мешаванд ва насли онҳо абадан нобуд карда мешавад ва рӯҳҳои онҳо кушта мешаванд ва онҳо дар ҷое, ки биёбони бесарусомонӣ аст, фарёд мезананд ва нола мекунанд ва дар оташ месӯзанд, зеро дар он ҷо замин нест.
4. Ва ман дар он ҷо чизеро мисли абри ноаён дидам; зеро аз сабаби умқи он ман наметавонистам ба он нигоҳ кунам, ва ман алангаи оташро дидам, ки дурахшон медурахшид ва чизҳое мисли кӯҳҳои дурахшон давр мезаданд ва ба ин сӯ мепечиданд.
5. Ва ман аз яке аз фариштагони муқаддасе, ки бо ман буд, пурсидам ва ба ӯ гуфтам: «Ин чизи дурахшон чист?» Зеро он осмон нест, балки танҳо алангаи оташи фурӯзон ва овози гиря ва нола ва нола ва дарди сахт аст.
6. Ва ӯ ба ман гуфт: «Ин ҷое ки ту мебинӣ, дар ин ҷо арвоҳи гунаҳкорон ва куфргӯён ва онҳое, ки бадӣ мекунанд, ва онҳое, ки ҳама чизеро, ки Худованд бо забони пайғамбарон гуфтааст, таҳриф мекунанд, — ҳатто чизҳое, ки бояд рӯй диҳанд, — андохта шудаанд».
7. Зеро баъзе аз онҳо дар осмон навишта ва сабт шудаанд, то фариштагон онҳоро бихонанд ва бидонанд, ки чӣ рӯй медиҳад ба гунаҳкорон ва арвоҳи фурӯтанон ва онҳое, ки ба баданашон озор расонидаанд ва аз ҷониби Худо мукофот гирифтаанд; ва онҳое, ки аз ҷониби одамони бад шарманда шудаанд.
8. Онҳое ки Худоро дӯст медоранд ва на тилло ва на нуқра ва на ягон чизи неки ҷаҳонро дӯст намедоранд, балки баданҳои худро барои азобу шиканҷа таслим мекунанд.
9. Онҳое, ки аз замони пайдоишашон ба хӯроки заминӣ майл надоштанд, балки ҳама чизро ҳамчун нафаси гузаранда медонистанд ва мувофиқи он зиндагӣ мекарданд ва Худованд онҳоро бисёр имтиҳон кард ва рӯҳашон пок ёфт, то номи Ӯро ситоиш кунанд.
10. Ва ҳамаи неъматҳоеро, ки барои онҳо пешбинӣ шуда буд, ман дар китобҳо зикр кардам. Ва Ӯ ба онҳо мукофоти онҳоро таъин кардааст, зеро онҳо аз он сабаб маълум шудаанд, ки осмонро аз ҳаёти худ дар ҷаҳон бештар дӯст медоранд ва гарчанде ки зери пойи одамони бад поймол мешуданд ва аз ҷониби онҳо таҳқир ва таҳқирро дида, шарманда мешуданд, онҳо Маро баракат медоданд.
11. Ва акнун ман арвоҳи некиҳоро, ки ба насли нур тааллуқ доранд, даъват мекунам ва онҳоеро, ки дар торикӣ таваллуд шудаанд ва дар ҷисм бо чунин эҳтироме, ки сазовори вафодории худ буданд, мукофот нагирифтаанд, тағйир медиҳам.
12. Ва Ман онҳоеро, ки исми муқаддаси Маро дӯст медоранд, дар нури дурахшон берун хоҳам овард ва ҳар якеро бар тахти ифтихори худ хоҳам шинонд.
13. Ва онҳо барои замонҳои бешумор дурахшон хоҳанд буд, зеро ки адолат доварии Худост; зеро ки Ӯ ба мӯъминон дар макони роҳҳои рост вафодорӣ ато хоҳад кард.
14. Ва онҳоеро, ки дар торикӣ таваллуд шудаанд, хоҳанд дид, ки ба торикӣ бурда мешаванд, дар ҳоле ки одилон дурахшон хоҳанд буд.
15. Ва гунаҳкорон бо овози баланд фарёд хоҳанд зад ва онҳоро дурахшон хоҳанд дид ва онҳо ба ҷое хоҳанд рафт, ки рӯзҳо ва мӯҳлатҳо барои онҳо муқаррар шудаанд».